

Partizan Sesi

**GERİ KALMAK
YOK
SUSMAK ASLA!**

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE YIL: 2 SAYI:36 1-15 MART 1996 FİATİ: 40 000 (KDV Dahil)

DERSİM VE SİVAS'TA ZULÜM KUŞATILIYOR, DAĞLARDA İSYAN ATEŞİ YANIYOR

► *Dersim, Sivas ve Irak Kürdistanı'na karşı başlatılan operasyonlar, Faşist Türk Devleti'nin baharla birlikte, esas olarak "alan tutma" politikasına hız vereceğini gösteriyor. Devletin "alan tutma" politikasına karşı, alan savunma taktiğinin geliştirilmesi zorunludur.*

Sayfa 4'ü

Sivas Halkı Yalnız Değildir

Sayfa 6'da

Öğrenciler 68 Ruhuyla Meydanlarda

Sayfa 5'ü

8 Mart'ı Karşılarken!

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü karşıyoruz. Bu günü her sınıf kendi dünya görüşü doğrultusunda kutlamaktadır. Proletarya ve emekçi sınıflarda, bu anlamlı ve mücadele dolu günlerini sınıf mücadelesini daha da ileriye taşıma amacıyla kutlamaktadırlar. Günümüzde burjuva-feodal düzenin temsilcileri ile bilimum dünya gericiği de 8 Mart'ın kendi amaç ve çıkarları doğrultusunda kutlamaya çalışmaktadır. Ezilen halkların bu yerimli düşmanları, sömürüye karşı mücadeleyi simgeleyen 8 Mart'ı içerisinden sapırmak için yoğun çaba harcamaktadır.

Bugün ülkemizde ve dünyada, ezilen insanlığa karşı her türlü sömürüyü, baskıyı, zulmü, katliamı yapan ve yapıları halkların özgürlük bayramlarını kutlamazlar. Çünkü faşist devletin ve onun temsilcilerinin işçi sınıfı ve emekçi halkımızla hiç bir biçimde ortak çıkarları yoktur. Hakim sınıflar, sömürü ve zulmü boyutlarını örtbas etmek için işçi sınıfı ve emekçilerin öfkelerini törpülemek, sorunların kaynağını bizzat kendileri olduğu gerçeğini saptırmak için, sahne kutlamalar düzenlemekten geri durmazlar. Bu noktada esas olarak hedefledikleri şey, ideolojik, politik ve örgütseldir. Amacı dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarını kendi sınıf silahlarından yoksun bırakmaktır.

Bunu başarabiliyorlar mı? Bizce hayır! Çünkü ezilen halklar, sosyal ve ulusal kurtuluş savaşlarını dünyamızın en uçra köşesinde olduğu gibi ülkemizde de sürdürmektedirler. İnsanın insan tarafından sömürülmesi var olduğu sürece, sınıf savaşımı da sürecektir.

8 Mart'ı karşıladığımız şu günlerde, devrim mücadelesi boyutlanmış meydanlara taşmıştır. Geniş emekçi kitleler düzenden duydukları huzursuzluğa, yarıvayışlar, mitinglerle, grevlerle, protestolarla dışarı çıkmaktadırlar.

Kürt ulusuna uygulanan yok etme politikası tüm hızıyla devam etmektedir. Cezaevleri için içe kaynamaktadır.

İşkencenin, kayıpların, infazların günlük yaşamın bir parçası olduğunu herkes

bilmektedir. Ordu, polis, kontra-gerilla, özel tim ve bilimum cinayet kurumlarıyla faşist Türk devleti ülkeyi kan gölüne ve halkları hapishanesine çevirmiştir.

Enternasyonal proletaryanın ve ezilen halkların mücadele günü olan 8 Mart'ı ülkemizde bu koşullarda anıyor ve kutluyoruz.

8 Mart, mücadele günüdür, 8 Mart sömürüye karşı isyanın adıdır 8 Mart, "cennetten" atılan ve yer yüzüne sürgün edilen ezilen kadının özgürlük çığlığıdır. 8 Mart, sınıf savaşımına ezilenin ezileni olan kadınların bizzat katılıp önderlik etmesinin çağrısıdır.

BİZLERİN YANITI BU ÇAĞRIYA NASIL OLMALIDIR?

Önce şunu belirtmekte yarar görüyoruz ve altını çizerek bir noktaya işaret etmek istiyoruz. Dünyada olduğu gibi, ülkemizde de 8 Mart dağlarda, şehirlerde, sınıf mücadelesinin her alanında gerekli yanlısını buldu, bulacaktır.

8 Mart, Barbaraların, Yıldızların, Yeterlerin, Merallerin partizan siperlerinde tırkileştirdiği kızıl karşınlarda yaşatılıyor. 8 Martın tarihsel olarak bir dokümanı yapılmaktan öte, bu tarihi günün bizler için anlamını yüklediği görev ve sorumluluklarını burada kavramamız gerekir. Ölçüt devrime karşı, yani halka, devrime, partiye karşı sorumluluklarımızın ne kadarını yerine getiriyoruz, ne kadarını getiremiyoruz olmalıdır. Sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz oranda, 8 Martı yaşatmış oluruz.

8 Mart, proletarya ve emekçi sınıflara, özellikle emekçi kadınlara kavgaya katılın seslenişidir. Eğer bu sese kulak veriliyor ve bu ses sesimizdir deniliyor ise (ki öyle deniliyor), o halde geriye sınıf savaşımının engin denizine atılmak kalıyor.

Düşmanın kim olduğunu fazla düşünmeye gerek yok sanırım. Çünkü düşman icraatlarıyla ben buradayım diyor zaten. Bugün düşmanın belkemiğini kırmamızın ve iktidarı parça parça almanın temel esaslı mücadele alanları hedefimiz olmakla birlikte, mücadelenin diğer alanlarında gözardı edilmemelidir. KSI için Kıyılı Gerilla Savaşımız sınıf mücadelesinde

esas alacağımız eksen olurken, bunlarla birlikte iki şehirlerde esas olarak işçi sınıfı başta olmak üzere, mahallelerde, semtlerde, sanayi sitelerinde, iş hanlarında vb. yerlerde partinin perspektifi doğrultusunda ideolojik-politik-örgütsel olarak var gücümüzle çaba harcayarak çalışmalıyız. Ekonomik-demokratik kurum ve kuruluşların içinde yer almalı ve faaliyete bizzat önderlik etmeliyiz. Bugün ülkemizde, gözetiminde kayıpların, infazların, katliamların, köy yakmaların, sürgünlerin ayyuka çıktığı bir dönemde, ne yapabiliriz veya ne yapabiliriz diye düşünmek bile zır zallıktır. Partinin, devrimi zaferle taçlandırması için, acaba neler yapabiliriz sorusunu sormamalıyız, çünkü bu sorunun yanıtı verilmiş olmalıdır! Yığınlarca kadını harekete geçirecek ve onları kendi kuruluşları doğrultusunda örgütleyip, önderlik edecek olanların bu sorgulamayı sadece bir gün değil her an küçük ayrıntıya kadar yapması gerekmektedir.

Sorun 8 Mart'ın kavgacı ve isyankar ruhunu savaşla birleştirmektir. Onu düşmana karşı savaşarak yaşatmaktır. Bunun yolu ise, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içerisinde savaş-mevzilerinde yerimizi almak ve esas halkı güçlü bir şekilde desteklemek, dahası bizzat savaş omuzlamaktır. Bugün asılan, 8 Mart'ı, emillanın namusunda bir memi olabilmek coşkusıyla karşılamaktır. 8 Mart mücadele çağrısını, kırdı, şehirde, nakış nakış işlediğimiz KSI için KGS'ne katılımımızla taçlandıralım. Bütün çalışmalarımızı enternasyonal kızıl Barbaraların biz ardıllarına devrettiği partizan siperlerinde yoğunlaştıralım.

Bugün 8 Mart'ın emekçi kadınlar çağrısı açıktır: sorunlarınıza sahip çıkın, devrim için hiçbir mücadele biçimini kaçınmameyin. Kendi özgürlüğünüz için, bizzat devrim savaşımının bir ucundan tutun. İşte 8 Mart'ın yaşatılması gereken ruhu budur.

Bu çağrıya verilecek yanıt, 8 Mart'ı kutlamanın ölçütü olmalıdır. Kadın öncüler, 8 Mart'ı baharın canlılığında Karadeniz dağlarının heybetiyle donanmış partizan siperlerinde karşılayabilmelidirler. Annaları, kutlamaları yaşatmak savaşmaktır. Mitingde, yürüyüşte kavgaya çağrı, dağların savaş tırküsüyle birleştirilemediği sürece düşmanı yenmek hayaldir. Dolayısıyla tepeden tırnağa silahlı bir gücü dar-madağın edip param parça yok etmek mümkün olmayacaktır. "Bir memi de

benden" esprisi tüm anma ve kutlamamızda yaşam bulmalıdır!

Neydi 8 Mart,

8 Mart 1857'de New York'da 400 doküma işçisi kadının 12 saat işgünü için greve gidişi ve polisle çatışması, 8 Mart 1908'de yine ABD'nin Manhattan kentinde iplik işçisi kadınların 8 saatlik işgünü, sendikal hak istemiyse sokak çatışmalarına dönüşen grevi, aynı gün New York'da doküma işçisi kadınların grevi ve 129 kadın işçinin katledilmesi. Tarihte ilk kez, işçi kadınların sınıf kınının özgürlük mücadelesinde bilinmesidir. Ezilen kadınlar bu tarihi özgürlük yürüyüşünü bugün de dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de devrimci savaş yürüyüşünde sürdürmektedir. Emekçi kadınlar ve öncüler, sorunların kaynağının bu sistemde olduğunu bilince çıkarmalı ve yeryüzünün sömürü, baskı, zulüm illetinden temizlenmesi hareketinde tereddütsüz yer almalıdır. Tarihi yenilgi, kadının yazgısı değildir. Bu üretim araçlarının özel mülkiyetiyle birlikte oluşan bir yazgıdır. Sömürücü sınıfların elinde toplanmış üretim araçlarının bu özel mülkiyet ilişkisi devam ettiği sürece, emekçi kadın da köle olmaktan kurtulamayacaktır. İşte 8 Mart'ın savaş açtığı üretim ilişkisi budur. Devralınan bu savaş sanatını öğrenmek, yani savaşarak, savaşımak bizim görevimizdir.

Özgür, bağımsız yaşanması bir dünya isteniyor ise, çözümün birinci adımı atılmış demektir. Ülkemizi ve dünyayı yaşanması olamayacak duruma getirenleri, tarihin karanlık köşesine fırlatıp atmak kalıyor geriye!

Bugün mücadele dolu tarihiyle 8 Mart'ı karşılarken, onun sınıfsal özü gözardı edilmemelidir. Emekçi kadınlar ve öncüler ciddi sorumluluklar düşmektedir. Bulduğumuz her yerde, sınıf mücadelesini her şeyimizle omuzlamamızın bilinciyle hareket etmeliyiz.

Basksız, sömürsüz bir dünya uğruna yürütülen savaşta, 8 Mart'ı savaş yükselterek karşılayalım.

8 Mart'ı bahar çiçekleri olup dağların doruklarında Partizan marşıyla selamlayalım.

8 Mart'ı anmak savaşmaktır!

Oyleyse vur eskiye yıkılsın şiarıyla DAĞLARA! ■

Kadınlarımızdı!..

Borkunan, dövülen, sövülen,
Erhogine el ayak yıkayıp
Ve geçipse karısına
El-pence divan durup
Bil-teknil emriho amule
Kadınlarımızdı:
Ticurette kazanc
Namussuzların ceplerine para
Büroda masa süsü
Reklamda malzeme...
Kadınlarımızdı:
Afroditi tınrıho güzelliğiyle
Sütun bacakları
Bolgun kalınları
Bikelti memeleriyle
Burjuvazinin moda pazarında
Bifile sömürüsüne moda olan
Kadınlarımızdı:
Kavamak askılarıyla
Batan güne karnı
Sergiyi yutularken
Sevgi ulma
Bunun demet çiçeklerle
Altın islemi laflar sunulan
Kadınlarımızdı:
Berkeçli, doğurgan
Ayakları altına cannet sevilerek

Sofhat ve sergiyle kutsanırken
Buymayanın dayabileceği
Gürmeyenin görevbileceği
Cahilliğin idemliği kadar
Sahteydi
Naylon çiçek gibi
salsıya konan
Kadınlarımızdı:
Sanayi dünyamızda
Üretip yaratırken
Makineye parça olup
Emegine yabancılaşan
Böyle gitmez,
Böyle gitmedi,
Ve kadınlarımızdı
Sınıf bilinciyile doğur
tup dünyaya kalkarken
Cesur, inancılı, kor
rarlı
Ve ilk örgütlü gücüy
le
8 Mart'ı tarihho ya
zan
Kadınlarımızdı:
Özgür
Safsız, sömürsüz

Hepten esit bir dünya için
"Biz olmadık devrim olmaz" dorkon
kavganın en ünberide bayrak olan
Ondardı,
Topvaga düşüp ölümüsöleson
Ondardı,
Savcası kendi olloriyle kartulasa tıstı
yız ■

DAĞITIM ŞİRKETLERİ GAZETEMİZİ DAĞITMIYOR

SAHİP ÇIK-ABONE OL-ABONE BUL	Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	240.000	48 DM.	
1 YILLIK	480.000	96 DM.	

YURTIÇİ HESAP NO: İsmet Büyükyagcı,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş
Şubesi:0097010/3

YURTDIŞI HESAP NO: İsmet Büyükyagcı,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş
Şubesi:3002281/4

ADI : 6 aylık abone bedelini
hesabınıza yatırdım.
SOYADI : 1 yıllık abone bedelini
hesabınıza yatırdım.
ADRESİ :
TEL :

Tarih carkında devinirken
Ve sınıfla baskıyan haksızlıkta
Kadınlarımızdı!
Ezilenin yanına ok
İkinci plana atılan,
Kadınlarımızdı:
Açığı az,
Ekmege taz,
Evin damına direk,
Yokluğa varlık olan,
Kadınlarımızdı:
Bir elinde ceydanlık
Bir elinde balıca
Sarında cocuğu
Tarladağı esine
Asını götürün,
Kadınlarımızdı:
Mese gözösinde
Ök, toprak yokken bebese
Ve ağlatken yarıruenk
Tüveği parça parça
Anıyda, kasıp meme verson
Anıyda, ovalmekten memesi mararın,
Kadınlarımız:
Dini kutsal bayrağı üzer
Karı vursaf içinde dolarken salak
ta
Lekek, otangar, shalgan
Bir masfak bir oda içiydi
"Dünyandır" denip tikolan
Kadınlarımızdı:

MGK Emir Verdi: Ahırın Yeni Adı Anayol

Aylar öncesinden başlayan parlamento ahırını yönetme krizi, feodal-faşist devletin baş kurumu MGK'nın direktifleri doğrultusunda "çözülme" üzere. Bu savaş aşası kurumun emirleri ve noteri olmaktan başka bir misyona sahip olmayan ahıra yapılan yeni makyajın adı ise ANA-YOL'dur.

Değişen bir şey yok. Parlamentosun devlet ve halk için niteliği ve oynadığı misyon dün neydiyse bugün de aynıdır. Faşist diktatörlüğün ve tüm burjuva, burjuva-feodal devletlerin gerçek yüzünü ezilen yığınardan gizlemek için bir maske, bir kandırmaca aracı olmaktan öte bir işlev görmeyen parlamento ahırına ne tür makyajlar yapılırsa yapılsın, bu ahırın özü yine değişmeyecektir. Kısacası dukkan yine aynı lakat vitrinde bazı değişiklikler olacak. Hepsi o kadar.

Seçim öncesi ve sonrası aylarca devam eden hükümet krizinin bu denli uzun sürmesinin altında yatan somut bir gerçeklik varsa, o da hiç kuşkusuz ki devletin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizlerdir. Bir devlet ve onun yöneticileri ne denli ekonomik kriz içinde ise, ezilenleri yönetme ve yönlendirme de o kadar siyasal kriz içerisinde düşer. Daha doğrusu siyaset, ekonominin yoğunlaşmış ifadesinden başka bir anlam ifade etmediğine göre, ülkenin içerisinde bulunduğu ekonomik durum da kendisine koşut olarak siyasal krizi beraberinde getirecektir. Ekonomik burhanın bu denli büyük olmasının bir nedeni varsa, o da ülke ekonomisinin emperyalizm tarafından ihlak edilmiş olmasıdır. Bir ülke ekonomik olarak bağımsız değilse, o ülke siyasal olarak da bağımsız (tam) değil demektir. Çünkü tam siyasal bağımsızlığın yafa, ekonomik bağımsızlıktan geçer. İşte bugün ülkemizin ezilen halkları bu denli zulüm, sömürü ve katliama uğratılıyorsa, bu da ülkenin yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik, siyasal ve kültürel yapıya sahip olmasındandır. Bir yandan emperyalizm, öte yandan onun ülkedeki siyasal dayanaklığını yapan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfları, ezilen emekçilerin kanına, emeğine, canına girmiş sülüklerdir. Bu üç büyük dağ kol kola ve omuz omuza vererek devletiyle, parlamentosuyla ülkeyi yönetmektedirler.

Buna göre, yani kendi sınıf çıkarlarına hangi parti ve hükümet hizmet edecekse, o partilerden harmanlanan bir hükümeti başa getireceklerdir. Bunun tersini düşünmek, egemen sınıflar ve emperyalizmin karakterini görmemek, kavramamaktır. Daha açıkçası egemen sınıfların bütün politikalarını belirleyen emperyalizm, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ekonomik çıkarlarıdır.

Bundan hareketle ki, başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalist haydutlar, onların tescilli uşağı durumunda olan ANAP ve DYP'nin koalisyonu dayalı bir hükümet kurmasını uygun buldular. Bugün bu güçlerin hükümet kurmasını bütün uşak basın ayakta alkışlayarak desteklemektedir.

ANAP-RP formülüyle hükümet kurulmasını istemeyenler başta ABD olmak üzere Avrupalı emperyalist devletlerdir. ANA-REFAH formülü üzerine hükümet kurulmasına yalnızca söz konusu emperyalist devletler değil, bu devletlerin ülkedeki siyasal temsilcisi durumdaki hakim sınıflar ve onların partilerinde istemektedir. Ve emperyalizme bağımlılığın doğal sonucu olarak ortaya çıkan politikalarlardır. Daha doğrusu yerli hakim sınıflar böylesine ciddi politik sorunlarda başta ABD olmak üzere diğer emperyalist devletlerden bağımsız politikalar belirleyemezler. Belirlemeleri onların uşaklık ruhuna ters düşer. Daha da açık bir şekilde vurgu yapacak olursak, ABD başta olmak

üzere yerli hakim sınıflar hükümet kurmanın senaryosunu, planını ve formülünü birlikte hazırlayıp bunu da MGK aracılığıyla uygulamaya soktular. Bu güçlerin, ANA-REFAH formülü bir hükümet kurulmasına karşı çıkmaları ve bunu engellemelerinin esas nedeni ise, Refah Partisinin başta ABD olmak üzere emperyalistlere uşaklık konusunda güvence ve teminat vermemesidir. Diğer bir neden ise, tamamiyle yine emperyalist ve Türk devletinin çıkarları doğrultusunda gerek MGK, gerekse büyük kompradorlar ve büyük toprak ağaları sınıflarının RP'yi desteklememeleridir. Bu partinin (RP) karşı-devrimci de olsa, milli burjuvazinin sağ kanadını temsil etmesi ve hali hazırda tabanıyla, tavaniyle ve politikalarıyla bu sınıflarla çelişki içerisinde olmasıdır. Yani RP'nin henüz uşaklık derecesinde hakim sınıfları temsil etmediği gerçeği, ANA-REFAH formülü hükümet kurulmasını engelledi. Başka nedenler de var, fakat bunlar hükümeti kurmayı engelleyici faktörler olarak değerlendirilemez.

Evet günlerce ANA-REFAH formülüyle meşgul edilen kamuoyunun gündemi, MGK'nın direktifleriyle değişti. ANAYOL koalisyonuyla kurulacak bir hükümet formülü sayesinde gerek hakim sınıflar, gerekse onların "laik" kanadını temsil eden medya da rahat bir nefes alınıyor. Bu nefes alışlarının uzun sürmeyeceğini, tam tersine sonlarının başlangıcı olacağını şimdiden belirtelim.

Yalnızca ANAP-DYP koalisyonuyla kurulacak bir hükümet değil, bütün diğer partilerin koalisyonu üzerinde kurulacak bir hükümette bu krizden kurtulamayacaktır. Bilindiği gibi; devlete hakim olan klik Amerikancı kliktir. ABD'yi devlet içerisinde ve siyasal arenada temsil eden partilerin başında ise ANAP ve DYP gelmektedir. Al birini vur ötekine. ANAP ne kadar Amerikancıysa, DYP'de o kadar Amerikancıdır. Bir '83'lerden '91'lere kadar hükümetlerin başı olan ANAP, faşist Türk devleti ve emperyalizm için neydiyse, bugün de aynı uşaklık ve faşist niteliğini korumaktadır. Keza '60'li yılların ADALET PARTİSİ (AP) ne idiyse, bir '83'lerin ve '91'lerin DYP'si de aynıdır. Her iki parti de emperyalizmin tescilli uşağı, hakim sınıfların gönüllü savunucusudur.

ANAP-DYP denilince, akla ülkeyi dört bir yandan emperyalizme satmanın adı gelir.

ANAP-DYP denilince, ülkede yaşayan ezilen halkların, Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerin karşı karşıya kaldığı katliamdan, işkenceden, soykırımdan, sokak infazlarından, zindan katliamlarından yana ne varsa her türlü vahşet, terör akla gelir.

ANAP-DYP denilince, kont-gerilla, MIT, polis, rambo-polisler, kelle avcıları aracılığı ile mazlum halkların katledilmesinin kamutlağı akla gelir.

ANAP-DYP denilince, IMF-Dünya Bankası ve OECD gibi, emperyalist kuruluşların ekonomik çıkarlarını ülkede garanti altına almak için ezilen emekçilere sömürü, zulüm ve baskı uygulamak akla gelir.

Sözün özü ANAP-DYP denilince, emekçi halkımız için sömürü, kan, ırm, zulüm, işkence ve karanlık dünya, emperyalistler ve onların uşağı hakim sınıflar için ise, var olan faşist diktatörlüklerini korumak üzere kurulmuş siyasi partiler akla gelir. Bundan sonra da aynı görevlerini yapacaklardır. Hem daha bir uşaklık ruhuyla. Çünkü emekçileri böyle emrediyor. Vampirlerden efendilerinin sözünden çıkmasını beklemek ise aptallık olur.

Daha şimdiden özelleştirmeyi tam gazla, hem de altı ay içerisinde gerçekleştirmek üzere yemin etmeleri, "emperyalizme uşaklık daha fazla adım atacağız"ın göstergesi değil midir? Ziraat Bankası dışında kalan tüm bankaların KİT'lerle (Kamu İktisadi Teşekkülleri) birlikte özelleştirileceği plan ve düşünceleri ile IMF'nin "5 Nisan kararları" paketiyle ezilen emekçilere yedirmeye çalışılan zehir reçetenin ANA-YOL hükümetiyle daha da hızlanacağını kendileri itiraf etmektedirler.

Bu kararlar bilmeyen ve işitmeyen mi var? Bu paket sonucu bugüne kadar yüzbinlerce işçi işten çıkarılarak sokaka atıldığı gibi, milyonlarca insanın yaşamı daha da sefil bir hâl aldı. Bugün binlerce insan ölmek için çöplükten yiyecek kırıntıları topluyorsa, bunun sorumlusu başta emperyalizm ve onun uşağı komprador burjuva-büyük toprak ağaları sınıfıdır.

Kuruluşundan bugüne kadar her geçen gün emperyalizme uşaklık etmiş ve daha da ilerleyen faşist Türk devleti, "94-'95 Nisan kararlarının" altına imza atmakla uşaklığını daha da resmileştirmiş oldu.

Sosyal ve ulusal kurtuluş savaşçıları karşısında her geçen gün çaresizleşen, çaresizleştirilen daha da pervasızlaşan devlet, bir yandan bu zehir reçeteyi emekçilere sessiz sedasız bir şekilde enjekte etmek için daha baskıcı yasa ve kanunlar çıkartırken, öte yandan gerillanın yaşam kaynağını kurutmak için Botan'dan-Dersim'e, oradan da Sivas'a-Maraş'a kadar topyekün imha saldırısını sürdürmektedir. Bunu da parlamento aracılığı ile kamufile etmeye çalışmaktadır.

Peki bugün ne yapacaktır? Bugün yapacakları gayet açıktır. Emperyalist efendilerinin buyurduğu üzere özelleştirmeyi engelleyen veya engellemeye çalışan kurum ve kuruluşları eskisinden daha bir vahşilikle ezmeye çalışacaktır. Bu katliak anlaşması sonucu devam edegelen işsizlik oranı çığ gibi büyüyecek ve sokaklar işsizlerle dolup taşacaktır.

Özelleştirme devletin içinde bulunduğu krizi gidermeye yetmeyecek, tersine krizi daha da derinleştirecektir. Çünkü açlık, sefalet ve baskının olduğu yerde, buna karşı direnme ve başkaldırılar da o kadar güçlü olacaktır. Ama bugün, ama yarın, bu sınıf mücadelelerinin gelişiminin doğal bir kanunudur. O nedenle biz geleceğimizi unutmayalım. Geleceğimiz parlaktır. Çünkü, faşist diktatörlük her gün kendi ömrünü kısaltmaktadır. Yani söz konusu politikalarıyla aynı zamanda kendi mezarını da kazmaktadır.

Her zaman söyledüğümüz gibi, hükümetin kendisi MGK'dır. Bu durum son yıllarda daha da göze çarpmaktadır. Parlamento devletin bir maskesi olduğu gibi, hükümetlerin aldığı-alacağı kararlar da başta MGK'dan geçmek zorundadır. Yani MGK onaylamadan hiç bir karar hükümet aracılığıyla yürürlüğe konmaz. Kaldı ki, bütün devletlerde hükümetler tarafından alınan kararların asıl sahipleri perde arkasındaki güçlerdir. Onlardan bağımsız hiç bir hükümet karar alamaz. Bizimki

gibi faşizmin hüküm sürdüğü, özellikle de orduların devlet üzerinde etkinliğinin arttığı dönemlerde parlamento aracılığı ile kamuoyuna sunulacak yasa ve kanunların tümü önceden ordu yöneticileri tarafından alınır. Özellikle de iç savaşın boyutlu olduğu dönemlerde bu durum daha belirgin bir hâl alır. Çünkü devletin esas politikası savaş üzerine yürütülmeye çalışılır. Dolayısıyla bütün kararlar savaş göze alınmak zorundadır.

Evet bugün 12 Eylül gibi askeri cuntadan söz edilmez. Fakat bu yanıltıcı olmamalıdır. Bu sadece görüntüdür. Bugünkü cunta "sivil elbise giydirilmiş bir cuntadır." Çünkü, parlamento aracılığıyla ordunun başı MGK istediği konuda kararlar alıp uygulatabiliyor. Bu gerek ülke, gerekse uluslararası kamuoyuna karşı "demokratik" bir görünüm kazandırılmış cuntadan başka bir şekilde yorumlanmaz. Bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyor devlet. Bir yandan "demokratik" görünüm altında (parlamento) "kararların alınması", öte yandan ise bu görüntü altında her türlü baskı, şiddet ve katliamların yapılması devletin daha da işine geliyor.

Bu da açıkça gösteriyor ki, bugün ve gelecekte kurulacak hükümetler, MGK'nın inisiyatifinde hareket edecek savaş hükümetlerinden öteye geçemeyeceklerdir. Buradan hareketle diyoruz ki, Anayol hükümeti bir savaş hükümetinden başka bir iş görmeyecektir. Bu nedenle ki, söz konusu savaş hükümetinin alacağı kararlara karşı her yönlü tepkimiz, başta MGK olmak üzere feodal-burjuva devlet ve emperyalizme karşı olmak zorundadır. Bunlar bugüne kadar hiç bir birinden kopmadığı gibi, kopuk ta ele alıp değerlendiremez. Aksi antayış ve tavırlar bizleri direnmeye ve savaşmaya değil, teslimiyet ve uzlaşmacılığa götürür. Her türlü teslimiyet ve gerici uzlaşmacılığa karşı radikal-devrimci çözüm temel ilkimiz olmak zorundadır. Bundan sapmak proletaryaya ve emekçi yığınların kurtuluşu için verilen devrim mücadelesine ihanettir. Şu da görülmeli ve kavranmalıdır ki, bir yandan faşist diktatörlük alabildiğine komünistlere, devrimcilere, yuriseverlere ve halkın ileri kesimine saldırırken, öte yandan ise, burjuvazinin ideolojisinden dokunmuş Marksist etiketli bazı küçük burjuva ve burjuva reformist-tasfiyeciler akımlar da burjuvaziyle aynı kulvarda koşarak, silahlı radikal güçlere karşı cephe (ideolojik) almış durumdadırlar. Bu güçlerin kitlelerin ileri kesimi üzerindeki ideolojik etkilerini küçümser veya gözardı edersek, objektif olarak uzlaşmacılık ve reformizme hizmet edeceğimiz gibi, düzene de hizmet etmiş oluruz. O nedenle bu güçlerin etkisini kırarak için amansız bir şekilde ideolojik mücadele yürütmeliyiz.

Bir yandan faşist diktatörlük ve onun savaş hükümeti, öte yandan reformizm ve tasfiyeciliğe karşı üzerimize düşen birincil görev; hiç kuşkusuz ki pratiğe dönmek olacaktır. Bu pratiğin öznesi ise, Köylü Gerilla Savaşını daha bir boyutlandırmaktır.

Savaş hükümetinin alacağı kararlar ve faşist diktatörlüğün bütün saldırılarına kalıcı bir darbe vurmak ve oradan da yeni yeni mevziler kazanmanın ana mecrası Köylü Gerilla Savaşını yoğunlaştırarak yaygınlaştırmak iken, diğer yolda da bu savaşa hizmet edecek olan her türlü mücadele aracını, pratiğe sokmak için bütün gücümüzü harekete geçirmektedir. Bulduğumuz her yerde, atacagımız her adım da, yapacağımız her konuşma da silahların eleştirel dönüştürücü gücünü kurtuluş ve bağımsızlığın şah damarı olarak kavrayalım/kavratalım. Önümüzdeki süreçte faşist diktatörlük ve savaş hükümetine zindan etmek istiyorsak, umudun dağlarında olduğunu unutmamalıyız. ■

Dersim ve Sivas'ta Zulüm Kuşatılıyor, Dağlarda İsyan Ateşi Yanıyor

Son dönemlerde faşist Türk devletinin Sivas ve Dersim'de başlattığı toptan yok etme operasyonları tüm hızıyla sürüyor. Faşist Türk devleti, kendi çirkin emellerini gerçekleştirmek için, yeniden "Tunceli Kanunları"na sarılıyor. 1876 yılından bu yana, belli aralıklarla bölgeye düzenlenen imha operasyonlarına bir yenisi daha ekleniyor. Gelişmiş teknik donanımlarla ve daha güçlü askeri akınlarla Dersim tamamen yok edilmek isteniyor.

Bahar operasyonlarına hazırlık temelinde 23 Şubat 1995 tarihinde, faşist devlet, 30 bin kişilik bir askeri güç ile Dersim'de operasyon başlattı. Özellikle Hozat, Ovacık ve Çemişgezek ilçelerini içine alan operasyon, Sikorsky, Kobra helikopterleri ve savaş uçaklarıyla desteklenmektedir. Dersim il merkezinde sürdürülen operasyonda ise 20 kişinin gözaltına alındığı, çevre illerle bağlantıların sınırlandırıldığı, ilçelere giriş çıkışların belli saatler dışında yasaklandığı gelen haberler arasında. Dersim halkı, "operasyon tamamen halka yöneliktir" diyerek kaygılarını dile getirmektedir. Köylerin büyük oranda boşaltılmış olmasından dolayı, devletin, kimyasal silah kullanabileceği ve kalan bazı merkezi köylerinde boşaltılarak Dersim'in bitirilmesi istenmesi karşısında, halk, kaygı duymaktadır.

Trakya, Bolu, Kayseri'den götürülen ve 3. Ordu birlikleriyle takviye edilen operasyon birlikleri, Munzur dağlarıyla Ali-boğazi sürekli bombalamaktadır. Kış ortasında başlatılan bu geniş çaplı operasyon, hem bahar operasyonlarına bir hazırlık ve hem de kış koşullarından dolayı savunmasız durumda olan halk üzerinde korku ve tedirginlik yaratarak baharla birlikte göçe zorlamaktadır. Operasyonun halka yönelik olduğu gerçeği yanında, ateşkes sürecini yaşayan PKK güçlerini ve kış koşullarında savaşı sürdüren TKP(ML) ünderliğinde savaşan TIKKO gerillalarını imhaya yöneliktir.

Operasyonu yönlendiren askeri yetkililer, bu operasyonun amacının karların erimesinden sonra, gerilla birliklerinin başka bölgelere kaymasını engellemek olduğunu iddia ediyorlar. Bu iddianın doğru olmadığı ortadadır. Çünkü benzer bir operasyon da Sivas'ta sürüyor. Her iki operasyonun temel amacı, yöreyi tamamen insansızlaştırmaktır. Devlet, kitlelerin kendisine güveni kalmadığını ve gerilla birliklerine aktif destek verdiğini gayet iyi biliyor. Dolayısıyla dağlardan şehirlere doğru günbe gün çöğalarak ilerleyen tehlikeyi boş çıkartmak için, kitle desteğini ortadan kaldırmak istiyor. Dersim ve Sivas'ta başlatılıp sürdürülen yeni operasyon, bu gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

Faşist Türk devleti, kendi politikasının başarısı için, yeniden 1935 "Tunceli Kanunları"na sarılıyor. 25 Aralık 1935'te çıkarılan 2884 sayılı "Tunceli İlinin İdaresi Hakkında Kanun" bugün Dersim'de tekrar uygulanıyor. Bu kanun sayesinde General Abdullah Alpdoğan 1936 yılında Dersim'i bitirmek istedi. 1936'da başlayıp ve 1938'de sona erdirilen Dersim katliamı onbinlerin katledilmesine ve binlerin sürgün edilmesine neden olmuştu.

Bu Kanuna göre İdari Yetkiler:

● Vali ve komutan, bakanların haiz oldukları bütün yetkilere sahip olacaklar. (Sivas'ta Aydın Çoçulu ve Dersim'de Alay Komutanı bugün bu yetkilere sahiptir. bn...)

● Vali ve komutan, lüzum gördüğü takdirde ili teşkil eden ilçe ve bucakların hudut ve merkezlerini değiştirebilecekler.

● Vali ve komutanın isteği üzerine, ilçe kaymakamlıklarına ve bucak müdürlüklerine muvazzaf subaylar atayabilecekler.

● Vali ve komutan, adliye memur ve katipleri hakkında Hakimler Kanunu'nun hükümlerine göre bunların amirleri tarafından verilebilecek cezaları dahi uygulamaya yetkili olacaklar.

● Vali ve komutan, lüzum gördüğü belediyelerde başkanlık görevini kaymakamlara ve bucak müdürlerine verebilecekler.

Adli Hükümler:

● Cumhuriyet savcılarını, hazırlık tahkikatında haiz oldukları yetkileri kullanırlar.

● Cumhuriyet savcılarını ilk tahkikatta lüzum görmedikleri işleri, iddianame ile doğrudan mahkemeye yönlendirebilirler. İlk tahkikat icrası, kanunen mecburi olan suçlarda dahi savcılar bu yetkiyi kullanabilirler.

● Dava açılması izne bağlı olan işlerde, izin verme yetkisi, vali ve komutana verilir.

● Hakim reddine dair dileğin kabul edilmemesine dair kararlar kesindir.

● Hazırlık tahkikatında yapılan tahkik işleri, ilk tahkikatta tekrarlanmaz.

● İlk tahkikatın açılması kararına itiraz edilemez.

● Cumhuriyet savcısının iddianamesi sanığa tebliğ edilmez. Ancak iddianame iki gün içinde hazırlanacaktır.

● İlk tahkikat sırasında verilen tutuklama kararlarına sanık tarafından itiraz edilemez.

● Duruşmada cumhuriyet savcısının onayı ile şahitlerin hazırlık veya ilk tahkikatta tespit edilen ifadelerinin okunması ile yetinilebilir.

● Vilayet içindeki ceza mahkemelerinde verilen hükümler temize tabi olmayıp kesindir.

Diğer çeşitli yetkiler:

● Vali ve komutan, emniyet ve asayiş bakımından lüzum görürse il halkından olan fertleri ve aileleri il içinde bir yerden diğer bir yere nakletmeye ve bu gibilerin il içinde oturmalarını menetmeye yetkilidir. (Tıbbi bugün Dersim'de yapıldığı gibi, Vali veya askeri komutan "sakuncalı" olarak gördüğü aileleri ya ilçelere girmesini yasaklıyor ya da sürgün ediyor.)

● Vali ve komutan, herhangi bir şahıs hakkındaki takibatın enelenmesine ve cezaların teciline yetkilidir. Bu erteleme ve tecil zaman aşımı işlemine mani olmaz. (Köy muhtarlarının gözaltına alınıp kaybedilmesi, gözaltı kayıplar, Kutu derosinde katledilen köylüler bunun en açık örneğini oluşturuyor. Cezaların infazı, bölgede kontrgerilla elemanlarına verilmiştir.)

● İdam hükümlerinin vali ve komutan tarafından teciline lüzum görülmediği takdirde infazı emrolunur. (Dersim'de 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasından bu yana, göstermelik yargılamada bir yana bırakılarak keyfince idam verilmekte ve verilen idam kararları aleni bir biçimde infaz edilmektedir.)

● Tunceli ili içinde oturanlar Elazığ, Malatya, Sivas, Erzincan, Erzurum, Gümüşhane, Bingöl illerine geçerek Türk Ceza Kanununun bu kanunla tespit edilen suçlarını işledikleri takdirde, işledikleri suç, Tunceli ili içinde işlenen suçlarla irtibatlı ise, bunlar ve bunlara yataklık

edenler Tunceli ilindeki yetkili makam ve mahkemelerce bu kanundaki usule göre takip ve mahkeme olunurlar. (Kanunun bu maddesi, bugün şehirlerin verişlerinde oturanlar için ve özellikle devrimci mücadeleye katılanlara, destek verenlere karşı devletin geliştirdiği özel politikalarla sergilenmektedir. Sokak ortasında kaçınılmakta, ev infazları gerçekleştirilmekte ve gözaltına alınıp kaybedilerek gerçekleştirilmektedir.)

Yukarıdaki maddeler hukuk devleti ve demokrasi adına ele alınıp Kemalist diktatörlük tarafından kanunlaştırılır. Toplamı 38 madde olan bu kanun, Dersim sorununu kesinlikle çözmek isteyen devlet için önemlidir. Ve bu kanunun eksiksiz

olarak uygulanması için, hem bölgenin valisi ve hem de askeri komutanı sıfatıyla General Abdullah Alpdoğan atanır. Bu kanun 1947 yılına kadar yürürlükte kalır. Anlaşılan o ki, devlet, bugün bu kanunları tekrar uygulamak için, meclis arşivinden çıkarmıştır.

1935 yılında "Tunceli Kanunları" adı altında 2884 sayılı yasa meclisten geçirildiği zaman, Tunceli ili diye bir vilayet yoktu. Fakat Kemalist diktatörlük, Çiğmiş Kapiyu (Dersim'in Kurtçe karşılığı) kendi (Tunceli) ile ezmek için, bu adı uygun görüyor. Ancak ne varki, Dersim halkı bu adı benimsememiş ve her zaman Dersim adını kullanmayı sürdürmüştür. Tunceli sadece resmi yazışmalarla sınırlı kalmıştır.

Aradan yıllar geçmesine karşın, bugün Dersim'de uygulananlar, 2884 sayılı Tunceli kanunlarını aratmıyor. Her şey komutan ve bölge valisinin iznine bağlanmıştır. Devlet, Tunç elini kullanarak, Dersim'i bir kez daha bitirmek istiyor.

Dersim halkı, özellikle 1994 yılından itibaren tamamen yok edilmeye çalışılmış için, devletin kuralı ve insanlık dışı uygulamalarıyla yüz yüze gelmiştir. Köylerin yakılması, zorla boşaltılması, ismi konulmamış ikinci bir katliam ve sürgün politikasıdır. Geri kalan merkez köylerle ilçe merkezlerinin boşaltılması projesi ise 1996 yılına bırakılmıştır. Kış ortasında modern silah ve gereçlerle donatılan 30 bin kişilik askeri gücün operasyon başlatması, bu projenin eksiksiz olarak uygulanmasından başka bir şey değildir.

Devletin şimdiden operasyon başlatması, bir çok yönden elverişli bir ortamın mevcut olduğunu hesaplamasından kaynaklanıyor. Birincisi; halkın ve dünya kamuoyunun dikkati hükümet krizine yönelmiştir. İkincisi; Sivas operasyonu hali hazırda sürdürülmektedir ve Üçüncüsü ise, Yunanistan'la yaratılan suni gerginlik ortamında sessiz-sedasız bir biçimde Dersim'i bitirmek istiyor.

Bahar operasyonlarına hazırlık temelinde faşist Türk Silahlı Kuvvetleri, 27 Şubat 1996 günü Irak Kürdistanı'nda bulunan PKK kamplarına karşı nokta operasyonunu başlattı. Alınan bilgiye göre, ordu birlikleri "Yeşil Hat" olarak adlandırılan bölgede 5 kilometre derinliğinde operasyon sürdürüyor.

Türk askeri birliklerinin Irak Kürdistanı içlerinde sürdürdüğü operasyonlar, askeri terminolojide "taktik akım" olarak nitelendiriliyor. Askeri terminolojide "taktik akım"; belirlenen noktaların istihbarata dayalı olarak, ani operasyonlarla işgal edilmesi ve tespit edilen güçlerin imhasından sonra geri çekilmeyi ifade ediyor. Askeri kaynaklar, söz konusu türdeki operasyonların başta Özel Harekat Timleri olmak üzere, sınır üzerinde konuşlandırılan komando birlikleri tarafından sık sık icra edildiğini açıklıyorlar. Son olarak 1995 yılı Temmuz ayında, Hakkari Dağ Komando Tugayı tarafından düzenlenen sınır ötesi operasyona, bundan sonra da devam edileceği, bu operasyonla ortaya konuluyor.

Dersim, Sivas ve Irak Kürdistanı'na karşı başlatılan bu operasyonlar, faşist Türk devletinin baharla birlikte, esas olarak "alan tutma" politikasına hız verdiğini gösteriyor. Devletin "alan tutma" politikasına karşı, alan savunma taktiği geliştirilmesi gerekiyor.

Devletin "alan tutma" taktiği yeni değildir. Devletin yıllardır uyguladığı bir politikadır. Bu eski politikanın yanında, devletin ekonomik ve siyasi krizi bergün biraz daha derinleşiyor. Ekonomik ve siyasi kriz, kitlelerin ayağa kalkmasına hizmet ediyor. Devlet, kitlelerin ayağa kalkmasını içine sindiremiyor. Dolayısıyla kitlelerin en çok ayağa kalktığı ve devrime, devrimci güçlere aktif destek verdiği alan ve bölgeleri yok etmek istiyor. Sivas'a ve Dersim'e bu kadar yoğun yüklenmesinin nedeni bundandır. Faşist devlet, bundan sonra daha çok saldıracaktır. Çünkü, sürdürülen haklı savaş, sürekli olan krizi daha da derinleştiriyor ve kriz derinleştikçe, faşist saldırılar da artacaktır. Ancak her saldırı sonrası, krizi dahada boyutlanacak ve tüm çıkış yolları kapanacaktır.

Faşist devlet, çözüm üretmekten uzaklaştığı için, işkenceyi, katliamı, köy yakma, köy boşaltma, gözaltı kayıtları ve barbarlık kuşanarak çözüm ürettiğini sanıyor. Gerçi devletin, halk kitlelerine göz yaş, kurşun, zam-zulüm ve barbarlıktan başka vereceği bir şeyi kalmamıştır.

Yoksullaşma, kültürel yozlaşma, eğitimde eşitsizlik almış başını gidiyor. Kitlelerin devlete ve düzen içi arayışlardan umudunu kestiği için, devletin zulmüne karşı isyan kuşanıyor. Kitleler artık haklarını almadığı, onları bir yaşam ve güvenli bir geleceğin, ancak dış bir mücadeleyle olacağını gayet iyi biliyor. Devletin kudurganca saldırmalarının temel nedeni de bundandır.

Sivas ve Dersim halkı faşizmin zulmüne karşı halidarnı kurtuluş isyanını kuşanıyorlar. Halkların kurtuluş isyanı, faşizmin barbarlık zulmünü boş çıkartacak kudrete sahiptir. Dersim'in mazlum Kürt halkı ile Sivas'ın Türk ve Kürt emekçileri yalnız değildirler. Onların kurtuluşu Proletarya Partisinin dağlardan şehirlere doğru sürdürdüğü Köylü Gerilla Savaşındadır. Kurtuluş Demokratik Halk Devimindedir. Başka kurtuluş yolu yoktur. Faşizmin barbarlık zulmüne karşı halkların kurtuluş silahını kuşanıp dağlara çıkıp Proletarya Partisinin saflarında savaşa katılmak elzem bir görevdir. Bu görevin layıkıyla yerine getirildiği koşullarda Sivas ve Dersim'in yok edilmesi engellenmiş olacaktır ■

Öğrenciler 68 Ruhuyla Meydanlarda

Partizan Sesi/İstanbul: Yeni Dünya Düzeni adı altında ortaya atılan ve herşeyiyle emperyalist efendilere göre düzenlenen dünya sisteminin direk olarak etkilenen bütün gibi ülkelerde var olan kutuplar daha da derinleşiyor. Özelleştirme adı altında yapılan yeni uygulamalarla düşüğü ekonomik ve siyasî krizin istatüsünü emekçi ve yoksul halkımızı çıkarın devleti zor günler bekliyor. Devleti zor duruma sokan güçlerin başında, dağlarda, köylerde ve varoşlarda verilen amaçsal ve ulusal perspektifli savaşım gelirken, düzenin ekonomik statüsünü direk yaşasın emekçi çocuklarımızın yansısı, dolaylı yoldan etkilenen otobahallı ailelerin çocuklarının verdiği mücadele de devletin sarstıyor. 95-96 öğretim döneminde, haraçlara yapılan zamları çeşitli eylemlerle protesto eden öğrenciler, yaptıkları başka eylemlerle birlikte bir hafta boyunca mahallat olarak kimseyi göremeyince, Takım ve kıyafat eylemlerinden sonra Beyazıt Meydanını doldurdular. Öğrenciler yıllardır devrimciler ve işçilerle kapalı olup, şenitönlere, sağcılara piknik alanı gibi kullanılan Taksim Meydanını fevkettilikten sonra, en son Beyazıt Meydanını doldurarak, demokratik haklarını ve taleplerini dile getirdiler.

Belli bir süre dir miting için (altıncı) larını sürdürsün öğrenciler, 29 Şubat günü yapmaya karar verdikleri mitingi gerçekleştirtiler. Gruplar halinde Beyazıt Meydanına gelen değişik üniversitelerdeki öğrenciler, saat 13.00 sularında toplanarak İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nün önüne geldiler. Bu arada üniversite içinde bulunan yaklaşık 500 öğrenci korayla halinde üniversitemin ana kapısına doğru yürüyüşe geçti. "Artık Haraç Ödemeyeceğiz" vb. sloganlar atarak ana kapıya gelen öğrenciler, cezaevi kapılarını andıran ve zincirlerle kilitlenen demir kapıya yüklenerek kapıyı kırdılar. Kapıyı kırarak dışarı çıkan öğrenciler dışardaki arkadaşlarıyla birleştiler.

renciler burda tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. Saygı duruşundan sonra "Üniversel Öğrenciler Platformu" adına hazırlanan bir bildiri okundu. Okunan bildiri de, "Eğitim hakkımızı ve geleceğimizi gasp eden iktidari eğitime karşı; 'hak alma' mücadelemiz sürüyor.

Bugüne kadar haraç ödemediğimiz bu parasız eğitim hakkımız savunulmasını fahi biçimlerle şimdiki sıra haraç ödemeden haklarımızı yapıyor. Harçlar artık görünmelidir. Kararlıyız. Haklarımızı sömürsün almacağız. Gün artık bizim günümüzüdür. Coşuluyoruz umutlu. Geleceğiz gelecektir diyen hekesse geleceği savunarak yürütüyoruz" denilirken, "Gençlik

olay yerinden ayrılırken, yaklaşık 2000 öğrenci İstanbul Üniversitesi'ne grip, ellerindeki pankartları okul bahçesine ve duvarlarına asarak tekrar bahaylar çektiler. Daha sonra öğrenci işlerine çıkan öğrenciler burda yetkilileri göremeyince okulu işgal ettiler. Okulu işgal eden 500 kadar öğrenci, haraç paralarını yatırmadıkları için kayıtlı silinen 16 arkadaşının kaydı yapılmadıkça eylemlerini sürdürdüklerini bildirdiler. Bu arada eylemlerden sonra öğrencilerle görüşmeye Rektör, Valilikten yardım isteyerek, polislin resmen öğrencilere saldırmama istedi. Üniversite çevresinde yoğun güvenlik önlemleri alan polis, 1 Mart sabahına kadar herhangi bir müdahalede bulunmaz.

hergün daha çok maraştırıyor. Görkemli, yeniden bir diriliş. Bekleyin, yeni bir 68 geliyor" sözleriyle gençler dinamik müzik eşliğinde yürüyüşüne devam ettiler. Sayıları 4000'i bulan öğrenciler, eyleme destek veren DİSK, Nakliyat İşçileri Sendikası, İPİS (İşsizlik ve Fakirlik Mücadele Derneği) ve Grup Yorum temsilcileri tarafından yapılan konuşmaların ve Grup Yorum tarafından söylenen parçalardan sonra, daha önce de atıkları sloganları sık sık tekrarlayarak, marşlar, türküler söyleyip halaylar çektiler. Bahaylardan sonra üniversiteye doğru koşullar kurarak yürüyüşe geçen kitleden bir kısmı

len, öğrencilerle görüşmek isteyen Emniyet Müdür Yardımcısı Yaşar Keskin'in talebini reddeden öğrenciler mahallatlarının polislin değil, üniversite Rektörlüğüne olduğunu belirterek, eylemlerini sürdürdüklerini açıkladılar. Sabah saatlerinde 3 Madde ile oluşan taleplerini bildiren öğrenciler, bu talepler kabul edilmediği sürece işgal eylemine devam edeceklerini belirttiler.

Bu talepler şöyle: 1. Kapılar yapılın. 2. Polis üniversitelerden çekilsin. 3. özelleştirme durdurulsun. Gazetemizin baskıya girdiği saatlerde işgal eylemi hala devam ediyordu ■

Konya Cezaevi'nde Gerginlik

Haber Merkezi: Metin GÖKTEPEnin kaleme alınmasına tepki olarak 10 Şubat günü başlatılan 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi halen devam ediyor. Tutsakların dönüşümlü açlık grevinde olduğu Konya'da, cezaevi idaresi provokasyon yaratmak için çaba harcıyor. Sol içerikli gazete, dergi ve yayınlar içeri alınmıyor. Ziyaretçiler içeri alınırken hakaret ediyor. Ailelerin getirdiği yiyecekler ve malzemelerin bir kısmı keyfi olarak tutsaklara verilmiyor. Verilenlerde değiniliyor. Ziyaretçiler kapı önünde gereksiz yerle bekletilerek ziyaret süreleri kısıtlanıyor.

Siyasi tutsakların idarenin uygulamalarının 13-15 Şubat günü sayım vermemek ve kapıları döverek protesto ettiler. PKK tutsaklarının kaldığı koğuşta bir tutsağın intiharı üzerine PKK davası tutsaklarına yönelik baskılar arttı. Cezaevinde durumdaki gerginlik, provokasyon ortamı yaratılarak saldırı zeminini hazırlanmaya çalışılıyor.

KAYSERİ CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ DEVAM EDİYOR

Siyasi tutsakların cezaevi idaresinin keyfi uygulamalarına son vermesi ve gasp edilen hakları geri almak için

başlattıkları 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi 27. gününe giriyor. Bu süre içerisinde bir çok tutsakta kanama, halsizlik, baş dönmesi, tansiyon düşmesi vb. rahatsızlıklar ciddi bir şekilde kendini göstermiştir. Fıkak Adalete Bakanlığı ve cezaevi yetkililerinin sorunlar karşısındaki duyarsızlığı halen sürüyor.

GERZE CEZAEVİNDE DE AÇLIK GREVİ

Gerze Cezaevi'nde tutuklu bulunan TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, TKP(ML), TKP davası tutsakları 13.02.1996 tarihinden itibaren faşist Türk devletinin katliamlarını protesto etmek için 3'er günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar.

ÇANAKKALE CEZAEVİNDE BASIN AÇIKLAMASI

Çanakkale Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar yaklaşık 35 gündür dönüşümlü olarak sürdürdükleri açlık grevine devam ediyorlar.

23 Şubat günü tutsak aileleri tarafından cezaevi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan açıklamada devrimci tutsakların yalnız olmadığını vurgulayarak, katliamlara, yargısız infazlara ve gözaltında kayıplara karşı dayatılan olumsuzlukları belir-

ten aileler ve ziyaretçiler sloganlar atarak dağıldılar.

SELAHATTİN ÖZEL ŞEHİT DÜŞTÜ

Cezaevlerindeki sağlıklı yaşam koşullarının yansısı idare tarafından bilinçli olarak hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesi nedeniyle cezaevlerinde ölümler artıyor. Daha geçtiğimiz günlerde şehit düşen Mustafa KAYA, Kalender KAYAPINAR'dan sonra bugün de Selahattin Özel şehit düştü. Yoğat Cezaevi'nde kaldığı dönemde hastalığı başlayan Özel, siyasi tutsakların baskısı sonucu Yoğat Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı ancak hastalık psikolojik nedenlere bağlanarak Özel'in tedavisi yapılmadı. Daha sonra, kanser belirtileri olduğu halde "broosit" teşhisi konularak tedavisi bilinçli olarak engellenen Selahattin Özel Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde ki PKK, DHKP-C, MLKP, TKP/ML, TIKB, TKP(ML) ve TDP davası tutsakları, Selahattin Özel'in katledilmesini protesto etmek için 14 Şubat günü akşam sayım vermemek, sorunlular hakkında suç duyurusunda bulundular ■

EMİNİN SESİ | Alişan YAŞAR

Vitrin Dizaynı

Gecen 2,5 aylık süreye rağmen, hakim sınıflar henüz bir hükümet kuramadılar. Nedenleri açık. Ama en önemlisi, yönetenlerin, aşılması zor bir kriz içinde bulunmalarının yanı sıra, halkın, 24 Aralık seçimlerinde bu krizi egemenler açısından tamamen kilitlenmesinden kaynaklanıyor.

Elbette hepsi bu kadar değil.

Başka bazı kayda değer faktörler de var.

Mesela, yönetim vitrini işlevi gören hükümetin, esasen iktidara hakim olan Amerikancı komprador patron ve büyük toprak ağalarının çıkarlarının koruyucusu ve icraatçısı olması şart. İktidar sahibi Amerikancı komprador ve büyük toprak ağaları, bu konuda kendi çıkarlarından akordu bozuk hiçbir sese tahammül edemezler. Açıkçası, biçimin öze uygun olması gerekiyor. Bu nedenle, geçen 2,5 aylık süre zarfında hükümet için bir dizi girişim oldu. Ancak, bazıları, mevcut iktidarla biçim açısından bile olsa, özütü sesler çıkardığı için başladığı gibi bitti. En son denenenlerden biri olan Anafelak projesi ise, atılmış bir dizi adıma rağmen, ilahi bir güç(?) tarafından bıçakla kesilmesine ansızın kopuverdi. Çünkü, egemen komprador sermaye açısından bazı yönleriyle biçim öze uymuyordu. Kuşkusuz buradan Refah Partisinin egemen sınıfların diğer partilerinden nitelik anlamında bir farklılığının olduğu sonucu çıkarılmamak gerekir. Çelişkinin esas komprador sermaye dünyasının ayrı oluşumlarının kendi grup çıkarlarından kaynaklanmaktadır.

İktidar sahibi komprador burjuvazinin öze uygun biçim arayışları bununlada bitmemekte, daha da önemlisi mevcut politikalarının itirazsız bir şekilde hayata geçirilmesi gerekir.

İktidarın belirlenmiş ve yürürlükte olan politikasının bir yüzü, ABD başta olmak üzere, emperyalizme usaklıktır. Bu nedenle, emperyalizmin ülke yönetimi üzerindeki ağırlığının ekonomik, siyasal, askeri ve diğer bütün alanlarda korunması gerekir. IMF ve Dünya Bankasının bizim gibi ülkeler için şart koştuğu ekonomik politikalar daha insafsızca hayata geçirilmelidir. Uluslararası emperyalist kuruluşların politikaları, bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da halka sadece ve sadece yıkım, açlık, sefalet, işkence, işsizlik, ahıksızlık, daha fazla sömürü reva görülen, aslan payı emperyalistlere olmak koşuluyla, bir avuç yağın da kimselerle yetindiği yağma ve talandır.

Bu politikanın içerideki yüzü ise, yağma ve talanın gerçekleştirilmesi için halka yönelik şiddet uygulamasıdır. Bu mevcut iktidarın halka karşı yönetim politikasının esas yanısıdır. Sermaye dünyasının bazı grupları tarafından bazen yüksek sesle, şiddetin yanı sıra reformlardan söz edilmesi, bugünkü koşullarda komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının ezici çoğunluğu tarafından ısrarla reddedilmektedir. Dolayısıyla biçim bu açıdan da öze uygun olmalıdır.

O halde, hakim sınıflar açısından bu koşullara uygun olarak vitrindeki dekoru oluşturabilecek figüranlardan bir koalisyon hükümeti kurmak kalıyor geriye.

Bu bağlamda A ve B partisinin kurulacak hükümetteki yer, esas yönetim mekanizmasında, vitrindeki dekor figüründen başka birşey ifade etmez. Ancak, burjuva partiler açısından vitrindeki dekorun bir figürü bile olmak, yağmadan, talandan, sömürden pay almak anlamına geldiği için, yadsınamayacak oranda kıymetli bulunmaktadır.

İşte vitrinin bu amaçlarla yeniden düzenlenmesi için bugüne dek denenen formüllerin dışında, yeni seçenekler ortaya atılmaktadır. Bunlardan, ANAYOL seçeneği ve dönüşümlü başbakanlık, komprador sermaye açısından en kabul edilebilinendir.

Yeniden gündeme alınan ANAYOL formülünün yaşama geçirilmesi için yoğun çaba harcayan egemenler açısından, herhangi bir tıkanma olasılığı sonucunda geriye "BABAYOL" (İ) diye ifade edilen Cumhurbaşkanının müdahalesi ve son olarak yeniden bir seçim olasılığı kalıyor.

Cumhurbaşkanının belirleyeceği birinin önderliğinde oluşturulacak böylesi bir hükümet, kuşkusuz mevcut krizin üstüne çekilmiş ince bir sis perdesi işlevi görürken, görünürde istikrarın sağlandığı havası estirilerek halkın yanıltılması amaçlanmaktadır.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları gerek "BABAYOL" zorunluluğundan ve gereksede 24 Aralık seçimlerinden elde edilen sonuçların değişmesini garanti altına almadan yeni bir genel seçime gitmekten kaçınmaktadırlar. İşte bunun için kendileri açısından en hayırlı çıkış yolu olarak ANAYOL formülünün hayat bulmasını arzulamaktadırlar.

Ancak, hangi formül hayata geçirilir veya hangi seçenekte karar kılınırsa kılınısın, çeşitli milliyetlerden emekçiler açısından değişen bir şey olmayacaktır.

Her türden insafsızca sömürü ve vahşice baskıya layık görülen milyonlarca emekçi açısından ise, en hayırlı çıkış yolu, hiç kuşkusuz Demokratik Halk Devrimidir ■

Nihat Çekinkaya Anıldı

Partizan Sesi/Kartal: PSAKD Kadıköy Şubesi'nin türuncularını arasında olan Nihat Çetinkaya, 27 Ocak 1996 tarihinde geçirdiği bir trafik kazasında yaşamını yitirdi. PSAKD Kadıköy Şubesi Nihat Çetinkaya için 25 Şubat günü 300 kişinin katılımıyla bir anma düzenledi.

Anma PSAKD Kadıköy Şubesi Yürütme Kurulu Üyesi-Sekreteri Erdal Yıldırım'ın yaptığı konuşmayla başladı. Çetinkaya'nın mücadele yaşamına değinen Yıldırım, O'nun şairler, türkülerle, halklarla anılaşmasını söyledi. Partizan Kızı Özgecan da "Kavgı" adlı şiirle anıladı. PSAKD Kadıköy Şubesi Başkanı Fethi Bölükçüoğlu da Çetinkaya'nın demokrasi, emek, insan hakları görüşlerine değinerek bendilerinin Çetinkaya'nın gösterdiği özeniyle çalışacaklarını söyledi. Grup Domane Dersim'de eğilimle oradaydı. Domane Dersim'in eğilimi Özgecan'ın "Gulasor" şiiriyle hütündü. Anmaya bir dönem demek yönetiminde Nihat Çetinkaya ile çalışmalar yapan İlyas Salman da bir konuşmayla katıldı.

Yeniğün Müzik Topluluğu'nun eğilimleriyle anma sona erdi. Anmada elde edilen gelirler Çetinkaya'nın ailesine verildiği öğrenildi.

Nihat Çetinkaya hakkında kısa bilgi:
1968 yılında Tunceli ili Pernek ilçesi Elmakaş köyünde doğdu. Bir çocuk babası olan Çetinkaya yaşamı boyunca sınıfsal mücadele içerisinde yerini almaya çalıştı. 1993 yılında PSAKD Kadıköy Şubesi'nin kuruluşu için çalışmalara başladı. Ve aynı yıl sonlarına doğru kuruluşu gerçekleştirerek yönetim kurulu başkanlığı yaptı.

Eksim 1994'te yapılan 1. Olağan Kongrede başkanlığı kaybetti. Bu tarihten sonra ila başkanlığı döneminde olduğu gibi aynı özveriyle çalıştı.

Veysel Aktülün Anıldı

Partizan Sesi/İzmir: Bir yıl önce Türkiye den Yunanistan'a geçmek isteyen bir talihlilik sonucu yaşamını yitiren Veysel Aktülün, ölümünün birinci yılında Alağa-Belvaş kasabasında mezarı başında anıldı.

Anma tüm devrim şebekeleri için yapılan bir dahikahik saygı duruşuyla başladı. Ardından Veysel Aktülün'ün yaşamından kısa kesitler alındı. Aktülün'ün bütün devrancıların gönlünde "devrim şehidi" olarak yerini aldığı belirtildi. Ardından "Devrim Şehitleri Ölümünüzü", "Yaşamın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TKKO" sloganları atıldı. Yaklaşık 30 kişinin katıldığı anma anlatıları ağıtlarıyla son buldu.

MKM Adana Şubesi'ne Saldırı

Haber Merkezi: Adana Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) Şubesi Terörle Mücadele ekipleri tarafından 26.02.1996 tarihinde basıldı. Şube tamamen tahrip edilip, kurum olmaksızın çöküldü, kullanılamaz hale getirildi. MKM arşivine el konuldu, Şube Yürütücüsü Hasan Kaya ve şube çalışanlarından Gülcan Kaya gözaltına alındı. MKM Genel Merkezi'nin yaptığı açıklamada; MKM üzerinde geliştirilen bu baskınlar, komplolar, gözetimler, işkenceler ve tutuklanmalar karşı geri adım atılmayacaktır ve direnme haklarını sonuna kadar kullanacaklarını belirtti.

1991 yılında kurulan MKM bugüne kadar Terörle Mücadele ekipleri tarafından defalarca saldırılara maruz kalmıştır. 7 Nisan 1995 tarihinde İzmir MKM Şubesi'nin kapatılmasından bu yana, bu saldırıların devamı olarak; 10 Kasım 1995 Diyarbakır MKM Şube basılması sırasında çalışanlar gözaltına alınıp tutuklu olarak yağmalanarak üzere Diyarbakır E Tipi Cezaevi'ne götürülmüştü. Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan MKM Diyarbakır Şube çalışanlarından Turhan Yapraklı ve Nazım Karık hakkında çıkarıldıkları DGM tarafından tutukluk hallerinin devamı yönünde karar verilirken, Yusuf Karakuş, Osman Ulug ve Medeni Uğural serbest bırakıldı. Diğer yandan Adana MKM Şubesi'ne haftada bir gün baskın yapıp, gözaltılar gerçekleştiriliyor.

Sivas Halkı Yalnız Değildir

Partizan Sesi/İstanbul: Toplumsal muhalefetin yükseldiği, ekonomik krizin had safhaya ulaştığı günümüzde, sözde zafer marafları atan faşist devlet halkın evlatlarını katlederek yoksul emeği halkın sındırmaya çalışıyor. Sivas ve ekonomik krize giren faşist Türk devletinin Sivas'ta uyguladığı insanüstü zulme, yoketme politikasına karşı, etten duvar oluşturan ve bunda kararlı olan muhalif seslerin birlikteliği faşizmi örtüyor. Devrimci anlayışlar, Sivas halkıyla dayanışmak amacıyla oluşturdukları eylem birlikteliği ile devrimci dayanışmanın güzel örneklerini attılar.

Sivas'taki olayları protesto etmek için, Sivas Yöre Halkıyla Dayanışma Platformu tarafından 11 Şubat günü açlık grevi başlatıldı. 17 Şubat günü, Galatasaray Lisesi önünde yapılan oturma eylemine katılıp bir basın açıklaması yapan açlık grevindeki eylemciler, "Sivas bölgesi bugün baskının, işkencenin ve berturulu anti-demokratik uygulamaların en üst boyutuna ulaştığı bir bölge haline gelmiştir. Amaç, yeni Der, simler, Madimaklar, Amedler, Botanlar ve Şruaklar yaratmaktır" diyerek, bütün dünyaya insanları Sivas'taki vahşete karşı sessiz kalmamaya çağırıldı. Akşaray'daki Divriği Kültür Derneği'nde başlatılan açlık grevi, bayram nedeniyle derneğin kapanması üzerine 17 Şubat günü Pir Sultan Abdal Canlar Derneği Okmeydanı Şubesi'ne taşındı. Sivas Yöre Halkıyla Dayanışma Platformu, Sivas'taki faşizan uygulamaları protesto etmek amacıyla 18 Şubat günü 200 kişilik bir katılımla Bakırköy Özgürlik Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasında; "Bizler, Sivas Valisi Aydın Güllü'nün 'Özel Tim Sivas'tan çekildi' söylentilerine inanmıyoruz. Bu sadece Sivas halkının ve kamuoyunun yatıştırılması için oynanan oyundur" denilerek bölge halkı üzerindeki baskılara son verilmesi, ekonomik em bargoğun kaldırılması, köy boşaltmalarının durdurulması, gözaltına alınan insanların serbest bırakılması, işkencelerin ve tehditlerin son bulması, operasyonların durdurulması ve Vali Aydın Güllü'nün istifa etmesi istenildi. "Faşizme karşı omuz omuza", "Susma sustukça sara sana gelecek" sloganlarını atan kitle sessiz bir şekilde dağıldı.

GAZİ HALKI SIVAS İÇİN AÇLIK GREVİNDE
Gazi halkı Sivas'taki köy yakmalarına, köyleri boşaltma ve insanüstü zulme politikalarına ve genelde devlet terörüne karşı yine direnişi seçti. Sivas halkıyla dayanışmak amacıyla oluşturulan Gazi Halk Platformu 17 Şubat günü yaptığı açıklamada; "Biz emeği Gazi halkı olarak devletin bu baskı, şiddet ve sındırma politikasına karşı sonuna kadar direneceğiz, dün yakmıştık barikat ateşini daha

da alevlendireceğiz" diyerek, 17 Şubat gününden itibaren 3'er günlük dönüşümlü sursiz açlık grevini başlattıklarını belirtti. Partizan Sesi, Kurtuluş, Atilan ve Kervan Gazetesi okurlarınca başlatılan açlık grevine halktan gelen yoğun desteği hazmedemeyen polis, çareyi Gazi Mahallesi'ni ve Gazi Cemevi'nin abluka altına almakta buldu. Cemevi'nde süren açlık grevine katılan insanlarla görüşen İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Kemal Bayrak, 21 Şubat günü eylemci temsilcileri görüşerek, eylemin amacına ulaştığını belirterek eylemin sona erdirilmesini istedi. Cemevi yönetiminin tavır eylemin bitirilmesi yönünde olduysa da, eylemciler açlık grevine devam ettiler.

21 Şubat günü, devrimci sanatçılık tavrına uygun hareket eden Grup Manzar eylemcilere bir dinletişim sundu. Kitle tarafından ilgiyle izle-

nen dinletişim adeta bir çölene dönüşü. Okmeydanı Partizan Sesi ve Partizan Gençlik okullarını kitleler olarak çölene katılıp, açlık grevine destek verdiler. Okullar yaptıkları açıklamada; "Okmeydanı Partizan Sesi ve Partizan Gençlik okulları olarak sizleri destekliyoruz ve gücünüzü güç katacağız dediler.

ALİBEYKÖY DE AÇLIK GREVİ

Sivas'taki devlet terörünü protesto eden Alibeyköy halkı da devrimci dayanışma gereği Alibeyköy Pir Sultan Abdal Derneği ve Cemevi'nde 3'er günlük dönüşümlü sursiz açlık grevine başladı. 21 Şubat günü buradaki eylemcilere bir dinletişim veren Grup Yorum, parçalarıyla halkı coşturdu.

GAZETEMİZİN GAZİ TEMSİLCİSİ

GÖZALTINA ALINDI

Gazetemizin Gazi İrtibat Bürosu Temsilcisi Musa Kazım Dikme ve muhabirimiz Melike Altınışık, Gazi Cemevi'ndeki açlık grevini gözlemek ve haber yapmak için çıktıkları Gazi Cemevi'nden ayrıldıkları kısa bir süre sonra gözaltına alındılar. Muhabirimiz ve İstanbul Emniyet Müdürü Yardımcısı Kemal Bayrak arasında geçen sözlü tartışmadan sonra takip edilip gözaltına alınan çalışanlarımız Küçükköy Polis Karakolu'na götürülüp, 14 saat sonra serbest bırakıldılar.

SIVAS'TA UYGULANAN ZULME KARŞI

YURTDIŞINDAN BİRLİK ÇAĞRISI

Almanya'nın Duisburg kentinde kurulan Si-

vas Halkıyla Dayanışma Komitesi, Sivas'ta yaşanan zulme, işkenceye, göçettirmelere ve devlet terörüne karşı birlik çağrısı yaptı. "Faşizmin saldırganlığına karşı güçlerimizi birleştirelim, mücadeleyi yükseltelim" diyen komite, duyurdu herkesi mücadeleye ve dayanışmaya çağırdu.

İZMİR DEMOKRASİ

PLATFORMUNDAN PROTESTO

İzmir'de oluşturulan İzmir Demokrasi Platformu 14 Şubat günü 200 kişilik katılımın olduğu bir basın açıklaması yaparak Sivas'taki katliamları ve köy boşaltmalarını kınadı.

YENİBOSNA'DA KORSAN GÖSTERİ

Sivas'taki devlet terörünü protesto etmek amacıyla 20 Şubat günü, YeniBosna'da bir korsan gösterinin yapıldığı öğrenildi. YeniBosna Çakmak Duragında yaklaşık 50 kişiyle yapılan gösteride "Sivas'tan kanlı ellerinizi çekin" pankartı eşliğinde yürüyen kitlenin yolları molotoflarla keserek trafikte kapattığı bildirildi. TKP(ML) TKKO, MLKP ve DHKP-C militanları tarafından ortaklaşa yapılan eylemin, "Yaşamın Devrimci Dayanışma", "Kahrolsun, Faşist Diktatörlük" sloganlarıyla sona erdirildiği ve militanların katıp vermeden üstlerine çekildikleri bildirildi.

GAZİ DEN SIVAS'A DAYANIŞMA

PLATFORMU OKMEYDAN'DA

Gazi Halk Platformu, yoğunlaşan polis baskısına karşın açlık grevini sürdürecek 24 Şubat günü Gazi Şehitliğini ziyaret etti. "Bize güç verin, onlara diz çöktürülm" "Yığınlık yok, direniş var" vb. dövizleri taşıyarak, Gazi Cemevi'nden Gazi Şehitliğine kadar yürüyen Gazi Halk Platformu, 25 Şubat günü Okmeydanı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'ne yerleşerek açlık grevine birda devam etti.

OKMEYDAN'INDA ŞÖLEN

Açlık grevindekileri desteklemek ve onlara moral vermek amacıyla 26 Şubat günü Okmeydanı PSAD önünde bir şölen yapıldı. Şölene Grup Manzar, Grup Yorum, Grup Şar ve Kutup Yıldızı türkülerıyla katılarak halkı coşturdular. Şenlik sırasında Kurtuluş okulları tarafından yapılan bir yarışlık nedeniyle varolan birliktelik olumsuz yöne kaydı. Kendi dar grupçu bakışlarıyla olayları değerlendiren Kurtuluş okulları, o güne kadar sürdürdükleri açlık grevini terkederek, devrimci sorumluluğa uygun hareket etmediler. Kurtuluş okullarının açlık greviden ayrılmasından sonra, açlık grevi Partizan Sesi, Atilan ve Kervan Gazetesi okulları tarafından sürdürülüyor. Kurtuluş okulları tarafından Yon FM ve HBB'ye açlık grevinin bittiğine dair verilen mesajlar doğru değildir. Ve açlık grevleri halen devam ediyor.

Fatih'de Tuncelilerin İşyerlerine Silahlı Saldırı

Haber Merkezi: Motorsikletli iki kişi oldukları söylenen saldırganlar 22.02.1996 tarihinde gece saat 00:01 sıralarında Fatih Karagözü'nde Tuncelilerle aralı bir kahvehane ve dükkana beş el ateş ederek taradılar.

Yine her zaman tertiplenen oyunlar yine yaratılmaya çalışılan suni çelişkilerle halkı birbirine düşman etme çabaları. Bu ilk olmadığı gibi son da olmayacak. Ve de halkımız deneyimlerinden aldığı bilinç

le yapay çelişkiler yaratarak halkı birbirine düşman etme çabalarını boşa çıkartacaktır. Nasıl ki Gazide, Nuclepe'de, provokatörlerin oyunu boşa çıkartıldı, bu defada halkın sağduyulu yaklaşımı, faşizmin tertiplemediği olayı boşa çıkardı. Ve provokatörler amaçlarına ulaşamadılar.

Zira saldırganları düzenlendiği yerlere Tunceliler ve çeşitli yörelere ait insanlar uğramaktaydı. Aralarındaki dayanışma gayet güzel

olduğundan bugüne kadar hiç bir sorun yaşanmamıştır.

Sunî çelişkilere izin vermeyecek birlikteliği gerçekleştirmek, yeni Maraş, Sivas olaylarını yaşamamasına izin vermemek ve benzeri olayların bir daha yaşanmaması için faşist saldırılara karşı mücadele etmek gerekir.

Halkımız bu tür cinayet şebekelerine ve tertiplenen oyunlara karşı uyanık ve duyarlı olmak zorundadır.

Kartal Emekçi Halkı Zama-Zulme Karşı Eylemde

Partizan Sesi/Kartal: Kartal Çama Pazarı'nda 13 Şubat günü 13-30'da bir araya gelen yaklaşık 200 kişilik bir grup zamları protesto etmek amacıyla bir eylem yaptı. Cuma Pazarı gününde başlayan eylemde göstericiler, "Zama-Zulme Karşı Sokaka Eyleme" pankartının yanı sıra çeşitli içerikte dövizleri okuyarak yürüyüşe başladılar. Yürüyüş esnasında sık sık "Zamlara Hayır", "Sırasın Hesabını Soracağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Devrimci Dayanışmamız" sloganlarını atan kitle, pazarın bitiminde bir basın açıklaması yaptı.

Yapılan basın açıklamasında, "Artık halkımızın geleceğini ipotek altına alan kapitalist sistemde kurtuluşun olmadığını gören emekçi halk, ayaga kalkıp anti-demokratik uygulamalara dur diyerek zama-zulme sömürüne karşı sokaka eyleme çıkmaktadır" denildi. Basın açıklamasının ardından dağılan protestocular, "Yaşasın Devrimci Dayanışmamız" sloganı atarak eylem yerinden uzaklaştılar. Eylemden sonra olay yerine gelen polis jübile üzeri 14 kişiye gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar Kartal Polis Karakolu'na götürüldü ve 24 saat sonra serbest bırakıldılar. ■

Tüm Bel-Sen Kongreleri Yapıldı

Partizan Sesi/Istanbul: Tüm Bel-Sen İstanbul 1 ve 6 Nolu Şubeleri 3. Olağan Kongreleri 17 Şubat günü gerçekleştirdiler.

1 Nolu Şube Kongresini Bahçelievler Serap Fazıl Kısa Karék Kültür Merkezinde, 6 Nolu Şube de Kongresini Aksaray'daki Tüm Bel-Sen Genel Merkezi toplantı salonunda yaptı. Her iki kongrede değişik sendikal anlayışlara sahip kamu emekçileri, tartışılabilir oldukları ortak işte halihazırda seçilmişlerdir. Kongrelerde, genellikle kamu emekçilerinin içinde bulunduğu zorluklar ve bu zorluklardan çıkarmaları nasıl kurulacağına ilişkin belirlemeler ve kongrelerden sonra yapılacak seçimlerde Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube yönetimine, Hidar Ateş, Şehmuz Erol, Ali Işık, Hasan Diler, Halil İnce, Nazif Turan ve Ayşegül Topdemirci seçildi. 6 Nolu Şube yönetimine ise; İzzet Kaya, Nuran Zengin, İlhan Çınar, Ali Rıza Turgay, Osman Nuri Atılgan, Kadir Özdemir ve Semra Pektopak seçildiler. ■

Gazi'den Kacırlılar Sivas'ta Tutuklandılar

Partizan Sesi/Gazi Mahallesi: Oturdıkları boylerden, şehirlerdevletinin başkanı yürümüşten geç edip çareyi metropolün varlığını yerleşimle bulan emekçi halkın, ümidini terne yerleştiği alanlarda da aynı baskılarla karşılaşıyor.

Bunların örneklerinden biri geçtiğimiz günde Gazi Mahallesi'nde yaşandı. 4 Şubat günü Anadolu Kütüphanesi'nde düzenlenen kahveye gelen sivil polisler tarafından gözaltına alınan Mahmut Şentürk, 54 BMS 97 plakalı arabaya bindirilerek Kemer Barajı'na doğru götürüldü. Daha sonra 1301. Sokakta bulunan Mahmut Şentürk'ün evine gelen polisler, Mahmut Şentürk'ün oğlu Devrim Şentürk'ü de gözaltına aldılar. Devrim Şentürk'ün 34 U 6099 plakalı Renault marka otomobile Kemer Barajı'na doğru götürüldü. Gözaltına alınışları durumu hakkında bilgi almak isteyen Şentürk ailesi, tüm başvurularının sonuçsuz kaldığını belirtirken, gözaltına alınmaların, bir inşaatçı ifadesi doğrultusunda gözaltına alındıkları öğrenildi. Binbir karakollara başvuran Şentürk ailesi daha sonra DGM Savcılığı'na başvuruda ve ardından da herhangi bir cevap alamadı. Kendilerinden uzun süre haber alınmayan Mahmut ve Devrim Şentürk'ün İTEM tarafından gözaltına alındığı, 4 gün İstanbul'da yoğun işkence gördükleri ve daha sonra Sivas'a götürüldükleri öğrenildi. Sivas'ta da 10 gün kadar gözaltında kalan baba ve oğul çarşılıkları savcılık tarafından tutularak Zira Cezaevi'ne gönderildiler. ■

Maliye Emekçilerinden Protesto

Partizan Sesi/Istanbul: Maliye emekçileri, İstanbul'da bir süreden beri vergi dairelerinde kendilerine ve sendikalarına yönelik yapılan baskıları protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptılar.

Maliye emekçileri çalıştıkları vergi dairelerinde asılı bulunan Tüm Maliye-Sen'e ait panoların İstanbul Defterdarlığı'nın emri doğrultusunda hareket eden daire amirleriyle sokulduğunu, memurların tepki göstermeleri nedeniyle panoların tekrar yerlerine asıldığı ve memurların bu direnişinin ardından saldırdığını daha yoğunluğunu belirttiler. Tüm Maliye-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyesi H. Selma Aksoy Bostancı Vergi Dairesi'nden Maltepe Mal Müdürlüğü'ne, Tüm Maliye-Sen İstanbul 3 Nolu Şube Yönetim Kurulu Üyesi Fahrettin Arslan ve Bostancı Vergi Dairesi'nde işyeri temsilcisi olan Ümraniye Akkan, Kuşçuköy Mal Müdürlüğü'ne geçici görev adı altında sürgün edilmişlerdi. Bu baskı ve sürgün politikalarını protesto etmek amacıyla Tüm Maliye-Sen 1, 2 ve 3 Nolu Şubelerinde örgütlü maliye emekçileri, 14.2.1996 tarihinde İstanbul Defterdarlığı önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Tüm Maliye-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu rinden Tahire Şilkın tarafından okunmuş basın açıklamasında, "Yaşama koşullarımız her geçen gün daha da ağırlaştığı, ekonomik ve siyasi krizin fidanlarının emekçilere çaktığı, baskıların yoğunlaştığı bir ortamda emekçiler açığa mahkum edilmeye çalışıyor. Buna kabul etmiyoruz. Yüzbinlerce kamu emekçisinin onurlu bir yaşam mücadelesi başlatıyor, sürgün, açığa alma ve anti-demokratik uygulamalarla engellenmeye çalışıldı ama başarısızdık" denildi. Tüm bu engellemeleri boşa çıkartacaklarını belirten Şilkın: "Sendikamızın yönelik saldırılar durdurulmadığı takdirde hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanacağız ve hiç bir güç bize onurlu mücahedelemizden geri adım attıranaya karşı" dedi.

Basın açıklamasının ardından maliye emekçileri, "Sasma sustukça sıra sana gelecek", "Devlet güdümlü sendikaya hayır", "Birlik, mücadele, zafer", "Baskılar bizleri yıldıramaz", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" sloganları eşliğinde suç duruşması için Sultanahmet Adliye' sine yürüdüler.

Adliye'ye suç duyurusunda bulunan maliye emekçileri, "Sasma sustukça sıra sana gelecek", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" vb. sloganları atarak dağıldılar. ■

Domane Dersim'den Merhaba

Partizan Sesi/Kartal: Her alanda savaşacak güce ihtiyacımız var. Su an burjuvazi her alanda hakim durumda. Kültür-sanat alanı da bundan bir. Bu hakimiyet altında oradan durumu yıkmak için yavaşça, kültür-sanat alanında kendi anlayışımızı burjuvazinin karşısına koyan halk sanatçısı adanlar, bu savaşta yerini almaya çalışıyor. Onlar, sanat toplum içindedir anlayışından hareket ediyorlar.

Devrimci sanatçıların beslendikleri güç halktır. Halkın hammadde halindeki değerlerini alır işler ve yeniden halka sunarlar. Bu da devrim gibi uzun ve zorlu bir yürüyüşür. Devrimci sanat cephesine omuz veren bir grup daha merhaba dedi halklarımız, Domane Dersim (Dersim'in Çocukları).

Bir çoğunuz onları ilk defa Partizan Sesi'nin Gazi Temsilciliği'nin açılışında dinedi. Sahnedeki tecrübesizlikten kaynaklı heyecanları, biz dinleyenlere de yaşandı. Amatörlükleriyle ve yürekleriyle sundular türkülerimizi.

Domane Dersim 17-18 Şubat günleri Kartal

Sanat Tiyatrosu'nda ilk dinletilerini verdiler. Yüzlerce insanın karşısına çıkarak yüreklerini türkülerle verdiler. Dinleyenlerin İbrahim yoldası inemesi üzerine saygı duruşuyla okundu İbrahim yoldası.

KÜÇÜK PARTIZAN ÖZGECAN DA ORADAYDI

Bizim dünyamız olanaksızlıkların yoğun olduğu bir dünya. Bu olanaksızlıklarla yaşatmaya çalışıyoruz değerlerimizi. Yinede ürettiklerimizle yetinmemek, her alanda üretimlerimizi arttırmak perspektifimiz olmalı.

Domane Dersim, uzun ve zorlu bir yolculu-

ğün kültür-sanat cephesindeki yeni yolcusu. İlk adımlarını attı. Bundan sonraki çalışmalarında başarı kazanmalarını ve kazandıkları başarılar karşısında doyumsuz olmalarını diliyoruz. ■

Sivas'taki Devlet Terörüne Protesto

Partizan Sesi/Kartal: Türk devleti yaşadığı siyasi ekonomik krizin içinden çıkamaz hale gelmiştir.

Halkın emeller, yaşadıkları bu krizden kurtulmak için, faşist yöntemlere başvuruyorlar. Öğrencilerimizden başta olmak üzere emekçi halkımızdan vergi keserek ve bunlarda başarı olamayınca acizle-

şip köyleri yakıp, yakıp yağmalayarak ve köyleri geçi zorlaştırarak baskı politikalarını vahşice gerçekleştiriyorlar.

Toplumsal ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin ivme kazandığı alanlarda devletin geliştirdiği politika hep aynı, yakma, yıkana, işkence, zorla güç ve toplu katliam. Bu politika dünden bugüne geliştirilen ve uygulanan bir politika değildir. Faşist Türk devleti'nin 1920'lerden bu yana geliştirdiği ve uyguladığı cesmi bir politika kadir.

18 Şubat 1996 Pazartesi günü Maltepe Gülsuyu Meydanı'nda saat 15.00 de toplanan 700 kişilik bir grup, Gülsuyu ve Gülsuyu halkı, Sivas'taki devlet terörüne ve üniversite öğrencilerine yapılan baskıları ve zamları protesto etti.

Gülsuyu Mahallesi'nde başlayarak Gülsuyu Merkezi'ne kadar yaklaşık bir saat yürüyen eylemciler, yürüyüş boyunca "Sivas'ta devlet terörüne son", "Zamlara karşı sokaka eyleme", pankartlarını taşıyarak evlerin balkonlarından ve kapı önlerinden kendilerini seyredenlere büyük bir figürle karşıldılar. Yürüyüş güzergahında bulunan kahvelerde oturup oyun oynayanlar duyarlı olmaya çağrıldı ve "kahve kültürü sizlere bir şey vermez, aksine sizden çok şey alır ve zülmü, zammı çoğaltır." denilerek kahve dükkeri uyanıldı. Sık sık "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta", "Tutsaklara özgürlük, katliamlara karşı direniş", "Zama-zulme karşı ayaga kalk", "Faşizme karşı omuz omuza", "Halkımız saflara", "Gerici faşist eğitime son" sloganları atıldı. Kitle, Gülsuyu Meydanı'na dönüşünde yoğun polis baskısıyla karşılaştı. Terörle Mücadele ekiplerinin yoğunlukta olması dikkat çekti. Faşist polisler meydana gelen eylemcileri ölmek isterken, diğer yandan ellerindeki pankartları almaya çalıştılar, ama başarı olamadılar. Direnmek isteyen olan eylemciler, polisleri yuhalayarak slogan atmaya devam ettiler ve daha sonra geri dönerek evlerine dağıldılar. Bu arada polis ekipleri 7-8 araçla sokak aralarına girecek eylemcilerden 50 kişiye gözaltına aldılar. ■

Caan İşçileri "Direniş Devam" Dedi

Partizan Sesi/İstanbul: İşyerindeki sağlıksız çalışma koşullarının düzeltilmesi ve sendikal örgütlenme için verdikleri mücadele nedeniyle 2 Şubat günü işten atılan Caan Tekstil İşçileri, 8 Şubat günü 12.30'da fabrika önünde bir basın açıklaması yaparak işveren hakkında suç duyurusunda bulundular. Basın açıklamasında; "Biz, (Caan Tekstil İşçileri) sabah 9.00'da işbaşı yapmış ve saat 17.30'da çıkmış gibi gösterilerek, gece saat 24.00'ün 03.00'üne kadar olumsuz koşullarda çalıştırıldık. Bu tür hak ihlalleri karşı karşıya kalan bizler, 2 Şubat 1996 tarihinde sendikal hak ve mücadelemizi sürdürdüğümüz için, hiç bir gerekçe gösterilmeden 70'e yakın işçi işten atıldık. İçeride kalan, gündelik işten atılmayan işçi arkadaşlarımızın bizden yana tutum aldıklarını gören işveren Sadi Şahin, silahlı korumalarıyla içerideki arkadaşlarımızı tehdit ederek, arkadaşlarımızı zorla ve içeriği okutulmayan beyanları imzalatıp, bizlere karşı kullanmaya kalkıştı. Bunun yanında içeride balmış ücretlerini ve tazminatlarını almak için işyeri önünde bekleyen işlen almış işçilere, işveren silahlı korumalarıyla saldırıya ve bir arkadaşımızın burnu silah kabzası ile kırılmıştır." denildi.

Basın açıklaması ve suç duyurusundan sonra fabrikaya girmek isteyen işçilere polis izin vermedi. Bunun üzerine işçiler, minibüse binip sendikaya gitmek için hazırlanırken polis saldırısına uğradı. Polisin bu provokasyon çabalarını hosa bırakarak işçiler Metec'deki DİSK binasına hareket ettiler. Caan İşçileriyle yaptığımız söyleşide, "Ekonomik ve demokratik alanı sürdürdüğümüz, sürdürme-

ye devam edeceğimiz bu direnişte ele alınması gereken önemli faktörler vardır. Bunlardan biri bağlı bulunduğumuz sendika olan DİSK ve DİSK ağalarının işverenle olan işbirliğini ortadan kaldırmaktır.

İşçinin üzerinden kazandığı paralarla sermayeye sermaye katan, işçinin emeğini kendine her türlü lüsk için peşkes çeken, faşist diktatörlüğün faşizan uygulayıcısı Sadi Şahin, işçi sınıfından gelen örgütlü gücün yumruğunu muhlaka hak etmektedir. İşçi sınıfından yana tutum alması gereken DİSK başkanı Rıdvan Budak'ı bürokrat-politik düzeni oynatmaya değil, işçi sınıfının hakk taleplerini yanında olmaya davet ediyoruz. Rıdvan Budak ve dizinden yana hareket eden Kazım Doğan'ı da bundan sonra teşhir etmeye devam edeceğimizi haykırıyoruz." dediler ■

Kamu Emekçileri üzerindeki Baskılara Son

Partizan Sesi/İstanbul: Eğitim-Sen 7 No'lu Şube, 14 Şubat 1996 tarihinde kamu emekçileri ve üniversite öğrencileri üzerindeki devlet-polis baskısını kırmak için velilerin, öğrencilerin ve Eğitim-Sen'li eğitim emekçilerinin bulunduğu 500 kişilik bir kitleyle, Avcılar Atatürk Parkı'ndan İlçe Millî Eğitim Müdürlüğü'ne kadar alaylarla ve sloganlarla protesto yürüyüşü yaptılar.

Saat 13.30'da başlayan protesto saat 15.00'de kitlenin dağılırıyla noktalandı. Polisin yoğunluğu dikkat çekiyordu. Faşist kolluk güçleri tankıyla, topuyla, timiyle oradaydı.

Eğitim-Sen 7 No'lu Şube Sekreteri Fedai Keş yaptığı basın açıklamasında;

"Daha bir kaç gün önce Takvim Meydanı'nı dolduran üniversite öğrencilerini terörist olarak nitelendiren medya haberlerine tank olduk. Seslerini duyurmak, taleplerini iletmek, sorunlarına çözüm bulmak-

isteyen bu öğrenciler 1 yıldan beri imza kampanyaları, mitingler ve 45 günlük açık grevlerine karşı, karşılığında bir tek sorumlu bulamadıkları için meşru ve fütü mücadele yöntemlerini seçmek zorunda kaldılar. Yöremizdeki eğitim sorunlarını da defalarca yetkililere duyurduk. Ancak İlçe Millî Eğitim Müdürü H. İbrahim Kökçü hukuk dışı davranarak okul gezilerinde Şube Başkanımız Sami Kaçmaz'ı sürgün edeceğini anlattı. Biz İlçe Kaymakamı'na diyalogdan yana olduğumuzu gösterdik, o günlerde "Biz daha farklı yöntemlerle geliniz" diye söyledik, işte geldik. Birkez daha sesleniyoruz; bu baskı, ceza ve sürgünler bizim mücadele azmimizi kıramayacağı gibi tam tersine ilerletmektedir" dedi. Eğitim sorunlarının giderek arttığı, öğrencilerin demokratik hak taleplerinin yükseldiği günümüzde örgütlülük bilincine hareket eden velilerin, öğretmenlerin ve öğrencilerin verdiği "Kırdı ellerinizi üzerimizden çekin" mesajı, devletin her türden baskılara verilen en anlamlı cevaptır ■

Basın Şehitleri Diyarbakır'da Anıldı

Partizan Sesi/Diyarbakır: Diyarbakır'da, çeşitli tarihlerde Türk devletinin kolluk kuvvetleri ve kontr-gerilla tarafından katledilen basın emekçileri anıldılar. 24 Şubat 1992 yılında Batman II Merkezinde Hizbi-Kontra tarafından öldürülen Özgür Gündem Gazetesi muhabiri Cengiz Altun'un ölüm yıldönümü nedeniyle, Batman HADEP II Binası'nda saat 11.00'de yapılan toplantıda Cengiz Altun ve çeşitli tarihlerde katledilen basın şehitleri anıldı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı toplantı, basın şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı.

Demokrasi Gazetesi Batman Muhabiri Salih Gül yaptığı konuşmada; "bizler hiç tükenmeyiz, hepimiz birer Cengiziz. Birimiz, güdenin yerini dolduruyoruz. Cuntalar bizlere ve bizim halka ger-

çeği anlatmamıza engel olamazlar ve olmayacaklardır" dedi. 24 Şubat 1992 yılında Hizbi-Kontra tarafından katledilen Cengiz Altun'un babası M. Emin Altun, "Benim oğlumun ölüm yıldönümünde onu ve tüm basın şehitlerinin, halkların yanında yer alan insan hakları ve demokrasi yolunda şehit düşenlerin anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Cengiz sadece benim çocuğum değildi, halkın çocuğuydu. Kendisi, yapılan zulümlere ve hak ihlallerine karşı durdu, halkına gerçekle yaklaşıyor ve yanında yer alırdı. Onun gibi şehit düşen Metin Göktepe, Cetin Abayay, Hafız Akdemir lerde benim çocuklarımdır." dedi. Çeşitli tarihlerde katledilen Musa Anter, Metin Göktepe, Çetin Abayay, Hafız Akdemir, Kemal Kılıç ve Adnan İskik adlı gazetecilerin tanıtıldığı toplantıdan sonra Cengiz Altun'un mezarı ziyaret edildi ■

İŞKİLYOL

Onur DERSİM

8 Mart Vesilesiyle!..

İnsanın eşitlenmesi, zulam zincirlerine çözümlenmesi olarak cinsler arası eşitlikte, diğer tüm ayrımlıklar gibi, insanlık tarihinin sınıflara bölünmesinin kaynağı olan özel mülk dünyasının aramadığıdır. Lanetlenmeyi hakeden aramadığı! İnsanlık tarihi önce hayvan sürdeleri ve ürettiği mallar üzerinde mülkiyet vesilesiyle eşitsizlikle tanıştı. Üretkenleri birer meta ve değişim aracı haline getirmiş, insanı kendine yabancılaştırdı. Üretkenleri üzerinde denetimi yitiren insan, biryere ürettiği malların esin haline geldi. Koleliğe merhaba dedi. İnsanlığın ezen ezilen biçiminde bölünmesi ve devlet denilen sopanın doğuşuna uzanan yolun kısa tıkrısı bu.

Kıracası barbarlık dünyası tüneline girip böyle başladı. İnsanlık bu evrede işbölümüne kölece bağlandı. Sınıflı toplum anlayışı evlatlarını doğurdu. Ezilen eden ve edilen.

Boylelikle mülkiyetin ilk biçimi olan aile de sahnedeydi. Köleri kabile toplumunda filizlenen aile, oğlanın özel mülk insanlığa beraberliğiyle gülmüşeliğinde kadın koleliği. Eşitlik bozuldu. Anık ev eskirin aksine, özde kadın olmak üzere genelde insanlık için bir zindan haline geldi. Ev dışı işlerle meşgul erkeğin üretim araçları alanındaki yeri buluşları, diğer cinsin emeğin silahı oldu. Kadın bu vesileyle ilk büyük yeniliğini almış, ataerki konuk yeryüzüne iğrenç çulunu semsiyi. Birlikte; aile ile mülkiyet ortaklığına döndü. Yanlış anlaşılmasın; bu mülkiyet kalesinin elendisi erkek, ozlanı kadın idi.

Özel mülk dünyasının diğer evrelerinde bazı biçimsel değişiklikler olsada, bu öz devam etti. Kapitalizm bilinen işleyiş yasağının zorunu sonucu olarak kendi çıkarları için, kadını çocuğu üretim faaliyetinin içine çekti. Ancak bahsettiğimiz 200 tina ile kutsadı, korudu. Değişiklik sadece Marka'nı deyimiyse, "Ataerki ustanın küçük atıvesi, saraycı kapitalistin büyük fabrikasına dönüştürülmüştür" o kadar. Tabii ki değişikliği bir başka yönde var. Kapitalizm çıkarları için övnek-bittiremediği, bayraklaştığı aile de; şin asrı yönü şudur ki, kadın ve çocukları, basit bir iş aracına dönüştürerek, ailedeki tüm bağları menfaatleri doğrultusunda parçalayıp, kendine erdiklekti.

Sevdamaları, borjuva değer yargısıyla "kutsal" ilan edilen, patron-işçi, gardıyan-tutuklu ilişkisinin kalesi olan aile geçişi budur. Ezilen erkek, ezilen kadın olsada iktidarın yanına bu mülkiyet kalesi, insanlığın hapsetilmesidir.

Sevgi ve bu temelde yükselen çıkarış-hesaplaş-kıtapış ilişkilerin ve birlikliliğin yerini, toplumun biçimci idleri oynayan artısk sahte gösteriler almıştı. Sermaye ve özel kulla tamamıyla çıplak bir üretim aracı haline dönüştürüldü, pazanın metarı haline getirilen kadın en derin eşitlenmeye maruz kalmıştı. Mevcut dünyada epimen olan hakim sınıfların kültürü ve geleneksel ahlak yargısıyla kadın ve çocukların erkeğin mülk olmaları ilan edilmiştir. Lafan bu olmasa da fiili durum budur. Mülk üretimin ahlakını bayraklaştıran geleneksel fikirlerin hegemonyasındaki sözde muhalifler, objektif olarak sistem bekçiliğine hizmet etmektedirler. Özel mülkiyetin birini aileye, komünizmin yaklaşımı hep topa tutuldu. Edilemediği itirazlar kalmadı. Neymiş? Komünistler kadın kamu mülkü haline getireceklermiş. Kadın (üretim aracı) gören mülkiyet beylerinden başka ne boldirebiliriz? Hayır beyler kadın insandır.

Üretim araçlarını kamulaştıracamız doğru. Fuhuş beylerin sektoru. Gazi ve açık aldatma, onları herseyi alıp-sahlan meta gören sistemlerin ürünü. Komünistler açlıca haykırarak ve gereklerini yapmaktadırlar. Tüm eşitsizlikleri mezarla göndereceğiz. Cinsler arası ilişkileri bağımlılık zeminine oturtan sistemlerini yıkaacağız. Cinsler arası birlikteliği başka hiçbir kaygı ve zorlamadan olmadıkları sevgi zeminine oturtmak için, bunu engelleyen sistemleri süpüreceğiz. Zorlayıcı etkilenen, birlikliliği, özgürlüğünü sevgi zemininde yükseltecek ve tamamıyla paylaşılabilir ilgilendiren, bağlanmanın müdahale edemeyeceği özel bir ilişki haline getireceğiz. Yani insan, insanlıktan çıkararak zincirlerini kıracağız.

Maizler, kadın-erkek ilişkisinde genç dünyamızda eşitsizliklerine taşınan köle olan ezilenlerin eşit köleler statüsünü kazanmalarını peşpediyle yola çıkıyor. Hiçbir biçimin kabul etmiyor, köleliği ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Yalnızca devrim, kadını bir yarıdan burjuva-feodal sistemlerin ve onun bir parçası olarak ailenin dar sınırları içine hapseten prangaları kırabilir.

Kadın kurtuluşu yolunda devrim sosyalizm büyük bir feni atlıdır. Ancak sorun, bir geçiş toplumu olan sosyalizm boyunca çeşitli seviyelerde olacaktır. Bu geçiş toplumundaki, yöneten-yönetilen, kor-kent, kafa emeği-kol emeği arasındaki çelişkiler kazandığında, mesele daha kolay anlaşılacaktır. Proletarya-burjuva arasındaki çelişkinin devam ettiği ve bizzat bu geçiş toplumunda eskirin yadigar olan toprak zemininde yükselen bu kavga, birçok devrimle komünizme ulaşıldığında, tüm diğer eşitsizlikler gibi bu sorunda gerçek anlamda çözümlenmeye başlayacaktır. Sınırsız-sınırsız-partisiz-devletsiz bir toplumda eşitsizliklerin tümü kalkacaktır. Komünizm tamdır budur. Öyleyse, kadının ölümü ve zıyanı komünist güzepta birleştiğinde zincirlerinden boşalıp, kurtuluş hedefine yönelebilecektir. Millî-sınıfsal baskı gibi kendine has bir nihetli olsada (cinsler arası eşitsizliklerden kaynaklanan ve temelini özel mülkiyetin oluşturduğu cins baskısı), kadınların diğer baskıların yanına ezilen cins olarak aynı bir baskının daha hedefi olmaları, özel mülkiyet dünyasının yarattığı çok yönlü toplumsal sorunların yalnızca bir halkasıdır. Dolayısıyla tüm bu sorunlara kaynaklık eden toplumu dönüştürmedikçe, sorun orta yerde kalmaya devam edecektir.

Bu açıdan, cins baskısına karşı mücadeleyi, genel mücadelenin bir bileşeni olarak ele alma yerine, ondan soyutlayıp kendi başına teorik hale sokmak, egemen erkek toplumunu aşmayıp, kutsamaya götürür. Herseyden evvel, kadın sorunu bir erkek sorunudur. Kadını baskı altında tutan erkek örgüt olabilir mi? Böyle bir gerçekte o kendine zulmünün, soyuna yabancılaşmanın en büyüğünü yapmaktadır. Demek ki, kadın sorununu yalnızca kadınların meselesi olarak ele almak, eşitsizlikler dünyasını onaylamak, sistem insanı olarak imtiazlarını koruyup mahkumiyete evet demektir. Bu mahkumiyeti kırmak, bu hapishane denetimi edilebilir. Herkes şimdiki!

Tüm toplumsal sorunlara kaynaklık eden (sınıf-millet-cins-din vb.) karşı devrim dünyasının tek alternatif olan komünizm, tüm alanlardaki mücadeleyi merkezleştirip ortak bir hedefe yönelebilir. Bunun ehberi Maoizm'dir.

Maiz Parti-Halk Odusu, millet cins partisi ve ondan değildir. Geleceği kazandıran amaçlı sürdürülen bu komünist yürüyüşte her miliyet-cinsten emekçinin tam birliği şarttır. Bu birlik, cins baskısına karşı özgül görevler zemininde yükselen Demokratik Kitle Örgütleri anlamındaki özel araçları yadsınmaz.

Hayatı nokta, tüm mücadelelerin insanlığın kurtuluş mücadelesinin silahı Onca'nın önderliğinde merkezleştirilip, koordineli edilmesi gerekliliğidir ■

İzmir TÜMTİS Sube Başkanı Halil Dinç'le Sendikalar Mücadele Üzerine Raporaj

PARTİZAN SESİ: Sayın başkan sendikamız bize tamir masınız? Yeni çalışmalarınız ve örgütlülüğünüz hakkında açıklama yapar mısınız?

HALİL DİNÇ: Sendikamız sizin de bildiğiniz gibi Türk-İş'e bağlıdır. Türkiye Motorlu Taşıtlar İşçileri Sendikası adıyla Nakliyat-İş kolunda örgütlüdür. TÜMTİS örgütlülüğü 1949-1952 yıllarında kurulmuş olmasına rağmen, TÜMTİS gerçek sendikal mücadeleye 1987 grevleriyle başladı ve gerçek kimliğini bu grevlerden sonra kazandı.

Sendikal örgütlülüğün bugün İzmir'de gelmiş olduğu aşama, özellikle Türkiye'de ki sarı sendikacılık, sendika ağalığı, devletin istediği sendikal anlayışın dışında bir anlayışla 6 yıl boyunca yürütülen faaliyetlerle sağlanmıştır. Bu örgütlülüğe nasıl gelindi? Sorun işçi sınıfının hizmet sektöründe olmasına rağmen içinde yer alarak çalışmaktır. Çok yoğun iş ve ağır çalışma koşulları vardı. Asgari ücretle çalışmaları, günde 40-50 ton taşıyan işçi arkadaşlarımızın gece geç saatlere kadar ortalama 15-16 saat süren iş yaşamları vardı.

Bu ağır iş koşulları içinde arkadaşlarımızın birliçsizliği onları bir köle konumuna düşürdü. 6 yıllık faaliyetimizde, bir yıllık süre işçileri tanımakla geçti ve bu süre boyunca onların özgül koşullarıyla beraber olduk. İş saatlerinde olsun, iş dışında olsun her zaman yardımcı olduk, onları tanımaya çalıştık ve tanıdık. Onları tanıyıp, onların sorunlarını çözmeyi önümüze görev olarak koyduktan sonra, bu örgütlü yapı, bugünkü durumuna kavuştu.

Tabii 6 yıllık süreçte arkadaşlarımızda önemli yapı bugünkü gibi değildi. Ama olayın gerçek içyüzü şu: İşçiye bilinci onun sorunlarıyla, özel koşullarıyla hareket ettirmiş süreci verebiliriz ve bunun olanakları var. Biz eğer bunu başarırız ki biz TÜMTİS olarak bunu büyük ölçüde başardık- işçi arkadaşlarımız da bize sahip çıkacak ve çıktık. Sizlerin de bildiği gibi örgütlülüğümüz bu temeller üzerinde şekillendi.

Diğer sarı sendikacılara, sendika ağalarının olduğu sendikalara bakıyoruz; aylarca, yıllarca üyesinin yüzünü görmeyen, sorunlarına ilgi duymayan bir sendikal anlayış var. Bu tamda sistemin istediği bir sendikal anlayıştır. Biz bu sorunları önümüze koyduk. Bunu aşmanın yollarını tartıştık. Bu çalışmaların ürünü olarak ortaya bir eğitim programımız çıktı. Bu eğitim programlarıyla, bugünkü koşullarda yaşamalarının gerçekten insanlık onurunu incitebilecek bir yanının olduğunu anlattık. Anlatırken, dediğim gibi bunu dışarıda değil de yaşadıkları o koşulları bizde yaşayarak kazanma inancını işçi arkadaşlarımızla birlikte oluşturduk. Ve örgütlülüğümüz bu şekilde gelişti. İşçinin, emekçinin sorunlarına sahip çıktığımız sürece yapılamayacak hiç bir şey yoktur. Ve bugünkü örgütlülüğümüz bu şekilde ulaştık. Eğitim çalışmalarımız 15 günde bir olup, temsilci toplantılarımız ve aylık periyotlarla üye toplantılarımız oluyor.

Sizin de bildiğiniz gibi sendikal alanda çalışmaların başını sarı sendikalar çekmekte ve her defasında da işçi sınıfı bu sendika ağalarının ihanetine uğramıştır. Bütün bunlara dur demek, bu sendika ağalarını saf dışı bırakmak gerekmektedir. Bu anlamda sınıf gerçekliğini kavramış, sınıfa iç içe bir sendikal çalışma nasıl oluşturulabilir?

◆ Bir sendikada, sendika ağalığı olmamalıdır. Fakat bu kurum olarak oturtulmuştur. Özellikle devletin tepvik etmeye çalıştığı sendikal anlayışlar, sarı sendikal anlayışlar olmuştur. Burda bu için günah kimdedir? Bence devrimci-sosyalist kesimdedir. Sendikal alanlar ağalara terk edilmiştir. Sendikal örgütlülük küçümsenmiştir. Sendikalar dışındaki ajitasyona

dayalı çalışmalarla örgütsüzlük giderilme-ye çalışılmıştır. Olay bu olmamalıdır, kendisine devrimciyim-sosyalistim diyen insan somut koşullardan hareket etmesini çok iyi bilmeli. İşçi sınıfı derildi, işçi sınıfının dışında kalındı, bu şartlarda işçi sınıfına birşeyler vermek zor.

Biz o süreçler içerisinde yaşadık, dışarıdan işçi sınıfına birşeyler vermek, onu örgütlü yapıya taşımak ve onu kazanmak için yapılan çalışmalar yeterli değildir. Öncelikle bunu yapmak isteyen kesimler devrimciler olmalı; işçi sınıfının gücüne güvenmelidir. En azından onların koşullarını görüp, bu koşulları devrimci bir yapıya dönüştürmek şarttır. Dışarıda olduğu-muz sürece işçi sınıfını tüm anlamıyla tanıyamayız ve anlayamayız. Sendikal örgütlülük Türkiye'deki bütün işçi sınıfının ve dayarlı kesimlerin sorunudur. Burda olaylara dar bir anlayış içerisinde bakmak yerine, verilen sendikal mücadeleyi hep birlikte yürütmeliyiz. Sadece dışarıdan bilgi vermek yerine var olan sorunlar karşısında pratikte de birlikte mücadele yürütmeliyiz. Türk-İş'in genel yapısına baktığımızda, sendikal örgütlülüğün olumlu bir bakış yok, bundan sonrada olmayacaktır. Çünkü onlar patronlarla iç içe, işçi çıkarılmadan tutun, işçi sömürüsüne kadar her olayı yaşıyorlar. Bu sorunu nasıl çözeceğiz? Sorunları çözmek için tabanla bütünleşmek gerekiyor. Biz bu (taban bütünlüğü) geliştirdiğimiz sürece, o sıcak koltuklarında ağalar da koltuklarından olacaklar, olmak zorundalar, sarı sendikal anlayış da bu temelde yıkılacaktır.

Bugüne kadar örgütlü olduğunuz ve mücadele verdiğiniz alanda faşist diktatörlüğün sık sık saldırılarına maruz kaldınız. Üyeleriniz gözaltına alındı, işkence-dün geçirildiniz. Sizin de bildiğiniz gibi bütün bunlar sindirme ve pasifize etme politikalarının somut örnekleridir. Bütün bu olumsuzlukların sizin cephenizde ne gibi kayıpları oldu ve kazanımları nelerdir?

◆ Biraz öncede belirttiğimiz gibi bir sarı sendika ağalığından ve sarı sendikadan bahsettik. Bu anlayış bir devlet politikasıydı. TÜMTİS örgütlülüğü olarak bu anlayışın yıkılmasını gerçek anlamda sınırlı sendikacılığı şeklindeki bir örgütlülük ile sağlanacağına düşünüyorduk ve bu temelde bir örgütlülük geliyordu. Bu anlamda devlet ister istemez rahatsız olacaktır. Özel birimlerdeki örgütlenme, diğer sendikalardaki TÜMTİS yapısının oturmasını devleti bitirdi. Örgütlü olan yerleri harekete geçirdi. Gerçekten işçi sınıfının zaman zaman harekete geçtiğini görüyoruz. Hükümeti ikayabiliyor, devlet yapısını rahatlıkla sallandırabiliyor. Bence rahatsızlık TÜMTİS'e olan saldırıların özünü geliştiren örgütlenmeden duyulan rahatsızlık oluyordu. TÜMTİS bu yapıyı oluşturmaya çalışıyor. Hakım sınıflar, ileride, İzmir özelinde olsa bile işçi sınıfının büyük bir kesimini harekete geçireceği endişesini taşıyor.

Bu, örgütlü yapının diğer birimlere taşıyacağı endişesini de beraberinde getiriyor. Bu nedenle bu örgütlülük sürecinde iki-iki buçuk yılı aşan hapis cezaları, karıştırmalar, yaralanmalarla karşılaştık. Özellikle biz bütün bunlardan devletin haberinin olmadığını anlayışında değiliz. Bütün olaylar devletin haberinin olduğu bir yapı içerisinde şekillendi.

Özellikle sürtüşmeli tartışmalar, patron veya taşeron sistemiyle karşı karşıya gelince bile taşeronluk sistemi, devlet tarafından sendikal örgütlenmeleri yoketmek için organize edilmiş ve önleri açılmış, destek verilmiştir. Birer kurum olarak karşımıza çıktılar. Bugüne kadar bize yönelik yapılan saldırılarda 6'sı kurşunla olmak üzere 50'yi aşkın arkadaşımız yaralandı.

Bundan sonrada anlayışımız bu olacak. Biz emeğin hakkını bu şekilde yani ancak örgütlü yapı içinde korunabileceğine inanıyoruz. Gerek devletin direk saldırılarından olsun, gerek devlet desteği ile gelen saldırılardan olsun, zarar ettiğimizi düşünmüyoruz. Sınıf mücadelesi içerisinde bu tür saldırılar olacaktır, tersi de beklenemez. Bu saldırılar bizde bikknlığı değil, özellikle örgütlülüğün pekişmesi anlamında bir yapılanma getirdi. Çünkü geçmişte 14-15 saat çalışan insanlar, devlete ve devletin kurumuna da güven duymuyorlardı. Çünkü hak alma mücadelesinde devletin kurumlarının (mahkemelerinden tutunda polis güçlerine kadar) ondan önce jandarma saldırılarına maruz kaldılar. Bu hak arayışında zaman zaman dayak, toplu karşı karşıya kaldıklarını ve hatta kurşunlandıklarını çok iyi kavradılar.

Bu nedenle, o saldırılara genye adım atıldığında, tekrar eskiye dönüş olacağını biliyorlardı. Bu anlamda örgütlü yapısını biraz daha değiştirdiler. Devlet kurumlarına olan güvenleri sarsıldı. Nerde bir hak arama ve isteme mücadelesi varsa bunun önüne çıkıldığını işçi arkadaşlarımız bili anlamda gördüler. Bu yaralanmalar, bıçaklamalar, yüzlerce kez mahkemelik olaylar olsa bile bize ve arkadaşlarımıza geriye adım atıramaz.

Kazanımlarımıza gelince, baştada belirttiğim gibi insanın, insan onuruna yaraşır bir şekilde yaşamak, ailelenmeyi geçindirmek zorundayız. Geçmişte asgari ücretle çalışan ve sigortası yapılmayan arkadaşlarımızın tam anlamda sigortalı yapılı, toplu pazarlık usulüyle bir yıllık geçimlerini nasıl sağlayabilecekleri konusunda bir sistem oturtuldu. Bugüne kadar yapmış olduğumuz toplu iş sözleşmelerinde ekonomik alanda bir gelişmeyi temel almakta birlikte, Türkiye'deki asgari geçim standartlarını toplu iş sözleşmelerini her seferinde öne çıkarttık. Özellikle şunu vurgulamak istiyoruz; devlet kurumlarında özellikle Türk-İş'in bugüne kadar yaptığı toplu iş sözleşmesinde % 35 ve 40'ları aşmadı. Bizim yaptığımız bu 3. 4. toplu iş sözleşmesinde ise zam oranlarımız hiç bir zaman % 100 oranının altına düşmedi. Bugün bir çok arkadaşımızın oku-yazarlığı yok. Yaptığımız anket sonucunda işçi arkadaşlarımızın ortalama eğitim düzeyinin ilkököl seviyesinde olduğu ortaya çıktı. Teorik anlamda işçi arkadaşlara bir şeyler vermesekte onlara pratikte bir sınıf oldukları kavramını kavratıldı.

Ülkemizde Kürt sorunu ve PKK'nin uyguladığı tek tarafı ateşkes kararıyla ilgili düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

◆ TÜMTİS örgütlülüğünden bahsederken, sınıf sendikacılığının yanı sıra buna da sahip çıkmak gerekiyor. Bu anlamda, ulusal sorunda gerçekte hak ve özgürlükler için mücadelenin bir parçasıdır. Türkiye'nin devlet yapısına baktığımızda, ne işçi sınıfından yana olan insanlardan yarıdır, ne de ulusal hak talebinde bulunan insanlardan yarıdır. Özellikle 15 yıldır sürdürülen mücadele sonucu Kürt ulusu kabul edilse de, edilmesede tartışılır hale gelmiştir. Çözümler konusunda devletin en yetkin kesimleri sorunu aklarına alıp tartışılır hale gelmiştir. Bu ne ile oldu. Devletin demokratik anlayışından mı? O mücadelenin biçimini kabul etmekte belli bir mücadelenin ürünü olarak ortaya çıktı. Ve devleti diğer sınıfların da verdiği mücadele karşısında tıkalı duruma getirmiştir. Ayrıca ulusal mücadele bugün sadece Kürt ulusunu ilgilendiren bir sorun değildir.

Orda süren savaşa yapılan trilyonlarca liralk yatırımlar, artı yapılan katliamlar ve kayıplar Türkiye işçi sınıfını ilgilendi-

ren bir sorundur. Biz sendikal örgütlülüğün, insanların yaşam standartlarına gelen her türlü saldırıyı bizim halkımıza yapılmış saldırı olarak düşünmüyoruz. Türkiye'deki savaştan dolayı, ordaki Kürt ulusu sadece kayıp vermemiştir. Bugün devlette ekonomik ve manevi anlamda kayıp vermiştir. Ekonomik anlamda çıkmaza girmiştir. Bu ekonomik fatura ezilen emekçi sınıfa yansımıştır. Bu süreci devlet bugün ister kabul etsin, ister etmesin, belli bir mücadele vardır. Eğer demokratik bir ülkeyiz diyorsa devlet, ülke böyle adlandırılıyorsa bunu kabul etmek zorundadır.

Dün lanla boğdunalmak isteyen mücadele bugün tartışılır hale gelmiştir. Ulusal hakların verilmesini istiyoruz. Bir barış süreci tek taraflı olsa, bu barış sağlanmazdır. Süreç buraya kadar tımanmıştır. Devlet yetkilileri bu konuda dayarlı olup, bu ana kadarki olumsuzluklarını kabul edip sorunu barışçıl bir ortamda çözebilir. Tek tarafı yapılan ateşkes çağrısının önünde, eğer bir darlık yaşanıyor, bunun önüne geçmek mümkün değil. 17 yıllık süreç buydu. Olay çok ters bakıldı. Bir kaç teröristin yaptığı iş olarak nitelendirilenler mücadelenin çekirdeğini oluşturuyordu. Devlet buna karşı çıksa da bugün bir çıkmaz içine girmiştir. Bu çıkmazın kurtulmanın yolu da sadece orda ulusal kurtuluş mücadelesi veren kesimi değil, ülkemiz tüm dayarlı kesimi ve özgürlük mücadelesi veren işçi sınıfının bir sorunudur. Olay böyle algılanmalı ve çözüm yolunda alternatifler aranmalıdır. Verilen kayıplara artık dur denilmelidir. Kürt ulusunun varlığı kabul edilmelidir, ulusal hakları verilmeli ve siyasi örgütlenme hakları tanınmalıdır.

Sayın Başkan Nak-Kargo'da ki işçilerin işten atılmalarına değinip bu konuyla ilgili açıklama yapar mısınız?

◆ Nak-Kargo'da, hepimizin bildiği gibi 45 arkadaşımız işten atıldı. Bunlardan 5 kişi üyemiz olmasına rağmen halen işverenle birlikte çalışıyorlar.

6 arkadaşımız yine bu mücadele sürecinde mücadeleden koptular. 26 arkadaşımız Nak-Kargo önünde direnişlerine devam ediyorlar. Aslında olayın gerçek yüzü sendikal haklara saldırıydı. Diğer yandan yasal görüşmelerimiz devam ediyor. Şu anda orda yaşanan süreç arabulucu durumda, arabulucu süreç bugün bitiyor. Bu anlamda eylemlerimiz grev süreci olarak işleyecektir. Bir yandan bu yasal süreç işlerken diğer yandan meşru taleplerimizi dayalı işe geri dönme, taşeron sisteminin ortadan kaldırılması, işten atılan 45 arkadaşımızın işlerine dönme talebi gibi talepler çerçevesinde mücadelemizi devam edecektir. Şu ana kadar Nak-Kargo sürecinde 15'in üzerinde mahkememiz var ve mahkemelerimiz halen devam etmektedir.

Bundan sonraki süreçte basolar, yıldıрма ve pasifize etme politikaları karşısında ne gibi önlemler almayı düşünüyorsunuz veya aldığınız önlemler var mı?

◆ Tabii ki bize yapılan bu saldırılar dinmeyecek. Özellikle Nak-Kargo sürecini ele almak istiyorum. Bugüne kadar gerek devletin doğrudan sendikamıza yönelik yaptığı saldırılar olsun, gerek işverenin taşeron aracılığıyla yaptığı saldırılar olsun, bizi yıldırmayacak, şunu biliyoruz ki, bu saldırıların arkası kesilmeyecek.

Son olarak bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

◆ Son olarak söyleyeceklerim; sınıfın bütünlüğünü temel alarak, demokratik hak ve özgürlüklerin tüm insanları hakkı olduğu felsefesine dayanarak yürümemiz bence daha doğru olacaktır. Partizan Sesi Gazetesi'ne teşekkür eder ve çalışmalarında başarılar dilerim ■

Gazi Direnişi Ve Bugünkü Varoşlar

Şanlı Gazi direnişinin birinci yıl dönümüne girilince bu gündür, bir yıl öncesi gelip, Gazi'de başlayan tüm ülkeye yayılan, tarihte şanlı Gazi direnişi olarak geçen, onlarca şehidin, yüzlerce yaralının olduğu direnişin gelişimine kısaca değinmekte yarar vardır.

Tarih 12 Mart 1995, saat 21 suları, karanlığın oltu bekçileri yine görev başındaydılar. Seçilen gün dahi tesadüfi değil, 12 Mart askeri faşist darbесinin yıl dönümü. Ezilen sınıklı halldara mesaj vermeye isteniyorduk: "Biz karanlığın bekçileriyiz, susacaksınız, boyun eğeceksiniz, kölece yaşayacaksınız, konuşmaya başlarsanız, isyan ederseniz, özgüleşmek isterseniz ölüm, işkence, zulüm, tank-top ve tüm kirlil oyunlarımızla sizi ezer geçeriz". Evet, Gazi'de, emekçi halklara verilmiş istenen mesaj buydu. Yıllarca tekrardan oynanan oyun, bir kez daha sahneye konuyordu. Maraş, Çarım, Sivas'ta oynanan oyun Gazi'de de oynanmak istendi. Gazi merkezinde bir pastahane ve dört kahvehane kurşun yağmuruna tutuldu. Tarama sonucu bir ölü olmak üzere 25'in üzerinde yaralı... Olayın yaşandığı saatlerde kolluk kuvvetlerinin en ufak bir müdahalesi yok. "Halkın canını ve malını korumakla görevli" polis, o saatlerde oynamakta olan bir maç izliyor. Devletin en etkin ve seçkin unsurlarının yaptığı bu açıklama kargalan güldürecek cinsten... Oysa katliam bizzat planlı bir şekilde gerçekleştirildi. Katliamın kimler tarafından yapıldığı açık-seçik ortada. Ortalığa bilinçli olarak yayılan sis perdesi de katliamın arkasında faşist Türk devletinin olduğunu gözlemledi.

Gazi'nin emekçi halkı, katliamı kimlerin yaptığını ve amaçlanan tezgahı anlamakta gecikmedi. Tezgahı bozmak, katliama sessiz kalmamak gerekiyordu. Gazi'nin yoksul emekçi halkı sokaklara döktü. Hedef belli idi. Faşist devletin baskı kurumu polis karakolu. Faşist devletin oyunu boşa çıkarıldı. Alevi-Sunni çatışmasını yaratmak isteyen devlet, emekçi halkın direk sistem ve sistemin baskı kurumlarına yönelen öfkesi karşısında şaşkına döndü. Oynamak istenen oyun işe yaramamış, faşist devletin başı büyük belaya girmişti. Halkın başına örülmek istenen corap faşist devletin başına geçirildi.

Katliamı duyan diğer bölgelerdeki halk, Gazi'ye akın etti. Barikatlar kuruldu, ateşler yakıldı, Gazi özgürleştirildi. Özgürlük düşmanları, ilk tepkilerini sokağa çıkma vasağıyla verdiler. Bir yandan da bölgeye polis, asker, MIT, panzer vs.lerle yığınak yapıldı. İkinci gün harekete geçen halkın üzerine, polis, ateş açtı. Polisin panzerlerine, silahlılarına karşı taş, sopa ve hedonleriyle çarpışan halk, 17 ölü ve yüzlerce yaralı verdi. Gazi'de atışlanan direniş (titi, ölkenin hemen her tarafında yankısını buldu. Sokaklar çatışma alanları oldu. Emekçi halk ile devletin kolluk güçleri karşı karşıya çıktılar, Gazi'de başlayan ve tüm ülkeye yayılan çarpışmalar sonucunda yoksul emekçi halkın 22 yiğit nefesi, kahramanca çatışarak şehit düşerken yüzlerce yaralı verildi.

Şanlı Gazi direnişi üzerine çok şey yazıldı, çizildi, söylendi. Bizim bu yazıda amacımız daha önce yazılanları tekrarlamak değildir. Yazımızın amacı, şanlı Gazi direnişinin gösterdiği, göstermiş olduğu derslerin objektif tahlilini yapıp doğru sonuçlar çıkararak davrimizin hizmetine sunmaktır.

GAZİ PRATIĞI VE TÜRKİYE KENTLERİNDEKİ VAROŞLARIN DURUMU

Bugün hemen herkesin hemfikir olduğu bir gerçeklik vardır. Egemen sınıfların her alanda büyük bir kriz yaşadığı gerçektir. Bu, ancak bu genel doğruyu tespit etmek yeterli midir? Elbette ki kimileri aç-

sından bu tespiti yapmak yeterli olabilir. Ancak iktidar perspektifi ile mücadele yürüten komünistler ve devrimciler açısından yeterli değildir. İktidar perspektifiyle mücadele yürütenler, egemen sınıfların içerisinde bulunduğu krizin nedenlerini, nedenlerini iyi tahsil etmek zorundadırlar. Krizin nedenlerini, nedenlerini iyi tahsil edemezlerse, iktidar için yürüttükleri savaşta, mücadele biçimlerinin doğrularını, yanlışlarını kavrayamazlar. Mücadele biçimlerini doğru

Böylesine bir devrimci potansiyeli barındıran varoşlarda çalışmayı örgütlemek ve örgütlenmek son derece önemlidir. Gerilla bölgelerini insanstlaştırarak gerilla savaşını etkisizleştirmeye çalışan feodal-faşist devletin bölgeyi insanstlaştırma taktiğine karşı gerilla bölgelerinde geliştirilen, bölge halkının köyünü terk etmemesi, direnmesi, bölgenin dışına çıkmaktansa bölgede başka yere yerleşme taktiğini kentlerde de geliştirmek ve yaygınlaştırmak zorunluluğu vardır. Çileli bir yaşam süren varoşlardaki yoksul emekçi halka, yeniden tersine göçlerle köylerine dönmeleri noktasında gerekli propaganda ve ajitasyona önem verilmeli, gerekli alt yapılar oluşturularak örgütlü geriye dönüşler sağlanmalıdır. Öncünün kentlerde güç biriktirme ve fırsat kollama anlayışına uygun çalışma tarzıyla, varoşlardaki yoksul emekçi halk içerisinde illegal komiteler oluşturulmalı, kendiliğinden gelişecek hareketlere önderlik yapmanın gerekli uygun şartları yaratılarak hazırlıklı olunmalıdır.

ele almayan bir örgüt ya da yapı niyet ne olursa olsun gelişip güçlenemez ve iktidarı alamaz.

Egemen sınıfların bugün yaşadıkları derin krizin iki sebebi vardır. Birincisi; objektif neden, ikincisi; subjektif nedendir. Objektif olan, ülkenin iktisadi ve sosyal yapısından, yani yarı-feodal, yarı-sömürge olmasından kaynaklıdır. Ki, objektif neden krizin belirleyici faktörüdür. Krizin derinleşmesine, boyutlanmasına etki de bulunan ikinci faktör, yani subjektif neden ise, sınıfsal ve ulusal temelde sürdürülen gerilla savaşıdır.

Ülkemizde yıllardır sürdürülen devrim mücadelesi pratiği, bazı mücadele biçimlerinin doğruluğunu ispatlarken, bazı mücadele biçimlerinin yanlışlığını da gözler önüne sermiştir.

On yılları aşan bir süredir feodal-faşist diktatörlük ile sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesi veren gerillalar arasında süren savaş, feodal-faşist diktatörlüğü çökmeza sürüklemiştir. Askeri harcamalara ayrılan bütçe ülke bütçesinin yüzde otuzunu oluşturmaktadır. Bu rakam ülke ekonomisinin durumunu yeterince açıklamaktadır. Ekonomide yaşanan kriz, ekonominin yoğunlaşmış hali olan siyaseti de derinden etkileyerek krize sürüklemiştir. Askeri açıdan, her yıl papagan misali tekrarladıkları "bu yaz bitireceğiz, yaz olmadı kiş, kiş olmadı

Bahar vs." müzden avıtmaları ise yaratılmaktadır. Gerilla karşısında bir türlü başarılı olamayan beyaz ırda, it çatışmalara varan derin çatırdamalar yaşanıyor. Sosyal olarak halkın a-fah düzeyi gün geçtikçe düşüyor. İşsizlik çığ gibi büyüyor, toplumsal olaylar gün geçtikçe artıyor. Toplumsal yozlaşma ve çürüme diz boyu. Deniz kuruma mantığıyla, halk ve gerillayı birbirinden yalıtmak amacıyla baskı ve işkencelerle köyler boşaltılıyor, milyonlarca köylü kentlere göçet-

Çesitli provokasyonlarla varoşlardaki emekçi halk sindirilmeye çalışılmaktadır. Bu uygulamalara karşı yoksul halkın tepkisi gün geçtikçe artmaktadır. İye Gazi direnişi, halkın bu tepkisi sonu o gelişen kendiliğinden halk hareketinin güzel bir örneğidir. Ümümüzdeki süreçte kendiliğinden gelişen halk hareketleri kaçınılmaz olarak boyutlanarak yaşanacaktır. Yoksul halk ta "ölüm ki ölümdür harlamak niye" bilinci giderek gelişme göstermektedir. Kafalarla ki korku çemleri kırılıyor. Devrimcilerle iye yaşamın bir ortamdan kopup giden bu lesime kentlerdeki örgütlenmeler doğru bir perspektifle yaklaşarak örgütlenmek, düzen için kayırmalana, reformist anlayışların etkilerine girmelerine izin vermemelidir. Düzenle ilişkileri had safhada olan varoşlardaki yoksul emekçi halk, devrim tephesinin önemli mevzilerinden bir tanesidir.

Böylesine bir devrimci potansiyeli barındıran varoşlarda çalışmayı örgütlemek ve örgütlenmek son derece önemlidir. Gerilla bölgelerini insanstlaştırarak gerilla savaşını etkisizleştirmeye çalışan feodal-faşist devletin bölgeyi insanstlaştırma taktiğine karşı gerilla bölgelerinde geliştirilen, bölge halkının köyünü terk etmemesi, direnmesi, bölgenin dışına çıkmaktansa bölgede başka yere yerleşme taktiğini kentlerde de geliştirmek ve yaygınlaştırmak zorunluluğu vardır. Çileli bir yaşam süren varoşlardaki yoksul emekçi halka, yeniden tersine göçlerle köylerine dönmeleri noktasında gerekli propaganda ve ajitasyona önem verilmeli, gerekli alt yapılar oluşturularak örgütlü geriye dönüşler sağlanmalıdır. Öncünün kentlerde güç biriktirme ve fırsat kollama anlayışına uygun çalışma tarzıyla, varoşlardaki yoksul emekçi halk içerisinde illegal komiteler oluşturulmalı, kendiliğinden gelişecek hareketlere önderlik yapmanın gerekli uygun şartları yaratılarak hazırlıklı olunmalıdır.

Ümümüzdeki süreçte hayatın her alanında, egemen sınıflarla, devrimci halk muhalafeti arasındaki savaşın giderek boyutlanacaktır. Çatışmaların yoğun yaşanacağı alanların başında varoşlar da gelecektir. Kentel alandaki faaliyet krsal alandaki faaliyetlere tabi alınmak zorundadır. Kentlerdeki, düşmanla aramızdaki güçler dengesindeki eşitsizlik, devrimin kırıldan şehirlere gelişeceği mantığın bilime çıkarılması zorunludur. Nesnel duruma objektif yaklaşırsanız, kentsel alandaki kendiliğinden gelişen hareketlerin cazibesine kapılıp, krsal alanı unuma yanlışlığına düşürsürse, daha önce yaşanan hatalar ve alınan kayıplar süreçleri yaşamamız kaçınılmaz olur. Çalışmalarımızın temelini, propaganda ve ajitasyonumuzu KSI'ler için Köylü Gerilla Savaşı oluşturmaldır. Gerilla bölgelerinden göçüp gelen Kızıl Orduya katılması önünde fiziki vs. engeli olmayan insanlar gerillaya gönderilmek için hazırlanmalıdır. Şehırsel alanlarda fazla uğulmalan önüne geçilmesi, krsal alana gerekli güç aktarımı için alt yapı hazırlıklarının yaratılması zorunluluğu vardır.

Şanlı Gazi direnişinin birinci yılına girdiğimiz bu günlerde, Gazi direnişinin ruhunu donanmak, o ruha uygun davranarak yaşatmak gerekir. Görev, direnişleri kapalı mekanlara hapsetmek isteyenlere, düzere endekstemeye çalışanlara karşı durmak, kurtuluşun isyan etmekte olduğunu, düzen içerisinde kurtulmanın mümkün olmadığını anlatmak ve göstermektir. Kölece yaşamayı yoksul halka dayatan, hakimiyetini korumak için her türlü vahşeti uygulayan feodal-faşist diktatörlüğe karşı savaşmak, özgüleşmenin, köleliğe karşı çıkmanın, insan olmanın gerekliliğidir. Bugün Gazi'yi, Gazi'leri yaşatmak, yaşatmak kurtuluşun zaruretidir.

Devletse şanlı Gazi direnişinin birinci yıl dönümünde yeni Gazi ve Gazi direnişlerini; zulme karşı isyana örgütlemek, Gazi geleceğini yaşatmak için herkes görev başında!

Dorukları Fethetmek Ve Onurlu Yasama

Halk aç ve susuz, halk yoksul ve perişan, halkın sosyal yaşamı zulüm ve sömürü cenderesi içerisinde sıkıştırılmış durumda, ülke emperyalizm ve usaklan tarafından bir kan banyosu ve esirler kampına dönüştürülmüş, ülkenin her ka-ş topağı emperyalist haydutlara peşkeş çekilmiş, faşist Türk devleti her taraftan çatır çatır sallanmakta ve egemen sömürücü sınıflar iktidarlarını yönetememenin krizini yaşamaktadır.

Tüm bunlara karşın; bir yandan ihanet, korkaklık ve teslimiyet kol geziyor, öte yandan ise teslimiyet, ihanet ve korkaklığın üzerine cesaretle gidip onlara karşı can siperhane savaşanlar da var bu ülkede. Halk örgütlülük ve önderlik beklemektedir. Halk bu sömürü ve zulüm çar-kından kurtulmak istiyor, halk bugün her zamankinden daha çok özgürlük ve bağımsızlık istiyor ve halk bugün her zamankinden daha çok kendi kurtuluş davasına sahip çıkıyor, bunun için bedel ödemeye hazır olduğunu hissettiriyor; bu-gün geleceğine daha bir umut ve güvenle yaldıyıyor. Kısacası, devrim için objektif koşullar alabildiğine iyi durumda. Ancak eksik ve yetersiz olan ezilen yığınların ye-terli bir örgütlülüğe sahip olamaması, ya-ni yığınları devrime götürecektir Proletarya Partisi ve onun politik önderliği altında örgütlenen Kızıl Ordu'nun istenilen dü-zeyde bu güçleri harekete geçirememesi ve onlar içerisinde örgütlülüğünü sağla-yamamasıdır. Elbetteki bu yeterli seviyeye ulaşma bugünden yarıya olarak bir şey-de değildir. Ya da bir-iki yıllık beklenti içerisinde bulunarak kendimizi boş hayal-lere kaptırmayalım. Çünkü, bizimki gibi ülkelerde devrim oldukça zor ve engeli-lidir; çok çetin savaşlara sahne olacak uzun bir süreç kapsayacaktır. Mao'nun dediği gibi, "devrim bir ziyafet veremeye benzemez!" İşte bir komünist partisinin her yönlü gelişmesinin ve güçlenip ül-ke genelinde devrime önderlik etmesinin biricik mecrası varsa, o da bu uzun erimli halk savaşının kendisi olacaktır. Dolay-ıyla hiç kimse, bu ülkede üç-beş yıl içe-risinde devrim olacak beklentisine girme-sin. Üç-beş yıllık beklenti içerisinde girmek nasıl ki ham bir hayal ise, bu halkın kur-tuluşunun gerçeklik haline dönüşmesi için de faşist diktatörlüğe karşı savaş verilmeden, yani bedel ödemededen (hem de binlerce, yüzbinlerce insanın can ve kanı dökülmeden) devrimin olacağı beklentisi içerisinde girmek de boş bir hayaldir. Bu yalnız devrim için geçerli bir belirleme olarak algılanmamalıdır. Bugün yaşadığı-mız bu coğrafyada en ufak bir demokra-tik, ekonomik ve sosyal içerikli hakların dahı bedel ödemededen alınmayacağı al-gılanmalıdır. Sınıfların ortaya çıkışından bugüne kadar bu yasa hep devam edegel-miştir. Ezen ve sömüren sınıflar varlığını sürdürdüğü müddetçe de bu yasa böyle devam edecektir.

Devrim, bir dünyayı değiştirip başka bir dünyayı kurmak demektir. Kocaman gü-zel bir dünya yaratmak için de zora daya-lı bir dünya sistemini zorla değiştirmekten başka yol yoktur. Hiç kuşkusuz ki, bu dünyayı birlikte değiştirmek için yığınla-rın örgütlü olması, yani varolan yaratıcı güçlerini büyük bir birleşik güç etrafında toplamaları ve savaşmaları olmazsa ol-maz koşuldur. Bunun için de günümüz dünyasında yer alan tek tek ülkelerin, başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün ezilen mazlum halklarının sınıf düşmanlarına karşı her zamankinden daha çok savaş-maları zorunludur. Bunun kendiliğinden ve düzen içi değişikliklerle sağlanacağını söylemek ise halka ve devrime ihanettir. Hiç kuşkusuz ki, halkın bu gücünü hare-kete geçirecek ve onları kelimenin gerçek anlamında kurtuluşa götürecektir biricik güç varsa, o da o ülkelerin komünistleri ve bunların içerisinde yer aldıkları komü-

nist partileri olacaktır. Dünyamızda, için-de bulunduğumuz aşamada, devrim et-menleri ağırlıkta olup her geçen gün daha bir artmaktadır. İşte burada bütün ülke-lerin komünistlerinin önünde duran asil gö-rev de sosyal kurtuluş mücadelelerine da-ha fazla hız vermektir. Varolan geçici, gö-receli dünya barışını kalıcı barışa dönü-ştürmenin biricik yolu için tek tek ülke devriminden başka bir araç olmadığını da görmek ve kavramak zorundayız. Çünkü sömürü ve zulüm üzerine kurulu sistem-lerin hakim olduğu bir dünyada varolan barış sahte bir barış olduğu gibi, her za-man için gerek yerel, gerekse de bölgesel savaşlar devam ettirilecektir. Ki, bu sistemler devam ettiği sürece de bu savaş-lar (gerek yerel/bölgesel bakımdan olsun, gerekse dünya çapında olsun) kaçınılmaz olacaktır.

Hiç kuşkusuz ki içinde bulunduğumuz bu süreçte bir dünya devrimi beklentisi içerisinde değildir. Bunu savunmak tek tek ülke devrimlerini erteleyen Troçkizmin batağına saplamak olduğu gibi, bu mantıkla dünya değişimi de yapılmaz. Çünkü emperyalizmin gerek ekonomik, gerekse siyasi olarak hüküm sürdüğü dünya gerici sistemini ancak ve ancak parça parça ve de emperyalizmin en zayıf halkasından vurarak zafere gidilebilir. Yoksa toptan bir vuruşla emperyalizm ve dünya gericiliği alt edilerek sosyalizme, oradan da komünizme varılmaz.

Bugün emperyalizmin en zayıf halkası-nı oluşturan Latin Amerika, Asya ve Afri-ka ülkeleridir. Buralar dünyanın kırlarıdır ve devrim çelişkilerinin en yoğun yaşandığı firtına merkezleridir. Bunun altında yatan asil gerçeklik, bura halklarının gerek ekonomik, gerek siyasi, gerek sosyal ve gerekse kültürel olarak daha çok sö-mürü ve zulüm altında yaşamalarıdır. Ki bunun başını da emperyalizm ve onun tek tek ülkelerdeki uşağı durumunda olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfı çekmektedir. Bir yerde ne kadar baskı, zulüm ve sömürü varsa ora-da da bu baskı ve sömürü köleliğine karşı direnme vardır. Bu zıtların birliği ve onun mücadelesinin kaçınılmaz sonucudur.

Bu ülkeler içerisinde yer alan bir ülke-de çeşitli uluslar ve milliyetlere mensup halkların yaşadığı Türkiye'dir. Ve bu co-grafyada başta işçi sınıfı olmak üzere diğer mazlum halkları kurtuluşa götürecektir bir-cik önder öncü güç varsa; o da 1920'lerde M. Süphü TKP'sinin devamı olarak 1972 yılında I. Kaypakkaya ve yol-daşları tarafından kurulan TKP(ML)'dir.

Bugün TKP(ML), başta ülkenin kırların-da olmak üzere faşist diktatörlükle diş-e diş bir savaşın içerisinde. Bu savaşın gün geçtikçe daha bir boyutlanmaktadır. Evet, bu savaşın istenilen düzeyde (23 yıllık geçmişe oranla) olmasa da yoluna devam etmektedir.

Bir savaşın daha güçlü kılınmasının temel yolu, başta, insanın bilinçli dinamik rolüdür. Yani, o savaş doğru yönlendirecek ve zafere zafere götürecektir, işin başında doğru politikalar ışığında, pratikte adım adım gelmektedir. Doğru politikalar uretecek ve oradan da örgüte ve kitlelere götürecektir esas güç ise öncünün kadrolarıdır.

Devrimimizin temel sorunları ve bunla-rın çözüm yöntemine ilişkin fikirlerin top-lamı olan projektor (program), U.K. tarafın-dan bilimsel bir şekilde ortaya konulmuş-tur. Bunu hepimiz gayet net bir şekilde söyleyebilmekte ve savunabilmekteyiz. Ancak, bu, tek başına devrimin yapılması için yeterli mi? Elbetteki yeterli olamaz! Öyleyse geride bir tek seçenek kalıyor, O da şudur: Bu projektor ışığında güncel doğru politikalar üretmek, örgüte ve yığınlara önderlik yapmak. Daha doğrusu programı tek başına savunmak yetmiyor. Devrim için yetmediği gibi, bu, süreç içe-risinde o komünist partisini niteliğinden

ve amacından da uzaklaştırıp yozlaştırır. İşte burada onun tamamlayıcısı olan doğ-ru taktikler ortaya çıkıyor. Yani doğru si-yaset, devrimi ilerletmede ve zafere gö-türmede tayin edicidir. Yoksa devrim ol-maz. Ve bu halk yüzyıllar geçse de kandi-lüğünden (örgütsüz) kurtulamayarak köle olarak yaşamaya devam edecektir. Pro-gram ve taktikler birbirinden ayrılmaz ikilidir. Bu ikisi devrimin başarıya ulaşması için ana temayı oluşturur. Lenin'in önem-le vurguladığı "pratikte ileriyeye doğru atılan her adım bir dizi programdan daha önemlidir" sözü, tam da bu gerçekliği ita-delendirmektedir. Pratikte ileriyeye doğru adım atmak için de bedel ödemek ve kendini davaya adanmak bir zorunluluktur.

DAVAYA KENDİNİ ADAMAK DENİLİNCE NE ANLIYORUZ?

Davaya kendini adanmayı en özlu ifa-deyle tanımlayacak olursak bu, ki-şinin savunduğu bir dünya görüşü doğrul-tusunda ölüme dahil her türlü fedakarlık-gi göze alması demektir. En büyük ve kul-sal dava ise, hiç kuşkusuz ki tarihi yaratan biricik güç halkın kurtuluşu için on ön safta savaşmaktır. Bireyin gerçek kurtulu-şu, ancak ve ancak toplumun kurtuluşu-yla sağlanır. Bunun dışındaki yaşam tarzla-rı kişinin kendisine karşı yabancılaşması ve gerçek insanlık özelliğinden uzaklaş-ması demektir. Çünkü insanlığın gerçek karakterinde birbirine yabancılaşma yoktur. Daha doğrusu özgürlüğü için savaşma-yan insan gerçek insan değildir. Kendi yarattığı değerlere sahip çıkmayan, onun için mücadele yürütmeyen kişilik köleci bir kişiliktir. Bu köleci kişiliği alt etmenin anahtarı da ne için yaşadığını, kimin için ürettiğini, dost ve düşmanların kimler ol-duğunu bilen; ben neyim, neden bu dün-yada yaşıyorum ve bu dünyayı nasıl de-ğiştirebilirim vb. sorularına doğru ce-vaplar veren bunun için savaşmaktan başka bir çıkar yol olmadığını bilince çı-laran kişiliktir. Kendi ölü ve bencil dün-yasına karşı hayatın her alanında müca-dele yürütmeyen kişilikler bağımsız ve özgür kişilikler olamayacağı gibi, bu kişi-liklerin yaşamı bir ot olmaktan da öteye geçmez. Öyleyse bilinçlenmek şarttır. Pe-ki bu bilinç nereden oluşur? O da yaşa-mın canlı pratiğinden başka bir yer degil-dir. Yaşamın canlı pratiği içinde olmak, toplumsal üretim ve sınıf savaşımına büt-ün ruhuyla, bedeniyile katılmaktır. Yani "devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz" sözleri altında yatan somut ger-çekliğin kendisi, sınıf savaşımının engin denizinde kulaç atmak ve sürekli olarak bu mücadelede yeni yeni dersler çıkar-maktır. Bunun dışındaki anlayış ve tavır-lar boş gevezelik yapma ve sınıf müca-dalesine engel teşkil etmek demektir.

İşte burada davaya adanmak derken, en başta öncünün kadroları ve aktivistleri-nin kendilerini adanmalarından söz edi-yoruz. Çünkü halkın ve sınıfın kurtuluşu için yola çıkış ve onun öncülüğüne so-yunmuş her kişi, her türlü fedakarlığın başını çekmelidir ki, yığınlara da bu feda-karlık ruhu aşılayabilsin. Bunun için de profesyonel devrimci ruh ve çalışma ile hareket etmesi şarttır.

Profesyonel devrimci ruhla hareket et-meyen bir kişi ve çalışma tarzı sınıf mü-cadelesini başarıya götüremeyeceği gibi, en sıradan zorlu engeli dahi aşamaz.

DEVRİMCİ RUH VE ÇALIŞMA TARZI DENİLİNCE NE ANLIYORUZ?

Bir komünist partisinin kadrosundan üyesine, oradan da örgütlü sempati-zanlarına kadar her militanı, sistemin tüm kurum ve kuruluşlarından köklü bir şekil-de kopuşu sağlıklıdır ve günün 24 saatini devrim için mücadeleye adyorsa o kişi, ancak kelimenin gerçek anlamıyla profes-

yonel devrimci olabilir. Düzenen bağ-lantısını hem ideolojik, hem de yaşamsal olarak kopartan kişiler, ancak düzene karşı layığıyla mücadele yürütebilirler. Bu tamamıyla ülkemizde var olan top-lumsal sistemin dayattığı bir ihtiyaçtır. Çünkü sistem, düzen içi uzlaşmacı tavır ve eleştirilerle değişmez. Ve ülkenin so-mut gerçekliği illegal, profesyonel çalış-mayı zorunlu kılıyor. Düzenin temel ku-rum ve kuruluşlarının köktü değişikliğe uğraması için, yani eskinin yıkılıp bunun yerine yeninin kurulması için bir devrim ne kadar zorunlu ise, bu devrimin başarı-ya ulaşması için de devrime öncülük ede-cek unsurları o kadar militan olması zo-runludur. Radikal kopuş, düzenin bütün kötü ve çirkinlikleri-ne karşı aktif tavır almaktır. Yoksa sadece teoride eleştirmekle ne sistem değişir, ne de kişi kendisini de-ğiştirir.

Öncünün aktivist-lerinin üzerine bu konuda düzenin göre-vin; gittiği her yerde kişi veya kişilere dü-zenin sömürü ve zu-lüm çarklarına karşı bilinç taşımak ve on-ları örgütlemek oldu-ğunu söylerken, bu kişileri düzenden hem ideoloji hem de sosyal olarak kopu-şunu sağlamak an-laşılmalıdır. Biraz da-ba açarsak; düze-nin tam kopuş, siste-min ideolojik olarak aşılacağı bireycilik, yani bencil düşünme ve bencil yaşamdan koparak mazlum halkların kurtuluşu için can siperhane savaşmaktır. Bir komünist gibi düşünüp, dağıdaki bir gerilla gibi sürekli olarak bi-linç, cesaret ve saldıran ruhuyla düşmanın üzerine gitmektir. Yoksa anımden, ba-bamdan kopmayayım, eşimden, çocu-ğumdan ve sevgilimden hiç bir zaman ayrılmayayım, yani varolan kurulu düzen içerisinde hem sistemden, hem de örgüt-ten kopmadan mücadele yürütmeyi an-la-yış ve tavır sergilenerek ya da bu gibi an-layış ve tavırlara pırım verilerek ne kişi sistemden kurtulabilir, ne de o kişinin içinde yaşadığı komünist parti devrim öncülüğü yapabilir. Ki böylece bir komünist partisi ve onun aktivistleri, teoride ne ka-dar MLM'yi savunursa savunsun pratikte bir anlam ifade etmeyecektir. Pratikte bir değeri olmayan şeyin de devrime yarar değil zarar getireceği açıktır.

Pratik olarak sistemden kopmayan kişi veya kişiler ideolojik olarakta düzenin pisliklerinden kopmamış demektir. Çünkü ideolojik hastalıkların kaynağı burjuva-fe-dal sınıflar ve onların ideolojisi üzerinde şekillenen kurum ve kuruluşlardır. Kişiler yaşadığı gibi düşünür. Eski yaşantısından kopmak için gerek ideolojik, gerekse siya-si olarak kopmayan kişiler ne küçük bur-juva hastalıkları alt edebilir, ne de bu has-talıkların ana kaynağını oluşturan ege-men-sömürücü sınıflar iktidarlarından alt edilecek kudrete sahip olurlar.

Her ideolojik hastalığın bir sinifal do-kusu vardır. Çünkü ideolojiler sınıflarla birlikte ortaya çıkmış sınıflarla birlikte ortadan kalkacaktır. Her birey mensup olduğu sınıf gibi düşünür. İşte proletarya gibi düşünüp proleter gibi yaşamak için de; bu sınıfın dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmin emrettiği şekilde düşünüp davranıldığı ölçüde ancak o zaman pro-letaryayı muzaffer kılabilir, oradan da komünizme taşıyabiliriz.

Hata ve za-hunun öz-rum ancak zafere başarısızlık harçtır. Esas ola-dan doğru tecrü-şarıyla başarısı başari hiç başar-sınıf mücadeles-mamış demektir-mi olmak deme-lar karşısında u-kapılmamak de-nilgiler karşısın-devrimi ilerletm-retine sahip ola-ve karamsarlık hizmettir. Başarı-şsa olsa egemen-burjuva ideoloji-juva akım ve un-

Kavganın En Ön Saflarında Yer Almadır!

Bu mücadele içerisinde ihanet edenlerde çıkacaktır. Bu sınıf savaşımının doğal bir kanunudur. Sınıf savaşları nasıl ki önderleri yaratırsa, öyle de bu savaşın zorluklarına dayanmayıp aslına uygun, yani komünist saflarda aktif mücadeleye katılmadan önceki küçük burjuva ve bireyci yaşamı olan eski düzene dönen kişiler de yaratır. Bu özgülde davaya ihanet etmiş demektir. Ama bu tür ihanetler bugüne kadar ne devrimin şanlı ilerleyişini engelleyebilirdi, ne de o ülke devrimcilerinin ortadan kalkmasını sağlayabilirdi. Buna hiç bir şey ve gerici diktatörlüğün gücü yetmedi-yetmeyecek. Çünkü bu, tarihin biricik yaratıcı pınarı olan halk varolduğu ve kendi davasına sahip çıktığı müddetçe, ihanetler ne kadar büyük olursa olsun, yine de bu parlak geleceğin önünde duran tüm engeller tuzla büz olmaktan kurtulamayacaktır.

ma karşı ciddi olan ve irisini yapan kişi ve kurza zafere koşar. Her hata veği inşa etmede temel a yapmak değil, bunlar- edinmektir. Çünkü ba-ayatin kendisidir. Hep k yok anlayışında olanlar somut yasalarını kavra-ayısıyla iyi bir dava ada- nı zamanda başarısızlık- uzluğa ve karamsarlığa ir. Başarısızlıklar ve ye- umutsuzluğa düşenler, başarıya götürme kud- lar. Çünkü, umutsuzluk me değil, karşı-devrime i hazmedemeyenler ol- rücü sınıflar ve onların en etkilenmiş küçük bur- r- olur.

"İhanet" sözcüğü- na pek çok kişi oku- duğunda veya işitti- ğinde tüyleri diken diken olabilir. Ama insanın yakasını da bir türlü bırakmıyor. Tabi ki bunu insanların alınlarına yazılmış bir kader olarak yorumlamıyoruz ve yorumlanamaz. Fakat çoğu kez fark etmeden bunu taşıdığı da açıktır. İşin bir boyutu burası oluştururken, diğer boyutunu ise bilinçli ihanetin, farkında olmadan yapılan ihanetlerden ayrılması oluşturmaktadır. Bunu hangi sınıf

adına yapıldığı önemlidir. Söz gelimi bir burjuvanın kendi sınıfına ihanet ederek, kendisini toplumun kurtuluşuna adanması da bir ihanettir. Ancak bu ihanetin adı erdemlilikdir. Oysa proletaryanın kurtuluşu için mücadeleyi terk edip gitmenin, oradan da bu toplumsal coğrafyada devam eden zulüm ve sömürüye hizmet etmenin hiç bir erdemliliği yoktur.

Bütün bunlar dışında varolan koşullara teslim olmak, ses çıkarmamakta ihanetin farklı bir uyarılmasıdır. Ki bugün, ülkemizde, milyonlar bu hastalıklardan muzdardır. Hiç kuşkusuz ki, bu hastalığın geliştiricisi egemen ideoloji, siyaset ve kültürlerdir.

Bu hastalık ve ihanete karşı çıkacak olanlar başta komünistler olmak üzere bütün devrimcilerdir.

Genelde dünyada, özeldi ise ülkemiz coğrafyasında, içinde bulunduğumuz süreçte reformizm ve tasfiyeciler dalgasının da önemli derecede toplumun üzerinden etkisini sürdürdüğünü söyleyelim. Sınıf mücadelesinin radikal bir şekilde gelişmesinin önünde, önemli bir handicap oluşturan reformizm ve tasfiyecilik ideolojik planda esas tehlikedir. Bu akımlara karşı okunur sıvı ucunu yönetmek ve amansız ideolojik mücadeleye yürütmek ise komünistlerin önünde duran vazgeçilmez görevler içerisinde. Ve asla gözardı edilecek ve azımsanacak bir güç olmadıklarını, onuncun aktivistleri görmek ve kavramak zorundadır. Bununla legal olanaklardan yararlanılmaz anlayışında olduğumuz sanılmamalı. Bu tür olanaklardan devrim için yararlanılır, ancak parlamentarist kafalar ve tasfiyeciler içinine düştüğü batağa musade edilmemelidir. Buna karşı her tarafta ve sempattan uyarık tutulmalı, ideolojik ve siyasi olarak eğitimleri ne hız verilmelidir.

Elbetteki, reformizm ile tasfiyeciler anlayış ve akımları kitleler içerisindeki nüfuzunun kırılmasının ana yolu Köylü Gerilla Savaşına daha bir yüklenmek ve bunu daha da boyutlandırmaktan geçecektir. Feodal-faşist diktatörlüğe karşı verilecek mücadeleyi reformizmden ayrı düşünmek doğru bir yaklaşım olmaz. Reformizm direnmek yerine teslimiyeti, köklü değişiklikler yerine düzenin ömrünün uzaması için uzlaşmacılığı emreder. Devrimle devrimcilik önünde engel teşkil eden, sınıf düşmanlarına karşı aktif-radikal mücadeleyi reformizmden ayrı olarak ele almak, sisteme hizmet olduğu gibi, bu aynı zamanda öncünün saflarına yansımaya göz yummak anlamında gelir. Her türlü uzlaşmacılığa, teslimiyete karşı çıkmayan, bunun amansız ideolojik mücadelesini yürütenler, bu özgülde proletaryanın davasına ihanet ediyor demektir.

Profesyonel devrimci ruhla çalışma yürüten kişi veya kişiler kendisini sistemin bataklığından kurtaramaz. Ve halka doğru önderlik yapamaz. Profesyonel çalışma, Leninist militan tarzıdır. Leninist parti örgütlenmesi bunu zorunlu kılar.

Proletaryanın ve halkın onurunu korumak, sınıf savaşımına tüm benliğimizle katılmaktan geçer.

İYİ BİR DAVA ADAMI GÖREVIN KÜÇÜĞÜNE VEYA BÜYÜĞÜNE BAKMAZ

Dava adamı olmak hazır olmak demektir. Zulüm ve sömürü karşısında diz çökerek yaşamaktan, ayakta ölmeyi yeğ tutmak en onurlu yaşamdır. Onurlu yaşamı sürdürmek ise kavgadan geçer. Yani kavganın onuru, onurda kavgayı büyütür. Onurlu bir şekilde kavgayı sürdürenin yolu, kavganın denizinde savaşçı güçlendirecek en basit görevden tutulm da en zor görevi hazır olmak, yani görevlerin küçüğüne büyüğüne bakmadan savaşa bilinç ve cesaretle varılmaktır.

Hiç kuşkusuz ki en doğru örgütlenme ve görevlendirme herkesin yeteneğine ve gücüne göre yapılan örgütlülük ve görevlendirmelerdir. Fakat bu komünistlerin hiç hata ve yanlış yapmayacağı anlamına gelmez. Basit görevlerden pişerek yetişmeyen bir aktivist büyük görevleri başarılamaz. Büyük görevleri başarmanın yolu, küçük görevleri yapmaktan geçer. Ancak bunun her zaman için geçerli yol ve yöntem olduğu da söylenemez. İlk başta, yani örgütlenmeye ilk olarak alınan bir kişiyi hemence büyük ve zor görevler altına sokarsak, kişi bu görevlerin altından kalkamayacağı gibi, mücadeleden de koparak atılabilir. Burada kavranılması gereken asıl halka, kişileri seviye ve niteliklerine uygun bir şekilde görevlendirip yön gösterildiği zaman verilecek görevlerin üstesinden kalkacakları gerçekliği olmalıdır. Yoksa elli kiloluk yükü taşıyacak bir kişiye yüz kiloluk iş verildiğinde, o kişinin bu işin üstesinden gelebileceği, dolayısıyla yükün altında boğularak ezileceği açıktır. Dahası elli kiloluk işi yapacak kişiden yüz kiloluk yükü kaldırmasını beklersen, burada büyük bir yanlış ve yanlış içerisinde olursun. Bununla da yetinmeyip neden yüz kiloluk işin üstesinden gelmedi diye hesap sormaya kalkarsan, orada doğru bir önderlik yapmamış olursun. Bu da sekte, yıkıcı bir anlayış ve tavrıdır. Bu da ne aktivistleri, ne örgütü, ne de devrimi geliştirir. Geliştirmediği gibi onu sekteye uğratar.

İyi bir dava adamı olmak; gerek kendimizi, gerek başkalarını en zor görevlere her yönlü hazırlamaktır. Kendisini en zor görevler için hazırlamayan bir kişi başkalarını da zor görevlere hazırlayamaz. Bu zorlu görevlere hazırlıklı olmayan kişi veya kişiler, zorluklar karşısına çıktığında onu aşmaya cesaret edemez ve onun karşısında tökezleyip kalır.

İyi bir dava adamı olmak, hem öğrenmek hem de öğretmektir. En büyük öğretmen hayatın kendisidir. Kendisini pratiğin canlı yaşamı içerisinde geliştirmeyen kişi ne iyi bir öğrenci, ne de iyi bir öğretmen olur. Bütün olaylar ve bilgiler hayatın verdiği derslerdir.

İyi bir dava adamı; içinde bulunduğu durumun çözümlemesini yapandır. İçinde bulunduğu durumun iç ve dış koşullarını bilmeyen kişi, bağlı olduğu davayı geliştirip güçlendiremez. Hata ve eksikliklerinden dersler çıkarıp kendisini yenilemeyen, deneye adım atmada başarılı olamaz. Çünkü hata ve eksiklikler göüldüğü zaman ancak, gelecek günler fethedilebilir.

Hata ve zaafılarına karşı ciddi olan ve bütün özeleştirisini yapan kişi ve kurum ancak zaferden zafere koşar. Her hata ve başarısızlık geleceği inşa etmede temel araçtır. Esas olan hata yapmak değil, bunlardan doğru tecrübeler edinmektir. Çünkü başarıya başarısızlık hayatın kendisidir. Hep başarı hiç başarısızlık yok anlayışında olanlar sınıf mücadelesinin somut yasalarını kavramamış demektir. Dolayısıyla iyi bir dava adamı olmak demek, aynı zamanda başarısızlıklar karşısında umutsuzluğa ve karamsarlığa kapılmamak demektir. Başarısızlıklar ve yenilgiler karşısında umutsuzluğa düşenler, devrimi ilerletme ve başarıya götürme kudretine sahip olamazlar. Çünkü, umutsuzluk ve karamsarlık devrime değil, karşı-devrime hizmettir. Başarısızlığı hazmedemeyenler olsa olsa egemen-sömürücü sınıflar ve onların burjuva ideolojisinden etkilenmiş küçük burjuva akım ve unsurlar olur.

İyi bir dava adamı olmak; Maoist parti ruhuyla yer aldığı örgütün iç birliği ve bütünlüğüne zarar verecek anlayış ve davranışlardan kaçınmak ve bu zararlı otlara karşı mücadele etmektir. Bir partinin iç disiplinine gözetilmeden yapılacak bir eleştiri ve sergilenen bir tavır, başta parti olmak üzere halka ve devrime zarar verir. Çünkü iç birliği ve bütünlüğü sağlam olmayan bir parti, dış düşmanlarına karşı yeterli güçte mücadele yürütemez.

İyi bir dava adamı olmak; hiç bir kişisel çıkar gözetmeksizin halkın ve devrimin menfaatleri için kendini feda etmektir. Çünkü devrim fedakarlık ister. Buna ölüm de dahildir. Bütünün kurtarılması ve oradan da gelecek kuşakların mutlu bir dünya da yaşamaları için bedel ödemek şarttır. En büyük aşk devrim aşkı, en büyük mutluluk ise, halkın kurtuluşu için savaşmaktır. Aşkını bireysel aşkların ve mutlulukların üstünde tutmayan kişi ne gerçek bir komünist, ne de halkın gerçek dostu olur. Olsa olsa halk ve devrim adına yola çıkmış küçük burjuva gevezesi olur. Çünkü gerçek sevgi halk sevgisidir, gerçek aşk ise ancak devrimle ulaşılabilir.

İyi bir dava adamı olmak; siyasi, ideolojik ve teorik seviyesini sürekli olarak yükseltmekten geçer. Devrimci teorisini sürekli olarak geliştirmeyen ve güncel siyasi gelişmelere karşı ilgisiz kalan kişi ne kendisini geliştirir, ne örgütü, ne de geri düzeydeki insanları örgütleyip geliştirir. Araştırma, inceleme yapmayan kişiler, siyasi seviyelerini yükseltmeyecekleri gibi, güncel gelişmelerde doğru taktik politikalarla önderlik yapamazlar. Siyasi seviyesini geliştirmeyen sükut kişilikler olarak kalmaya mahkum oldukları gibi, bu tür kişilikler sınıf mücadelesinde yeni yeni mevziler kazanmanın önünde objektif olarak engelleme teşkil ederler. Çünkü, siyasi seviyesini geliştirmeyen ve ya bunu küçümseyenler, yeniyi ve ilerlemeye kapalı, eski çalışma ve alışkanlıklar da tutucudurlar. Siyasi seviyesini geliştirmeyenler, içinde taşıdığı küçük burjuva ideolo-

jik hastalıklara karşı da mücadele yürütemez. Ideolojik hastalıkları yenmenin anahtarı doğru bir siyasi önderlik, doğru bir siyasi çalışma ve sürekli olarak teorik seviyeyi yükseltmektir. Bunu yerine getirmeyenler, gerek parti içi mücadelede, gerekse sınıf düşmanlarına karşı mücadelede doğru rotayı tutturamaz. Sözün özü, siyasallaşmayan kişilikler köle, bağımlı kişiliklerdir. Dolayısıyla iyi bir dava adamı olamazlar.

Her an ölecekmiş gibi yaşama nişanlı, ölüme sözlü bir şekilde mücadeleye sarılmayanlar, gerçek partili kişilikler olamaz. Ölmesini bilmeyenler, alıncığ mücadelesinin hazinesine değerli şeyler katamaz ve onu ilerletmezler.

Yaşama tebeddülsüz hakmayanlar umudu büyütmez. Kendi dünyasıyla barışık olmayanlar çevresiyle ve yoldaşlarıyla da barışık olamaz. İyi düşünen, iyi ilişki kuran, iyi üreten, acı ve sevinçte paylaşmanın bilen kişilikler, bu sınıflar görüşünde kolay kolay tökezlemez. Her olumsuzluk paylaşıldıkça küçülürken, olumlu durumlar ise paylaşıldıkça büyür. Kollektif üretimin olmadığı ve zayıf kaldığı yerde sınıf savaşımına layık bir şekilde gelişip boyutlanmaz.

İyi bir dava adamı olmak; bugün merkezi görevimiz olan Köylü Gerilla Savaşını geliştirip-güçlendirmek için ne kadar değer kattığının muhasebesini yapmak, orada da yeni günün daha bir bilinçli ve cesaretle zenginleştiğidir. Devrime, topluma karşı sonumlu olan kişiler daha atılgan, daha dinamik, daha fedakar, daha üretken, daha paylaşımcı ve daha iradeli olmak zorundadır.

ZORLUKLAR İNSANIN KAFASINDADIR. KAFASI EGEMEN İDEOLOJİNİN İŞGALİ ALTINDA OLAN KİŞİLER DÜŞMANA KARŞI İYİ DÖVÜŞMEZLER

İradesi zayıf olan kişiler iyi bir dava adamı olamazlar. Çünkü zorlukları aşmada iradesini, kudretini kavramayanlar engellenide aşamazlar. Dağda, ovada, kentte, kırsal, işkencede-zindanda, fabrikada ve sokakta düşmanla vuruşmayı göze alamayanlar, birbir durumdaki yenilmeye mahkumdurlar. Bu da ölümün üstüne üstüne korkmadan yürünerek, fedakarlık ruhuyla aşılabilir ancak.

Bu kavgaya zafere ulaşmaya dek, nasıl ki bir çok yenilgi ve başarısızlıklardan geçerek ilerleyecek ve oradan da nihai hedefe ulaşacaksa, bu savaşın kızgın ateşi içerisinde yer alan partili partisiz komünist ve devrimcilerin de yenilgiye uğraması ve başarısızlığa uğraması kaçınılmazdır. Bu yenilgi ve başarısızlıktan sonra ihanete kadar giden kişiler olacağı gibi, bunlardan dersler çıkarıp yücelen kişiler de olacaktır. Hem de fazlasıyla. Dememiz o ki, sınıf mücadelesinde hiç bir kimse başka bir kişi için olumluluk ya da olumsuzluk yönünde karar veremez. Yeni kişiler, birbirlerinin noteri olamaz. Burada garantisi verilecek bir durum varsa, o da bu halk varolduğu sürece (zaman zaman yenilgiler alsaksal) eninde sonunda devrimin zafere ulaşacağı gerçekliğidir.

İşte bugün, partili-partisiz öncüye gönül vermiş taraftar ve sempatanlarına kadar herkes, öncüye daha sıkı sarılmak, onun verdiği görevleri eksiksiz yerine getirmek için harekete geçmek zorundadır. Bunu yerine getirmeleri halinde ancak o zaman onurlu bir yaşam ve dorukları fethetmek için mücadele vermekten sözdebilirler. Kavganın en önünde yer almayanlar, öncünün gerçek savunucuları ve aktivistleri olamaz. Oyleyse Köylü Gerilla Savaşını daha bir boyutlandırmak için her yönlü seferber ol! Yoksa dorukları fethedemeyiz!

Savaş İçin "Barış" mı? Barış İçin Savaş mı?

PKK'nin 15 Aralık 1995 tarihinde tek taraflı ilanı ettiği ateşkesin devamı olarak Kürt ulusal sorununa "siyasi çözüm" için aralarında İHD'ninde bulunduğu çeşitli kitle örgütleri ve kişilerin katılımıyla 28 Ocakta The Marmara otelinde bir "barış" konferansı düzenlendi. "Barış" inisiyatifli sözcülüğünü üstlenen Şanar Yurdağan'ın yanısıra Münür Ceylan, Tomris Özden, Emine Duman, İsmail Nacar, Akın Birdal, Siyami Erdem, Altan Tan'ın ıncezaevinde bulunması nedeniyle Abdülmelik Fırat katılmadı. Bir araya gelerek yaptıkları çağrıya bazı aydın(!) sanatçı, yazar ve "sendikacılar" olumlu cevap vererek sürece destek olacaklarını açıkladılar. Ayrıca TUSİAD, TE-SEV gibi işveren ve devlet kurumlarının, burjuva parti temsilcilerinin destek amaçlı açıklamaları gerçekleştirilmeye çalışılan "barışın" ne acayip bir "barış" olacağını sınıyallerini vermekteydi.

"Barış için bir araya" çağrısıyla gerçekleştirilen konferansa, PKK'nin on bir yıllık silahlı mücadele süreci, kanlı ve kirli savaş dönemi olarak nitelendirilerek, bu sürecin kapanıp yeni bir sürecin başlatılması gerekliliğine vurgu yapıldı. Otel lobilerinde başlatılan bu yeni sürecin adı ise "barış" süreci konuldu. Böylesi bir gerçeklik çerçevesinde yapılan "Barış" Konferansı sonucunda ise birleşilen temel nokta, onbir yıllık Kürt ulusal mücadelesinin radikal çizgisine gölge düşüren son ateşkes olayının desteklenip, ülkemiz hakim sınıflarının bu sese kulak vermeleri gerektiği açıklanmıştır.

Bunun gerçekleştirilmesi için hazırlanan çalışma programı ise karar altına alındı. Buna göre, bazı parti, kitle örgütü, sendika temsilcileri, aydın(!) ve sanatçıların oluşturduğu "barış için bir araya" adlı çalışma grubu ve bu hareketi organize edecek "barış komitesi" oluşturularak, Kürt ulusal sorununa "çözüm" için gerekli adımların atılacağı tespit edildi.

Ateşkes sürecine PKK'nin tek taraflı girmesiyle, Güçlülükte 11 köylünün öldürülmesi olayının araştırılması, Kardak kayalıkları üzerine koparılan savaş çığırkanlığının gerçeklikle bağdaşmadığını, bunun Türk ve Yunan halkının birbirine düşman edilmesinin senaryoları olduğu yönünde açıklamaları, iki ülke kamuoyuna sunulması ve bu çalışmayla iki ülke halkı arasında "barış" köprüsü kurulması hayali, konferansın aldığı kararlardan bazıları. Bu konferansın sonra, sürecin bir başka biçimini ifade eden bir sempozyum'da Kürt enstitüsü tarafından 4 Şubat'ta Hilton Otelinde gerçekleştirildi. Çeşitli eylem ve gösterilerle "barış" kampanyasının geniş kitlelere ulaştırmanın yol ve yöntemlerinin tartışıldığı sempozyuma, İHD Başkanı Akın Birdal, Barış Kardeşlik ve Dayanışma Komitesi Başkanı İsmail Nacar, DSK Genel Başkanı Rıdvan Budak, RP (İstanbul Milletvekili) Bahri Zengin, HADEP Genel Başkan Yardımcısı Osman Özçelik, Doğu Ergit, Mahir Kaynak, CHP İstanbul Milletvekili Ercan Karakaş, Siyami Erdem ve Kürt Enstitüsü Başkanı Şetik Beyaz tebliğ sunarak oturumu gerçekleştirdiler.

Sempozyumun sonunda bir açıklama yapan Şetik Beyaz, sempozyum'da istenen amaca ulaştıklarını ifade etti. "Barış isteyenlerin oldukça fazla olduğunu gördük. Ciddi bir girişim başlatıldığı takdirde olumlu gelişmeler olacaktır" diyen Beyaz, panele çeşitli siyasi partilerden, kitle örgütlerinden, sendikalardan temsilcilerle, aydınlar(!) sanatçılar, çeşitli görüşlere sahip insanlarla yabancı konsoloslıklardan izleyicilerin katıldığını hatırlattı. Bu açıklamalarla, panele katılanların ortak birleştiği noktayı ifade eden Beyaz, hedeflerinin, Kürt sorununun barışçı bir biçimde ve ivedi olarak çözülmesi için gerekli girişimleri başlatmak. Ki bu sempozyumun sonuçlarının bir rapor haline getirilerek, sırası parti genel merkezlerine, TGBB, TUSİAD, gibi işveren örgütlerine, Barolar Birliğine, Ta-

bipler Birliğine, Gazeteciler Cemiyetine ve Basın konseyi başta olmak üzere tüm sivil örgütlerin yanında, MGK ve TBMM'ne sunmaları, Kürt sorununa aranan çözümün aslında bir çözümsüzlük olduğunu ifade etmektedir.

Bugün devam etmekte olan savaşta bir taraf olan, baskı ve şiddetin temel gerekçesi durumundaki hakim sınıf temsilcilerinden böyle bir şey beklemek, somuttaki durumu kavramamaktır. Bu aynı zamanda kitleleri kandırıp, yanlış hedeflere yönlendirmekten başka bir şey değildir.

Kuşkusuzki; "barış" çığırkanlığı ile gerçekleştirilen bu tür toplantılar ve yapılan açıklamaları, PKK'nin son ateşkesinden bağımsız ele alamayız. PKK'nin girdiği silahlı reformist çizgi, ateşkes süreciyle ülkemiz özgünlüğü özellikle son dönemlerde reformist örgütleri harekete geçirmiştir. Hortlayan reformizmin alanlara çıkıp yaptığı çığırkanlığın özü, düzenle kolkola yürümenin biçimini anlatmaktadır. Onun için bu tür alı boş "barış" söylemlerinin niteliğini ve kime hizmet ettiğini kavramamız için, öncelikle PKK'nin tek yanlı ilan ettiği ateşkes olayını kısaca açmakta yarar vardır.

PKK'nin son ateşkes çağrısı, Kürt ulusal sorununa "siyasi çözüm" adı altında girmiş olduğu silahlı reformist çizginin ürünüdür. Yani taktiksel bir olgu olmayıp, gelinen noktada izleyeceği stratejinin ifadesidir. Toplumsal ve ulusal kurtuluş savaşının tüm objektif koşulları varlığını korurken, PKK'nin elindeki büyük bir güçle bu savaşta ısrar etmemesi ulusal burjuva sınıf dokusundan kaynaklıdır. Bu sınıfsal dokudur ki, düzenin temellerine dokunmadan, onun sömürü ağı içinde kendisine bir yer edinme mantığı ile hareket eden bir politikayı benimsetmiştir. Yani PKK'nin attığı bu son adım, ileriye atılmış bir adım değil, ülkemiz hakim sınıfları karşısında atılmış geri bir adımdır. Çünkü, hakim sınıfların ezilen sınıf, katman ve Kürt ulusu üzerindeki baskısı tüm şiddetiyle devam etmektedir. Ülkemizde Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesi ve gerilla savaşının katıldığı yolu da hesaba katarak olursak, ateşkes çağrısı atılmış bir geri adımdır. Atılan bu adımın Kürt ulusunun çıkarlarıyla bütünleşen hiç bir yanı yoktur.

Bu politika, ülkemiz siyasi iktidar temsilcilerine ve dünyayı bir ahtapot gibi saran emperyalizme hizmet etmektedir. Emperyalizmin, "Yeni Dünya Düzeni" ile ezilen sınıf ve katmanlarla, bağımlı ve sömürülen uluslara reva gördüğü sömürü ve baskıyı onaylamak anlamını taşımaktadır.

Bugün PKK'nin bünyesinde bulundurduğu gerilla gücüne, Kürt ulusunun kurtuluş ve tam bağımsızlığı için savaşması yerine, kendini düzenin içine atmanın pazarlık aracı olarak kullanması, bizim açımızdan tarihsel bir hata olarak görülmektedir. Yani bu, Kürt ulusunun tam bağımsızlığına vurulmuş ağır bir darbedir. Kısmi kültürel özerklikle, Kürt ulusu, yeni ve daha farklı bir sömürünün içine sürüklenmektedir. Böyle bir zeminde atılan her barış adımı, Kürt ulusu, özellikle Kürt halkı için kandır, şiddet, baskıdır. Bu gerçeklikten hareketle, gelinen noktada PKK'nin ateşkes çağrısını desteklemek, düzen için entegre olmuş politikalarla aynı kuldarda hareket etmekle özdeşir. Böylesi bir politikanın MLM'ler açısından desteklenir bir yanı yoktur. Kitleleri bu politikanın ardından sürüklemek, toplumun devrimci dinamiklerini düzenin sınırları içinde yok etmektir ki, bu ülkemize sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesine vurulacak darbeden başka bir şey değildir.

Reformist ve revizyonist hareketlerin dört kolla buna sarılması, bu anlayış sahiplerinin doğal özleri gereğidir. Nasıl ki, iktisadi mücadeleli politik mücadeleden koparıp, salt iktisadi mücadele ile düzen içinde tutunmaya çalışıyorlarsa, aynı biçimde barış gerçekliğini de gerekli olan sınıf savaşımından kopararak, boş hayallerle barış sloganları atmaktadırlar.

Özellikle, PKK'nin son ateşkes çağrısıyla, toplumun büyük bir kesiminde gündemi oluşturup tartışma konusu olan savaş ve barış oturmuştur. Barış isteyenler ise, savaş karşıtı çağrılarla toplumu "kurtarıcılarının" hesabını yaptırmadılar. Savaş ile barış arasındaki diyalektik bağ görülmeyip, soruna tek cepheden bakan, mevcut gerçeklikten uzaklaşıp bu kavramların içeri boşaltılarak, doğal olarak ne savaşabilirler ne de barışı getirebilirler. Reformist, pasifist ve parlamenterist anlayış sahiplerinin yaptığı da bundan ibarettir. Bu iki kavramın birbirine et ile tırnak gibi bağlı oluşlarını bir kenara bırakarak, savaş yaratılardan en önemli ve haksız taraf olan ülkemiz hakim sınıfları ve efendileri, emperyalizmden "barış" istemektedirler. Teslimiyetçi-uzlaşmacı bu anlayışların hakim sınıf temsilcileri ile kolkola girip gerçekleştirdiği son "Barış" Konferansı ve "Barış" Sempozyumunda teslimiyetçiliklerinin pratikteki ifadesidir.

Kürt ulusunun, gerçek kurtuluşunun, bağımsızlığı kadar savaş olduğu gerçekliğini unutup, düzen partilerinden, MGK gibi devletin temel kurumundan ve diğer devlet bürokratlarından medet ummak, umutsuzluğun çukuruna düşmektir. Özellikle süren savaşta çıkarları olumsuz etkilenen devletin içindeki bazı kilitlerden, ateşkes olumlu cevabın gelmesi, Kürt ulusunu düşündüklerinden değil, zedelenen çıkarlarının giderilmesi amaçlıdır.

Hakim sınıflar barış kavramının içini kendi çıkarları doğrultusunda doldurdular. Onlar için barış, halkların itaat etmesi, boyun eğmesi, tarihin devindinci gücü olma özelliğine ihanet edip soysuzlaşması ve yozlaşmasıdır. Egemen güçler, toplumsal sorun ve sıvasetten uzak duran bir toplum yaratarak, halkların kendi egemenlikleri altında sessizce yaşamasının adını, "barış" koymaktadırlar. Sömürü ve baskı üzerine kurulu olan saltanatların halkların haklı ve meşru karşı koyuşlarını, bir yandan katliamlarla sindirmeye çalışırken, diğer yandan "savaş istemiyoruz" teraneleriyle var olan savaşta kendilerine tarafsız bir rol biçmektedirler. Aksine taraf olan ve günümüz dünyasında savaşları var olma sebepleri olan hakim sınıfları, kendi anlayışlarının ifadesi olan "barışın" ezilen sınıf, katman ve uluslar için kabul görür bir yanı yoktur.

Reformist, revizyonist anlayış sahiplerinin yaptığı da bundan ibarettir. Toplumsal barış düzen içinde arayarak, hakim sınıflarla aynı anlayışı paylaşmaktadırlar. Toplumsal dinamiklerin bu tür çizgilerin politikaları doğrultusunda hareket etmesi, bu dinamiklerin ilenci, değıştirici özelliğine vurulmuş bir darbedir. Ve egemen sınıflarla aynı kuldarda atılmaktadır. Bu anlayışların hizmet ettiği dünya, savaşların olmadığı dünya değil, savaşların sürekli var olacağı dünyadır. Kendilerinde savaşacak gücü bulamayan, gerçek kurtuluş mücadelesinin yöntem ve araçlarını hayata geçirme cesaretine sahip olmayan bu anlayışları parçalamak, savaşların olmadığı dünyanın yaratılması koşullarından ibarettir. Kendilerine "sosyalist", "devrimci", "aydın" diyen bu anlayışların amacı ne toplumun sosyal kurtuluşunu ne de ulusların bağımsızlığını sağlamaktır. Bu anlayış sahipleri, var olan sorunları, düzen içinde çözmeye çalışarak, düzene entegre olarak kendi yasal statülerini korumaktan başka bir şey yapmazlar.

MLM'ler barışı, siyasi, iktisadi ve tarihsel gerçeklikten kopararak ele almazlar. Barışın, mevcut statüde yönetim biçimiyle yürütülecek bir savaşla yaratılabileceği bilinciyile hareket ederler. Keza savaş da tarihsel bir olaydır. Keyfi değil sınıfların ortaya çıkmasıyla, sınıflararası çelişkilerin, problemlerin ve uyumsuzlukların şiddetle çözüm biçimidir. Mao'nun belirttiği gibi politikanın bir devamıdır. Burada bir noktanın altını çizmek gerekirse, günümüzde haksız olan emperyalist savaşlar vardır, bu savaş biçimleri emperyalistler arasındaki

dalaşın bir ifadesi olup, bu tür savaşların barışı getirmeyeceğini unutmamak gerekir. Burada önemle istinde durmamız gereken haklı savaşlardır.

Bugün savaş istemiyorsak, savaş yaratan toplumsal, siyasi ve iktisadi uyumsuzluğu ortadan kaldırmamız gerekir. Reformist, revizyonist ve burjuva pasifist ütopyacılar ne kadar kabul etmezlerse etmesinler, haklı savaşlar bu barbarlığın ortadan kaldırılması için tek çözüm biçimidir. Sınıflar ortadan kalkmadan, ezilenlerin çelişkisi yok edilmeden atılan her savaş karşıtı slogan gerçekleri ifade etmez. Bu mantığı reddetmek ütopyacı, pragmatist burjuva anlayışların, savaşların sürekli olduğu dünyayı savunuş biçimidir. Ve bu anlayışların "barış" adına yaptığı savaş karşıtı "sosyalistlikleri", özel mülk düzeninin ve sahte barışın savunuculuğudur.

Barışın sürekli olduğu bir dünya istiyorsak, bugün önümüzde duran temel görev savaşmaktır. Proletarya devrimi, her türlü savaşların ortadan kaldırılmasının tek yoludur. Barışın karşıtı olan savaşın var olma sebebi bu köhne düzendir. Bu düzenin kendi saltanatlarının devamı için temel aldığı politika halkları ve ulusları ezmiştir. Eşitsizliklerin kaynağı olan, toplumsal ilerlemeyi durduran mevcut sisteme karşı proletarya ideolojisinin rehberliğinde silahlara sarılmak barışın olmasa olmaz koşuludur. Proletaryanın dünya görüşü, rehberliğinde emperyalizme ve ülkemizdeki hakim sınıflara, komprador-feodallere, karşı savaşmak bir görevdir, kutsaldır ve meşrudur.

Çözümü düzene endeklemek, kan emeci hakim sınıflara nefes aldirmekle özdeşir. Proletaryanın, barışı düzen içinde arayıp düzenden medet umma gibi bir anlayış olmaz. Proletaryanın savaşı, siyasi iktidarı almak ve sınıfları ortadan kaldırmanın savaşıdır. Bugün ateşkesin etkilerini tutunup, barışı ihanetin rolünde olanlara sozumuz şudur; proletarya, devrimi her türlü sömürünün ve baskının panzehiridir. Düzenin içine girip ondan medet ummak, ezilen halk ve ulusların kurtuluşlarına ihanettir. Bu tavırlarından vazgeçmeleri için gereklerini anlatmaktan yorulmayacağız. Düzenden bazı tavizler kopararak barışın gerçekleşmeyeceğini her zaman ve statüde anlatmak devrimci sorumluluğumuzdur.

Sonuç olarak; barış, kurtuluşa kadar savaş şartıyla gerçekleşecektir. Barışa bu savaş gerçekliğiyle bakmayanlar, barışın ne olduğunu bilmeyenlerdir. Onun için bugün önümüzdeki görev savaşa karşıtlık veya tarafsız olmak değil, bizzat savaşın içinde proletaryanın ideolojisi, rehberliğinde yer almaktır. Savaşta, insanın dinamik rolünü görüp, bütün benliğimizle ve bilincimizle ileri atmaktır. Savaşın ebediyen ortadan kaldırmak için, silahları bırakmak değil silahlara sarılmak zamanıdır. Düzenin bazı yönlerini törpüleyerek onunla beraber hep savaşların içinde yaşamak yerine düzeni ortadan kaldıracak savaşlarda ısrar etmeliyiz. Ülkemizi gerçekliğinde iktidarı almanın tek geçerli yolu olan halk savaşı stratejisinin ilk aşaması olan Köylü Gerilla Savaşını yükseltmek, yaygınlaştırmak ve siyasi iktidara yönelmek önümüzdeki tarihsel görevdir. Komünist partisi önderliğindeki bu savaş ezilen sınıf ve ulusların çıkarlarını hesaba katarak gelişmektedir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu bugün PKK'nin yaptığı gibi kısmi kültürel özerklik almakla değil, tam bağımsızlık ve halk demokrasisi yolunda ezilen sınıfların çıkarlarıyla bütünleşerek Komünist Partisi önderliğinde halk savaşını yükseltmesi ile olacaktır. Ondanır ki bugün sloganımız "barış için bir araya" değil, bu düzeni tarihin çöplüğüne götürecektir MLM öncünün öndediğinde "Yaşamın Halk Savaşı" sloganı olmalıdır. Çünkü gerçek barış bu haklı savaşın zafetindedir. ■

Sosyal Güvenlik Planına Hayır!

Emperyalizmin, krizini aşmak, yeni pazar alanları oluşturmak ve sömürge yarı-feodal ülkelerin halklarını daha da köleleştirerek, sömürlerini artırmak amaçlı son uygulamalarından biri, özelleştirme adıyla yarı-geçir ve dolayısıyla krizin fatürası yine dünya ve ülkemiz ezilen halklarına ödemeye çalışılıyor.

Ucuz işgücü, hammadde ve dolayısıyla düşük üretim maliyetleri ile yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler emperyalistler için son derece cazipken, sömürü ve talana doymayan emperyalistler, örgütsüzlüğü ve sosyal haklardan yoksunluğuyla politikalarını rahatça hayata geçirebildiği bu ülkeler işçi sınıfı ve ezilen halklarını, kırntı dahilindeki mevcut örgütlülüklerinden ve sosyal haklarından da mahrum ederek illiklerine kadar sömürme çabası içerisindedir. Derin ekonomik ve politik kriz, son derece yüksek iç ve dış borç batarındaki faşist diktatörlük koşullarında, zulüm ve sömürü ile karşı karşıya, yoksulluk sınırının çok altında bir yaşam sürdürmek durumunda olan yarı-sömürge, yarı-feodal ülke halklarının daha fazla kanının emilmesinin adı, artan sefalet, işsizlik, açlık demek olan "özelleştirme ve maliyetleri düşürme" diye nitelenen, zaten sadaka bile denilemeyecek düzeydeki reel ücret ve maaşların daha da düşürülmesi oluyor.

Gümrük Bafığı ile hırsızlık bu süreç, küçük ve orta ölçekli işletmelerin ezici bir çoğunluğunun da çöküşünü beraberinde getirecekleri; komprador kapitalist işletmelerin "ulusal" özelliklerini yitirmesi yarı emperyalistlerin borçlandırmadan çok doğrudan sermaye yatırımları ile sermaye ihrazını gerçekleştirmesi ve ülkenin yeraltı-yerüstü kaynaklarının daha da pervasız sömürülmesi, ülkenin hem pazar, hem de acentalarında düşük maliyetli üretim gerçekleştireceği fabrika kolları olması söz konusu olacaktır.

Tüm bu uygulamaları rahatlıkla gerçekleştirebilmenin önemli bir adımı olan KİT'lerin özelleştirilmesi ile bürokratik burjuvazinin ölmeye başlaması sermaye, işçi emperyalistlerin doğrudan eline geçecek şekilde yeniden dağıtılırken, sermayenin bu "el değiştirmesi", artan işsizlik ve talan edilen ülke ekonomisi paralelinde, iç ve dış borç ile bütçe açıklarının kapatılması adına kırntı halindeki sosyal hak ve güvencelerin gaspı, çoğu kamu hizmet kolunun ortadan kaldırılması ile beraber olacaktır.

Son dönemlerde giderek yoğunlaşan SSK ve Sosyal Güvenlik Sisteminin, yeniden yapılandırılması tartışmalarının ardında yatan bu emperyalist talan gerçekliği; emperyalizmin ve faşist diktatörlüğün ülkemiz işçi ve emekçilerine pervasız saldırısının bir parçası olarak karşımızda duruyor. IMF ve Dünya Bankası patentli son saldırılarından birinin adı: Sosyal Güvenlik Planı.

Bünyeli üzere, Sosyal Güvenlik Sistemi ve emeklilik yaşı tartışmaları yeni değil, 1986 yılında emeklilik yaşı ile ilgili olarak yapılan düzenlemelerden 1992 yılında vaz geçmişti. Ancak, geçtiğimiz yıl Nisan ayında SSK ve "mezarda emeklilik" diye tabir edilen yasa tasarısı ile 1986 yılında belirlenen kriterlerin yeniden getirilmeye çalışılması nedeniyle kamuoyu çalkalanmıştı. Hatırlanacağı gibi, söz konusu SSK ve emeklilik tasarısı bir "hükümet krizi" biçiminde yansımış ve o dönem Başbakan Tanrı ÇİLLER ile CHP'li Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Aydın Güven GÜRKAN arasında tartışmaya neden olmuştu. "Mezarda emeklilik" söyleminin gerçekliği, söz konusu tasarıya göre emekliliğin hayal olmasından kaynaklanıyor. Öyle ki, tasarıya göre, kadın ise 15, erkek ise 20 yıllık sigortalıktan tümü için yaş sınırı getiriliyor; kadın ise 15, erkek ise 20 yılın altında sigortalılık süresi olanlar için yaş sınırı 55 ile 58'e değin yükseliyor. Yeni sigortalı olacak kadınlar 55, erkekler 60 yaşında emekliye ayrılacak, aynı konumdakiler, kadın ise dolu dolu 20 yıl, erkek ise dolu dolu 25 yıl sigorta primi ödemek zorunda kalacaklardı. Açık ki bu, işçilerin sosyal güvenlik alanındaki zaten çok cılız olan kazanılmış haklarının da gaspından başka bir anlam ifade etmiyordu.

Sosyal Sigortalar Yasasında değişiklik öngören bu tasarı ile, emeklilik yaşının yükseltilmesine ek olarak, SSK prim oranlarının yükseltilmesi, malullük, yaşlılık ve ölüm aylığı almaya hak kazanmış kişilerin ağırlaştırılması, hastalık sigortası primine ek olarak hastahanedeki aydın muayene ücreti ödemesi, vb. biçimlerde işçilerin kazanılmış haklarına doğrudan saldırı niteliği taşıyan pek çok uygulama gündeme geliyordu. Çıkarılan yasa tasarısını, İş-Kur, İş Güvencesi ve İşsizlik Sigortası yasa tasarıları ile eşzamanlı TBMM'de görüşülmesi koşuluyla imzalaması hakim sınıflar arasında epey tartışma konusu olmuştu.

Yine aynı süreçte, Dünya Bankası'nın memurlara ilişkin, "devlette personel yükünün azaltılması ve Emekli Sandığı'nın mali portresinin düzeltilmesine yönelik" hazırladığı programda, memurlar için emeklilik ya-

Dünya Bankası'na göre, Sosyal Güvenlik Sistemindeki krizin nedeni, "bütçeden SSK'ya ayrılan büyük pay" dır. Pekin gerçekleştire öyle mi? Hayır. Emeklilik yaşının ilk olarak gündeme sokulduğu 1985'ten beri, sigortalı nüfus % 100 artmasına ve harcamalarda artmasına rağmen, SSK'ya yatırımlar ve kadro tahsisleri durmuştur. Devletin ücret katlarının artmasını ödemek için ortaya attığı prim karşılığı olmayan ve KİT'lerin ödemek zorunda olup özel sektörün muaf tutulduğu özel sektör bu şekilde 1994'te 40 trilyon TL'lik tasarruf sağlamıştır sosyal yardım zammı; batık banka ve şirketlerin personelinin sosyal güvenliği, ödemeyen prim borçları, kaçak işçi çalıştırılması (Çalışma Bakanlığının verilerine göre 4 milyon kaçak işçi vardır), işten çıkarmaların artması ve reel ücretlerin düşük olması ile söz konusu olan gelir kaybı, SSK'da ağır bir borç yükü-

İşçi ve Emekçiler Sosyal Güvenlik Planına karşı eyleme geçtiler.

şının SSK'lılar ile aynı düzeye çıkarılması öngörülmüştü. Bu "programın 1996 yılında başlatılacağı" söyleminin de hatırlarda kalmış olacağını sanıyoruz. (01.02.96, Cumhuriyet)

Ve geliyoruz 1996'ya. Medya gene harıl harıl SSK'yı anlatıyor. Söylemler, bildik, tanidik söylemler: "SSK deliği İLO'yu korkuttu", "1996'da sosyal güvenlik açığı 344 trilyon TL'nin üzerine çıkacak", "açık, milli gelirin %2,6'sından fazla" (01.02.96, Hürriyet)

"Sosyal güvenlikteki finansman gereksiniminin bir yıl içerisinde üç katına çıkması, bu sorunun giderek kartopu gibi büyüdüğünü ve KİT sorununun önüne geçtiğini gösteriyor" (01.02.96, Yeni Yüzyıl)

"TUSİAD, sosyal güvenlik sistemindeki tekamülün sebebi olan emeklilik yaşının düşürülmesi, genç emeklilik sisteminin yaygınlaştırılması, ilave prim alınmadan sosyal yardım zammı yapılması, emeklilik yatırım fonlarının verimli işletilmemesi ve devlet harcamalarında kullanılması; sağlık harcamalarında istismarlar ve sosyal güvenlik sisteminin rekabetçi bir ortandan uzak tutulması olduğunu belirtiyor" (02.02.96, Sabah)

Dolayısıyla TUSİAD, "çalışan tüm kesimleri esas alan bir yapıda emeklilik yaşı ve prim kesintileri gibi konularda taban değerlerin belirlenmesi" ve "yeni yasa" gerektiğine vurgu yapıyor.

Görünen o ki, aradan geçen bir yıl, IMF ve Dünya Bankası patentli emperyalist politikaları hiç bir değişikliğe sebep olmadığı gibi, SSK ve Sosyal Güvenlik Sistemine ilişkin planlar daha da ağırlaştırılarak, isimli planlar yeni işçi ve emekçilerin önüne sürülüyor ve "İLO'nun hazırlanmış olduğu rapor" diye yutturulmaya çalışılıyor. Aslında plan ve programın aylar yıllar önceden hazır olduğu ve uygulamaya konulmak için uygun zaman kollandığı açık. Bu "uygun zaman", işçi ve emekçilerin kırntı halindeki sosyal haklarını da gasp etmektir.

ne sebep olmuş, bunlara ek olarak devletin SSK'dan düşük faizle kredi alması, ayrıca özel sektöre kaynak aktarımı, SSK'yı bir kriz içerisine sokmuştur. Kısacası bu, tamamen bir devlet politikasıdır.

Sosyal Güvenlik Planı ve gerekçe olarak gösterilen demogojiler, sosyal güvenlik sisteminin tasviyesi ve özelleştirme girişimidir, o kadar.

Plana göre SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı'nın birleştirilmeleri ve prim ödemeleri, emeklilik süresi ve yaşlarında ortak yapıya girilmesi; emeklilik yaşının yükseltilmesi sağlık sigortasında ayrı öngörülmeyle gidilmesi hedefleniyor. Ayrıca, fonların sermaye piyasasına "kurumsal yatırımcı" olarak katılımından söz ediliyor. Sağlık ve işsizlik sigortasının dışı tutulması ise planın bir diğer boyutu. Şimdi plan çerçevesinde tartışılan ana modellere bir göz atalım:

1) "Pay-as-you-go" (çalıştıkça ödeme yapı) Sistemi: Geliştirilmiş dağıtım sistemi. Prim ödemeleri karşılığında emekli aylığı sisteminin yeniden yapılandırılması; emeklilik yaşının kademe ile artırılması; emeklilik aylığının DİE tarafından belirlenen ortalama ulusal ücretin 1/4'ünden az olmaması.

2) "Şili Modeli" (Kişisel Tasarruf Hesabı Modeli): Şili, Singapur, Malezya'da uygulanan sistemde, çalışanın ve işverenin özel sigortacılık şirketleri tarafından idare edilen ortak bir hesaba prim ödemesi öngörülmüştür.

3) Karma Sistem (Çok ayaklı sistem): Asgari yaşam standartının sağlanması için belirli bir düzeyde prim ödemelerini ve karşılığında belli hizmetlerin garanti altına alınmasını; bunun üzerindeki ödemelerin çalışanlar tarafından özel sigorta şirketlerine yapılmasını öngörüyor. Bu sistemde emeklilik yaşının kademe ile artırılması, emekli maaş artışlarının ortalama ulusal ücrete endekslenmesi, tavan ücretin asgari üç katına çıkarılması ve asgari emekli aylığına alt sınır getirilmesi söz konusu.

Tüm bu sistemlerin ortak noktası; en azından kısmi özelleştirmeyi hedeflemesi.

İşçi ve emekçilere saldırısı, sonuç olarak SSK'nın tasviyesi, sosyal güvenliğin işçi ve emekçiler için hayal olmasıdır. Kısacası, tartışmaların kamuoyunu hazırlama ve olası tepkileri nötralize etmekten başka bir işlevi olmadığı ortada. Nitekim TUSİAD raporunda, emperyalistlerin ve uçak burjuvazinin istami net konuluyor: Emeklilik maaşlarının dondurulması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, özelleştirmede kaybedilen zamanın kapatılması ve Sosyal Güvenlik Sisteminde Şili Modeli'nin hayata geçirilmesi.

Şilide, 1981'de emeklilik yaşı kadimlar için 60'a, erkekler için 65'e çıkarılıyor ve SSK özelleştiriliyor. Ülkemizde de hedeflenen plan bu.

Sosyal güvenlik kurumlarının çökertilmesi, sağlık hizmetlerinin başlanarak, sosyal güvenlik hizmetlerinin özelleştirilmesi gerçekliğine karşılık, sendikalardan ciddi bir sesin çıkmaması, aksine şimdiden uzlaşma ve teslimiyete hazır sınıfları karşısında işçi sınıfı ve tüm emekçilerin bağımsız savunmasına hazırlanması ve silahlanması bir zorunluluk olarak kendisini davetiyor.

DİSK Olganüsü Genel Kurulunda, Sosyal Güvenlik Planına ilişkin çıkan sonuç, TUSİAD ve benzerlerinin söylemlerinden hiçte farklı değil. Öyle ki, "Emeklilik yaşı 55'ten 65'e yükseltmek isteniyorsa, işsizlik sigortası ve iş güvencesi taleplerimiz yasal güvenceye kavuşturulmuyorsa Ankara'ya yürümek lazım" diyen R. BUDAK, işçileri yine yasalara ve devlete imar beklemeye endekslerken; sadece "Üretimin düzenlenmesi için sendika", dolayısıyla son genel kurulda da tescillenmiş uzlaşmacılık ve işbirliği misyonunun gereğini yapıyor.

TÜMTİS, Hava-İş ve Liman-İş sendikaları başkanlarının açıklamaları ve çağrılarının dışında, Türk-İş'ten de bir ses çıkmadığı gibi, B. MERAL, "Japon Modeli Özelleştirme" savunmasına tek ağızla, işçi düşmanı tavını bir kez daha ortaya seriyor ve "artık kamu sözleşmelerini Türk-İş değil, sendikalar kendileri sürdürmeli" diyerek, emperyalizmin ve usakların sendikasılaşma, sendikaları parçalayarak TİS'leri işlevsiz kılma politikalarıyla uyum içerisinde, işi "sosyal işbirliği", "ekonomik ve sosyal konsey" noktasına kadar boyutlandırma amaçlarından geri durmuyor.

Açık ki, niyacek "bütün fabrika ve işyerlerini boşaltarak çalışanlarla birlikte meydanlara dökülecekleri" balonuyla ortada dolayan, işçi ve emekçileri pasifize eden, oyalayan DİSK bürokratlarından daha tehlikeli değil Türk-İş'in tavı.

Hak-İş ise, Dünya Bankası ve IMF yönlendirmesine "karşı", zorlama "anti-emperyalist" söylem tutturma çabalarıyla, pasifizmini ve sessizliğini konuyor. Buna karşılık eylem taktimi diye otalığı ve velevye veren KESK'in eylem taktiminden çıka çıka DİSK ve düzen partileri ziyaretleri çıkıyor.

Sarı sendika ağalamm "henüz ortada rapor yok", "hükümet boşluğu var" söylemleri ile işçi ve emekçilerin tepkilerini pasifize etme ve uzlaşma çabalarını boşa çıkarılmaktadır. Bu nasıl "boşluk"tur ki, ardi ardına zamlar, devam eden özelleştirmeler, TUSİAD ve benzerlerinin sızdıran raporları, halk düşmanı yasa ve uygulamalar sürüyor, sömürü ve zulüm tüm vahşetiyle devam ediyor?

Tüm işçi ve emekçiler, enternasyonalist dayanışma ruhuyla, emperyalizmin tüm dünya emekçilerine dayattığı "yeni dünya düzeni" ve "neo-liberalizm" uzantısı "sosyal paket"leri, denizleri ve kendi özgüveni güven esasında gerçekleştirecekleri eylemlerle boşa çıkarmayı; emperyalizm patentli ve saldırılara karşı set oluşturmaya, sınıf savaşımını yükseltmeyi görev bilmelidirler. Burjuvazinin sınıf içersindeki ajanlarının tüm manevralarına, eylemleri karma, pasifize etme, düzen içine çekme çabalarına karşı da silahlanarak, alanları, sokakları, "SOSYAL GÜVENLİK PLANINA HAYIR", "MEZARDA EMEKLİLİĞE HAYIR" sloganlarıyla inletmek; anti-faşist, anti-emperyalist savaşın kalbinin attığı dağlarla, meydanlardaki mücadeleyi bütünleştirmek gerekiyor.

Masalın Adı: Özgürlük Ve Dayanışma Partisi

Bilinir ki çocuklara anlatılan masalın amacı onları kaygısız ve tasassız bir uykuya tanıştırmaktır. Ya büyüklere anlatılan? Bu da hiç kuşkusuz çocukluklarında tanışık oldukları uykudan uyandırmak için olmalı...

"Millet aç ve susuz, millet yoksul ve perişanmış. Ancak insan ne kadar zor durumda kalırsa kalsın, doğruyu yapmaktan vazgeçmemeli. Zor günlerde dostlarına arkasını dönmekle yetinmeyip, onların çukurunu kazananlara ibret olsun diye anlatacağım bu masal"(1)

Yaşlı nine, tonununa, masal anlatmasını böyle gerekçelendiriyor. Gerçekten de kime anlatılırsa anlatılsın, masallar uyutmak için olmamalı.

Burada masal denilen, geçmiş zaman yaşantısıdır. Yaşantı bir kavgadır, hali hazırda sürüp giden bir kavga... Oyle ise, bu türden masallar küçümsenebilir mi? Geleceğe emin adımlarla yürümenin, bu masalları bilmekten geçtiğini kabul etmemiz var mı?

Ölümle yaşam sınırı arasındaki insanlık, bugün geleceğin ne getireceğini düşünmüyor, ne olacağı endişesi yaşıyor. Bu yüzden günü kurtarma peşinde. Oysa bugünü kurtarmak bile, dönün masalını ve bu masalın yol açtığı sonuçları bilmekten geçiyor. Yoksa günümüzün politikaları nasıl belirlenebilir.

Dün bilinçli yada bilinçsiz ihanet kulvarlarında kulaç sallayanlara kayıtsız kaldık. Bu yüzden yönülgiler de aldık. Ya bugün? Bu kulvarlarda kulaç sallayanlar yada sallamak isteyenler yok mudur? İhanetlerin yeşeldiği zemin ortadan kalkmış mıdır? İhanetin zeminini koyu karanlıktır, zorluktur, baskıdır. Coğrafyamızda, bu zemin, adeta altın çağını yaşıyor. Oyle ise ihanetin, teslimiyetin altın çağını yaşaması için bir neden yoktur.

"İhanet" kavramı, kuşkusuz, pek çok kişi için "tüylerini diken diken eden" bir olgudur. Böyle olmasına karşın insanlığın yakasını bir türlü kurtaramadığı bir gerçektir bu. Keza çoğu kez de insan, farkında olmadan taşır onu. Bu da geçmişin masalını iyi analiz edememekle ilintilidir. Kuşkusuz bilinçli ihanetleri bundan ayırmak gerekir. Bir burjuvanın kendi sınıfına değil de, proleter sınıfa hizmet ederek proleterleşmesi ihanettir. Bunun bir başka adı erdemdir. Aynı zamanda doğanın ve toplumun yasalarını kavramış bireyin kendi ilkel istemleri uğruna değişimin önüne geçmesi de bir ihanettir. Ve bunun diğer adı soysuzlaşmadır. Bu iki tür ihanetin dışında mevcut koşullara teslimiyet ve sessiz kalışta ihanetin bir başka versiyonudur ki bugün ülkemizde milyonlarca emekçi bu hastalıktan muzdardır. İşte bu hastalık insanların geleceğe umutlarının kırılmasına yol açmış, emperyalist batı dünyasında adeta felsefesi yapılan "no future" (gelecek yok) tezi yerküremizde pesimistliğin (karamsarlık) rağbet kazanmasına yol açmıştır.

Bu tezin şu yada bu şekilde kitlelere nüfuz etmesi, zulmün kalelerini korumaya çalışan karanlığın sahiplerini büyük oranda rahatlatmaktadır. Ve egemen sınıflar, kendilerini rahatlatacak bu vb. düşüncelerin gelişmesini ve yayılmasını ki kim tarafından yapılırsa yapılsın desteklerler.

Her toplumda egemen sınıfın düşünceleri, kitleler üzerinde bazı hastalıklara yol açsa da şu kaçınılmazdır ki, hasta toplumlar kendilerini iyileştirecek doktorları da yaratmaya muktedirler.

Bunu böyle belirttikten sonra şimdi ÖDP masalına geçebiliriz. Ki bu masalın yaratıcısı toplumsal hastalıkların önüne geçebileceklerini iddia ediyorlar. Belli ki onlar "Alaattin'in sihirli lambası", "Musa'nın mucizevi asasını" buldular. Girdikleri her yerde karanlığı bu sihirli lamba

ile ışıl ışıl, hareket-siz duran kitleleri de dokundurdukları asa ile kıpır kıpır yapacaklar. İşte masalın anlatıldığı...

ÖDP masalının yaratıcısı olan "kahramanları" başka bir deyişle sihirli lambayı ve mucizevi asayı ellerine geçiren "o büyük" insanları tanımadan onların muhteşem "kavgalarını" bilmeyen, ne düşledikleri aşkı ne de devrimi tanıyamayız. Oyle ya, aşkın ve devrimin büyüleyici serüvenini anlatır bu masal.

Onlar, yıllar önce, her biri ayrı bir limandan sandallarına atlayıp güneş ülkesini bulmak için denize açıldılar. Ne ellerinde güneş ülkesini gösterecek pusula, ne de bu yolculukta azgın dalgalara dayanacak sağlam bir sandalları vardı. Ama o büyüleyici "aşk" ve "devrim" düşleri bir kez atıvermiş onları denize. Yolculuğun daha başında sakin güneşli günler bitmiş, yerini azgın fırtınalara bırakmıştı. Dağılan sandalların tahta parçacıkları

Tarih, hiç bir halkın karanlığı delme çabasında teslim olan evlatlarını affetmeyeceğini söylüyordu onlara. İşte bu yüzden teslimiyet ve ihanetlerini gizlemeye, gizleyemedikleri yerlerde savunma mekanizmalarıyla gerekçeler yaratmaya koydular. "Yeraltı mücadelesi tarihsel sürecini tamamlamıştır", türünden kargaları güldüren sözler de kaçırıldı ağızlarından. Yine de halka hala teslim olmadıkları, "sosyalizme sevdalı nefler oldukları", bu yüzden de özgürlük ve dayanışmayı namı diğer aşkın ve devrimin partisini kurdular, güneş ülkesi yolculuğuna bu parti ile devam edecekleri müjdesini verdiler.

İşte karanlığa karşı elimizde sihirli lamba. Lambamız bu ülkeyi güneş ülkesi yapar ya mucizevi asamız dokunduğu kapıyı açar, bolluk bereket getirir. Dedik ya, savaş da neyin nesii "hemen şimdi barış", "hemen şimdi aşk", "hemen şimdi devrim".

Biraz konuştuğumuz bu kahramanları. Haset kaldığımız sözleriyle buzur bulalım! "Özgürlük ve Dayanışma Partisi, si-

bu müjdeye sevinmesi de neyin nesii? Yoksa burjuvalar kendi yaratıkları karanlıktan bıkıp güneş ülkesini mi inşa ediyor(!) ?

Masal bu ya her şey mümkün? "Aşk" ve "Devrim" bu kavramların büyüleyiciliğine kim kapılmaz ki. Hem savaş da neyin nesii... Bu ülkede hepimizin kardeş kardeş yaşamaması varken kan dökmek niye, artık bu kirlilikten biraz arınmak lazım gelir. Onun için "kirliliği bitirmeliyiz" varsın güneş doğsun.

İşte karanlığa karşı elimizde sihirli lamba. Lambamız bu ülkeyi güneş ülkesi yapar ya mucizevi asamız dokunduğu kapıyı açar, bolluk bereket getirir. Dedik ya, savaş da neyin nesii "hemen şimdi barış", "hemen şimdi aşk", "hemen şimdi devrim".

Biraz konuştuğumuz bu kahramanları. Haset kaldığımız sözleriyle buzur bulalım! "Özgürlük ve Dayanışma Partisi, si-

na son bir hamle yapıp, kendilerini rüzgara sunmalarından başka da çareleri yoktu. Ve aynı yöne esen rüzgar, onları aynı limanda buluşturdu. Güneş ülkesiyle değil ama, "kahramanlarımız", teslimiyetle pişmanlıkla ve de ihanetle tanışık oldular. Yorgundular(!) kavgalarına elveda demelerine demişlerdi ama, onu gizleyememişlerdi. Bu yüzden yalnızdılar.

Tarih, hiç bir halkın karanlığı delme çabasında teslim olan evlatlarını affetmeyeceğini söylüyordu onlara. İşte bu yüzden teslimiyet ve ihanetlerini gizlemeye, gizleyemedikleri yerlerde savunma mekanizmalarıyla gerekçeler yaratmaya koydular. "Yeraltı mücadelesi tarihsel sürecini tamamlamıştır", türünden kargaları güldüren sözler de kaçırıldı ağızlarından. Yine de halka hala teslim olmadıkları, "sosyalizme sevdalı nefler oldukları", bu yüzden de özgürlük ve dayanışmayı namı diğer aşkın ve devrimin partisini kurdular, güneş ülkesi yolculuğuna bu parti ile devam edecekleri müjdesini verdiler.

Kahramanlarımızın bu olağan üstü müjdesini, halktan önce, karanlığın sahipleri coşkuyla karşılamış, aldıkları bu müjdeyi alıyıp pullayarak, halka, bu etendiler vermişlerdir. Sahi burjuvazinin

yasal gündemin başına bu çığı (savaşa son çığı demek istiyor bu.) yerleştirmekle yalnızca Türkiye'nin vicdanına tercüman olmakla ve siyasal yaşama yeni bir soluk getirmekle kalmıyor, aynı zamanda da emekçilerin Kürt halkıyla dayanışma yolunda en esaslı siyasal adımı atıyor ve Türkiye'nin üzerine çöken zehirli havayı dağıtacak güçlü bir rüzgar estiriyor" (2)

"Türkiye emekçilerinin 'derhal barış' bayrak edinen kitlesel bir siyasal partisi var artık! Kürtler yetmiş yıl sonra gerçek siyasal dostlarıyla buluşma olanağına kavuşuyor bir kez daha. Millî ayırımların son bulunduğu sınıfların ortadan kalktığı, kimsenin kimseyi sömürmediği, insanların, özgürlüğün ve refahın nimetlerinden doya doya yararlandığı bir dünyaya bugün çok yakınız." (3)

"Elbette bundan sonraki yolumuz dümdüz asfalt yol değil, demokrasi deriyasında yürüyoruz, bu Türk solunun sömürsüz özgür toplum doğrultusunda bağımsızlık, demokrasi ve barış mücadelesinin legalite alanında en önemli adımdır." (4)

Birbiri ardına kuyruğa girmiş burjuva basın mensuplarına "zarfa değil mazrufa" uğraşmalarını salık veren ÖDP Genel

Başkanı Ufuk Uras'ın bu istemini isterse biz yerine getirelim. Zaten ÖDP zarfının üzerinde yazılanlar herkesin malumu. Bakalım zarfın içinde ne var.

Zulmün ve sömürünün kol gezdiği bir coğrafyada, zulme uğrayan halklara isyan etmeyi değil de "derhal barış" adı altında uysallığı salık veriyorlar. Özgürlük ancak ve ancak kavga ile kazanılır, yer kıreniz-de. Yaşadığımız coğrafya sanki yerküremiz içinde değil de uzayın bir başka derinliğinde. Özgürlüğün zorla kazanılacağını ve zorla alınacağını söyleyen tarihe, bir başkaldırı vesikası olma niteliği taşıyor ÖDP.

Halklar ve ezilen uluslar, özgürlüğün bu şekilde kazanılacağını savlayan böyle si dostlarla hiç de tanışık olmamıştı. Gerçek anlamda devrim yürütüşüne çıkan bir halkın önüne çıkarak, sanki hiç bir şey yokmuş gibi "barış" çığıklar atanlar, bu kavga'nın önüne en büyük barikadı örendirler.

Yaşam, ülkemiz halklarının beyinlerine, Nazım'ın "varılacak yere kan içinde varılacaktır ve zafer artık hiç bir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp kopartılacaktır" dizelerini ördüğü gün, bu dostlukların nasıl sahte bir dostluk olduğu anlaşılacaktır.

Her ne kadar Ufuk Uras "zarfa değil mazrufa bakın" diyorsa da görüldüğü üzere bu da onu kurtarmıyor. Zarfteki özgürlük mazrufa nostaljik bir düğün, devrim ise "evrime" dönüşmüş durumda.

Burjuva medya zarfı da mazrufa da çok iyi bildiği için, coşkulu alkış korosu oluşturuyor. Bundan dolayı da Özgürlük ve Dayanışma Partisinin kuruluşunu kendisine sunulmuş en güzel armağan sayıyor.

Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin bize anlattığı masal yeni de değildir üstelik. Otuz yıl önce anlatılan bu masalın büyüyle uyuyan çocuklar, uyandılar. Bugün onlar dağ başlarında, şehir varoşlarında, okullarda-fabrikalarda bu masalı anlatanlara inat, daha uyanıklıkla kıyasıya bir kavga veriyorlar. Neden ve nasıl bir kavga verdiklerini/vereceklerini de çok iyi biliyorlar. Karanlık ülkesini güneş ülkesi yapmaya kararlılar. Tüm pusatları kuşanmışlar. Ve ellerinde devrimler tarihinin tecrübelerinden yararlandıkları pusulaları var. Onlar sadece karanlığın sahiplerini değil, karanlık düşlerini güzel kavramlarla gizleyerek, halkların aydınlık adımı verdikleri kavga'nın önüne geçmeye çalışanları da biliyorlar.

Bu yüzden ki, bu kaçınılmaz kavga'nın şiddeti arttıkça, bu proleter maskesi burjuva baylar "barış" naraları atıyorlar. Üstelik böyle bir barış zemininde aşka, özgürlüğe ve devrime yer bile buluyorlar. Böyle bir masalın büyüklere değil, çocukları bile uyutma şansı yok günümüzde. Boşa uğraşmayın, aç çocukları uyutmaya. Onların çığığında boğulursunuz! Dedik ya, artık masallar uyutmaya değil, uyanmaya yarıyor. İster elinizle Alaattin'in sihirli lambası, isterse Musa'nın mucizevi asası, nafille...

Ha ille birşeyler mi yapmak istiyorsunuz, siz yorgunsunuz, siz pişmansınız, biraz da teslimiyettesiniz. Hala bundan habersiz olan milyonların oluşturduğu halk var. Karşın onların arasına, kaybolun. Kuşkusuz bir erdem işi, cesaret işi. Biliyoruz ki bunlardan dahi yoksunuz. Siz en iyisi;

Efsanevi "Bağdat Tembelleri" erdemini kapın. Onlar kadar faydasız olsa halka, inanın şimdiki kadar kat kat yararlı olursunuz. Onlar ermiş muradına

(1) Sordar Can "Nenemin masalları"

(2) Ertuğrul Kürkçü "Demokrasi ve Türkiye'nin Vicdanı" makalesi.

(3) Ertuğrul Kürkçü, söz konusu makale, 27 Ocak 1996 Demokrasi Gazetesi

(4) Mihri Belli, 3 Şubat 1996 "ÖDP Kuruldu." Demokrasi Gazetesi

Muzaffer ORUÇOĞLU

İsterseniz Kabul Etmeyin

Doğanın Diyalektiği'nde Engels şöyle der: "Diyalektik, doğadaki deneyimlerimizin sonuçlarına göre şunu kanıtlamıştır ki, genel olarak iki uçtaki karşıtın belirleyici, iki karşıt kutbun birbirleri üzerindeki karşılıklı hareketidir; bu kutupların ayrılığı ve zıtlığı, onların karşılıklı bağlan ve birliği içinde varolur, birlikleri de sadece ayrılıkları içinde ve karşılıklı bağları da sadece zıtlıkları içinde varolur."

Parti içinde iktidar ile muhalefeti belirleyen ve partiyi hayatiyet kazandıran temel öğelerden birisi, iktidar ile muhalefetin birbirleri üzerindeki karşılıklı hareketidir. İktidar ile muhalefeti iki ayrı mezcide oluşu, zıtlıklı ve mücadeleli, onların karşılıklı bağları ve birliği içinde varolur. Buna parti birliği de diyebiliriz. Birlik ile ayrılık, birbirlerinin varlık koşuludur. Bağlılık ile zıtlık da birbirlerinin koşuludur. Zıtlıktan birinin diğerine dönüşmesi, sürecin bitmesi, yeni bir birliğin ve zıtlığın ortaya çıkması demektir. Sınıf mücadelesinde, bu ilkeyi yaşam tarzı haline getiren bir parti, demokratikliği uygulamada pek başarılı olmaz.

Dinin bakışı farklıdır. Aleme, uyum, huzur ve sukun egemendir. Ahemlerin birlikteliğidir. Tanrı var, yoktan var eder, varı yokeder. Varlık değişmezlik üzerine kurulmuştur. Mücadele

iyi ile kötü, melek ile şeytan arasındadır. Melek şeytana, şeytan meleğe dönüşmez. Bunlar arasında birlik olamaz, kıyasıya mücadele vardır. İyi, sağlığı, gelişmişliğini korumalı, şeytanın olduğu yere girmemeli, girdiği yere de kaçmalıdır. Şeytan ateşten, insan ise balıktan yaratılmıştır. Ateş, balığı kolaylıkla hijimlendirebilir. Tehlike buyuktur.

Diyalektik ve tarihi materyalizmin yaygın olduğu yüzyıllık dinin, ya da metafizikizmin ise dörbün yıldır. Din mezvelerindeyken katı-bin yıllık metafizik düşüncesinin mantığından ve yaşam tarzından kısa zamanda kurtulamaz. Diyalektik ve tarihi materyalizmi kısa zamanda kavrayabiliriz. Ama onu sindirmek, onun mantığını donanmak, onu yaşamı tarzı haline getirmek, metafizik kuşatmada kolay değildir. Süreç, mücadele, birikim, zaman işidir bu.

Parti içinde ortaya çıkan her yanlış görüş, melek değil, şeytana aittir. Ne melek, ne de şeytan, kendi başlarına iyi ile kötünün, doğru ile yanlışın, iyi ile geninin birliği, yani zıtlığın birliği olarak düşünürüz. Şeytanın doğrusu, meleğin ise yanlış savundukları anlar olamaz. Yanlış, meleğin ağzından çıksa da şeytana aittir. Şeytanla beraber bulunulamaz.

belliye yürütmeyiz. Yapılacak iş, şeytanı teşhis ve tecrit etmektir. Şeytanlık mücadele, parti içinde değil, parti dışında, cepheden yapılmalıdır. İdeolojinin ve partinin sağlığı korunmalıdır. İşte, partiyi taşıdığımız metafizikizmin sesidir bu. Meleğin yerine 'proleterya', şeytanın yerine de 'burjuvazi' sözcüğünü koyarak okursak, paragrafın kendimizi kalaya buluruz. Her komünist partisinin önder kadroları içinde, "düşünmek için inanıyoruz" diyen bir yığın Anselmus var.

İnanç, yaşamı ezyor. Özellikle de Asya yaşamını. Allahın inancı, devlet gücüne inanç, tarıkata, şeyhe inanç, korkuları, en tehlikeli silah, eleştiridir. "Sus! O güzel insanla, sular aleminin deryasıyla uğraşma! Sen kimsin, senin bu dünyada bir serçe bolu kadar değer var mı?" Metafizik dünyayı kapı geçiren eleştiri korkusu, bu haç ve hâlal dünyasına karşı mücadele eden güçleri de etkiliyor. Komünist partileri, kendi iç tartışmalarını kitlelerin önünde yapamıyorlar. Kendi içlerinde bile özgürce tartışmakta güçlük çekiyorlar. Bazılarında, parti liderleri, eleştiri üstü tutuluyor. Dokunulmazlığın sırça köşünde oturuyor. Özgürlüğün, zorunlulukta ahedinde kullanılan yöntemlerin ve araçların etkilerinden kurtuluşu, zorunluluktan kurtuluşu kadar çetin olacak.

Düşünce özgürlüğü konusunda en esnek görüşlere sahip olan MAO bile bakan ne diyor: "Marksist olmayan görüşlere karşı siyasetimiz ne olmalıdır? Kesinlikle karşı-devrimciler ve sosyalizm davasını baltalayıcılar söz konusu olduğu zaman, sorunu çözmek kolaydır. Onların konuşma özgürlüğünü ellerin-

den alırsız." (Seçme Eseler 5. sf. 470)

Baltalama ya da yıkma eylemleri, şiddetle dönüştürme durumunda, elbetki bastırılacaktır. Ama devrim ve sosyalizm davasına karşı ileri sürülen düşünceleri yasaklamak, devrimin insana bakışını ve insanı ideolojik mücadeleyle dönüştürme anlayışını zedeleyer. Aynı paragrafta Mao, halk içindeki ideolojik sorunları ele alırken, görüş yasaklarının zararlarını bakan ne güzel açıklıyor: "...İnsanın düşünsel dünyası ile ilgili sorunları ele alırken, kaba yöntemler kullanmak yalnızca yararlı değil, aynı zamanda son derece zararlıdır. Yanlış görüşleri dile getirilmesini yasaklayabiliriz, ama bu görüşler varlığını sürdürecektir. Öte yandan, eğer doğru görüşler li-monlukta yetistirilirse, hayatın furtunlarıyla karşı karşıya kalmazlarsa ve hastalığa karşı bağışıklık kazanmazlarsa, hatalı görüşlere karşı zafer kazanamazlar."

Devrim, toplumun önemli bir bölümünü karşısına alarak gerçekleşir, uzun bir süreçte, ideolojik-politik-egitimsel zeminde, tartışma-eleştiri-ikna yöntemiyle döndürür. Niyeti ve amacı ne olursa olsun, insanın düşünsel dünyasına pranga vurmak, devrimin işi değildir. Aksine, insanın düşünsel dünyasının olduğu gibi açığı çıkmasını, horladığını, ideolojik mücadele arenasına, her türlü korku ve kuşkuyla arı olarak girmesini gerektirir. Devrim, kendi düşünsel aşasının, kökünü, çekicini ve örsünü ahl kalmaması sağladığı anda, davayı yitirir. Komünist devrim, diğer devrimlerden ayrılan temel özelliklerden birisidir bu. İsterseniz kabul etmeyin, canınız sağolsun ■

Grup Munzur Türküleriyle Mücadele Alanlarında

10 ŞUBAT CUMARTESİ/ Gazetemizin Gazı İrtibat Bürosu Şenliği, yaklaşık bin kişilik katılımıyla Osmangazi Labella Duğun Salonunda gerçekleşti. Şenlinin sonlarına doğru sahneye çıkan Grup Munzur şöhne kutlan kitle tarafından slogan ve alkışlarla karşılandı. Grup Munzur sahneye yerini aldıktan sonra, şöhne katılan kitleye; ülkemizde gelişen toplumsal olaylar, gelişen toplumsal mücadeleler hakkında mesajlar vererek, şöhne bulunan insanları da yarı almaya çağırıldı. Grup Munzur seslendirdiği birbirinden güzel türkülerle kitlelerin coşkusu bir kat daha arttırarak, halaylar eşliğinde programı tamamladı.

11 ŞUBAT PAZAR/ Tunceliler Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği Kartal Şubesi'nin organize ettiği Grup Munzur dinletisine ilgi büyükü.

Programın söyleşi, yer yer de türkülerle süzün Grup Munzur, insanların yoğun ilgi ile katıldığı. Grup Munzur, programına başlandıktan önce, kitleye, Balçelievler'de katledilen 3 DHKP-C militanı ve tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Grup Munzur ayrıca söyleşide, faşist Türk devletinin yapmış olduğu vahşet infuzlarında katledilen devrimcilerle sahip çıkılmasını isterken, öte yandan da aynı gün Sarıgazi Mezarlığında

toprağa verilecek olan Fuat Perk, Meral Akınar ve Aysel Koçulu'nun cenazesine Grup Munzur olarak katılacaklarını söyleyerek, dinletide bulunan insanlarında katılımı için çağırıda bulundu. Programlarının ardından, Balçelievler'de faşist devletten korkak piçleri tarafından katledilen 3 DHKP-C savaşçısının Sarıgazi'deki cenaze törenine katıldı. Ardından Çiğli Radyo'nun davetiyle canlı bir radyo programı gerçekleştirildi.

17 ŞUBAT CUMARTESİ/ Divriği Kültür Derneğinde başlatılan, "Sivas Halkıyla Dayanışma" temelinde süren açık grevine Grup Munzur destek ziyareti yaptı.

18 ŞUBAT PAZAR/ Devrimci Tutukularla Dayanışma Platformu (DETUAP) tarafından Okmeydanı Arda Duğun Salonu'nda şenlik düzenlendi.

Şenlikte, Grup Munzur, programın sonlarına doğru sahneye çıktı. Şenliğe katılan insanlar Grup Munzur'u alkışlar ve ulularıyla selamladılar. Grup Munzur türkülerine geçmeden önce yaptığı kısa konuşmasında, cezaevlerinde bulunan devrimci tutukuların vermiş oldukları hak alma mücadelesinin zaferle sonuçlanmasını arındandı. Aynı zamanda faşist Türk devletinin tekrar tutukuların haklarını geri almaya çalıştığını, bunun karşısında dev-

rimcilerin susuzması gerektiğini söyleyerek, tüm ömrü insanların duyurdu olmalarını istedi.

Grup Munzur türkülerıyla şöhne ayrı bir renk katarak, şöhne gelen insanları coşturdu. Grup Munzur programı halay dolu türkülerle noktalandı.

Öte yandan aynı gün Grup Munzur, 600 kişilik bir kitleye, Esenler Kültür Merkezi'nde, devrimci dayanışma sorumluluğuyla bir dinletiyi verdi. Esenler Kültür Merkezi'nde yapılan müzik dinletisinde kitleye coştu dolu anlar yaşattı.

21 ŞUBAT ÇARŞAMBA/ Gazi Mahallesi Cemal'inde, Sivas olaylarını protesto etmek amacıyla başlatılan açık grevine, Grup Munzur, yaklaşık 700 kişi ile beraber katılarak, eyleme destekte bulundu. Cemal'inde toplanan kalabalık Grup Munzur'un türküler eşliğinde bir saat boyunca halaylar çekti. Bu arada polis cemal'i çevresini abluka altına aldı. Grup Munzur Gazi Cemal'inde iki saatlik destek ziyaretiinden sonra ayrıldı.

Aynı gün saat 20:00'de Osmangazi La Bella Duğun Salonu'nda, Çevre Radyo ile dayanışma gecesine katılan Grup Munzur, türkülerıyla kitleleri coşturdu. Grup Munzur İbrahim Yıldız adlı parçasıyla programı bitirdi.

23 ŞUBAT CUMA/ Okmeydanı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nde saat 15:00'de Sivas Halkıyla Dayanışma temelinde devam eden aylık grevine, Grup Munzur diğer müzik gruplarıyla beraber destek ziyareti gerçekleştirdi. Ayrıca aynı gün Radyo Ekin'in organize ettiği dayanışma gecesinde 1000 kişilik kitleye dinletiyi sundu.

24 ŞUBAT CUMARTESİ/ Grup Munzur Pira Müzik Derneği ile dayanışma gecesine katıldı. Avdılar Dilek Duğun Salonu'nda saat 17:00'de başlayan gecede, Grup Munzur, programın sonunda sahneye çıktı. Grup Munzur şöhne çıkarken geceye katılan insanlar tarafından slogan ve alkışlarla karşılandı. Türkülerinden önce Grup Munzur kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasının ardından türkülerine başlayan Grup Munzur'un gecede bulunan insanlar alkış ve halaylarla eşlik etti.

25 ŞUBAT PAZAR/ Alibeyköy ve Gazi Cemal'inde açık grevine olan insanlar Okmeydanı Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'ne gelerek, burada saat 11:00'de birlikte basın açıklaması ve şöhne yaptılar.

Grup Munzur Okmeydanı'ndaki şöhne, aylık grevini yürütenlere şöhne katılanlara ve çevrede oturan sükülere halaylar dolu güzel bir dinletiyi verdi ■

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Haftası Etkinlikleri Programı Aşağıda Özetlenmiştir

9 Mart Etkinlikleri:

- ✓ 10.00 Kadıköy Belediyesi Öntüden Yürüyüş Başlangıcı
- ✓ 12:00'de Kadıköy İskete Meydanı'nda sokak şenliği
- ✓ Açılış konuşması
- ✓ Grup Şafak
- ✓ Grup Munzur
- ✓ Karma Kültür Merkezleri Komosu
- ✓ Grup Şar ve 8 Mart Komosu
- ✓ Yenişahin Müzik Topluluğu
- ✓ Grup Kutup Yıldızı
- ✓ Haydar Bayar Çocuk Korosu
- ✓ MKM Müzik Grubu
- ✓ Çiçek Ayyıldız

- ✓ Köşe Başı Tiyatrosu mim gösterimi
- ✓ DMP ve Şehit anası
- ✓ Tunceliler Derneği Folklor Ekibi
- ✓ Çiğdem Halk Dansları Topluluğu
- ✓ Yeni Sanat Atölyesi
- ✓ BEKSAV Halk Dansları Ekibinden Karadeniz ayınları
- ✓ Sanatçı Zeki Güker

- ✓ EKB (Emekçi Kadınlar Birliği) Sosyalist Kadın/ Yeni Demokrat Kadınlar/ DİSK Tekstil 1 No'lu Şube/ Tunceliler Derneği/ Pir Sultan Abdal Canlar Derneği/ Genel Merkezi/ BEKSAV/ Yapı Sanat Evi/

- ✓ MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi) DMP (Demokratik Mücadele Platformu) İDEB (İstanbul Demokratik Eylem Birliği) ÜGK (Üniversiteli Genç Kadın/ Yür Çiçek Açısan Kültür Merkezi) TİM Sosyal Sen (İst. Şubesi) Tam Maliye Sen 2 No'lu Şube/ AİTİ (Nokta Köler Derneği) Kafkas Abhaz Derneği/ Toluhan Kültür Merkezi/ MED-KOM/ ABT (Ankara Birlik Tiyatrosu) Tes İş 5 No'lu Şube/ Pir Sultan Kültür Derneği (Kadıköy) ve Sultanbeyli Şubesi/ İst. Emekçiler Derneği/ Sarıgazi Karşı Barış Dergisi/ Ada Kültür Dergisi

Tüm devrimci demokrat kişi, kurum ve kuruluşları duyarlı olmaya ve etkinliğimize katılmaya çağırıyoruz

YÇKM Mart Ayı Etkinlikleri

2 Mart Cumartesi Saat: 15:00

- FİLM
- Duvar Etrafında (Belgesel)

• YILMAZ GÜNEY

3 Mart Pazar Saat: 14:00

"TUTSAK SANATÇILARA ÖZGÜRLÜK" ŞENLİĞİ

KATILIMCILAR

- ÇİÇEK AYYILDIZ
- GÜLBAHAR
- EKREM ATAER
- FIRAT MÜZİK TOPLULUĞU
- GRUP MUNZUR
- GRUP ŞAFAK
- KUTUP YILDIZI
- METİN KAHRAMAN
- ÖZGÜRLÜK TÜRKÜSÜ
- ÖMER ÖZGEÇ
- SERVET YALCIN
- SEVİNC ERATALAY
- YENİ GÜN MÜZİK TOPLULUĞU
- GENÇ EKİN MÜZİK TOPLULUĞU
- HAYDAR BAYAR
- ŞİİR: ÖZGEÇAN

6 MART ÇARŞAMBA SAAT: 19:00

- FİLM
- MEKSİKA

8 MART CUMA SAAT: 14:00

DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

KATILIMCILAR

- ABT SANATÇI GÜL GÖKER
- YÇKM EĞİTİMİ NAZMIYE YILMAZ
- EKB TEMSİLCİSİ AYŞE YILMAZ
- ŞEHİT ANNESİ GÜLSİN KARAKUŞ
- 10 MART PAZAR SAAT: 10:00
- 8 MART CUMA SAAT: 14:00
- PANEL: 27 MAYIS'TAN 12 EYLÜL'E DARBELER CENNETİ TÜRKİYE
- KATILIMCILAR
- HADEP PMÜ, AV. ALİ RIZA DIZDAR
- BELEDİYE-İŞ 2. NO'LU ŞUBEDEN
- SEND. VEYSSEL DİRİ
- AV. SÜLEYMAN POLAT
- 13 MART ÇARŞAMBA SAAT: 19:00
- FİLM • KANAL • TARİK AKAN
- 15 MART CUMARTESİ SAAT: 15:00
- DİNLETİ • MKM MÜZİK GRUBU
- KOMA AGİRE JİYAN
- 17 MART PAZAR SAAT: 14:00

- SÖYLEŞİ
- BELGESEL
- DİA
- ŞİİR
- ÖZGEÇAN
- DİNLETİ
- RİVA ÇOCUK KOROSU

Sınıf Bilinçli Proletarya "Sosyal İşbirliği" Demogojilerini Yerle Bir Edecektir! Maastricht'in Iflası

Ekonomik krizlerini aşma uğraşında bulunan dünya emperyalist devletleri; doğaları gereği, varlık koşulları olan sömürge, yarı-sömürge ülkelere ekonomik saldırılarını azgınlıkla; bu ekonomik saldırılarını ideolojik saldırılarıyla da pekiştirmekten geri durmuyorlar. Çöküntüye dönüşmüş ekonomileri ve politik krizleriyle, sömürge, yarı-sömürge ülkeler, emperyalistlerin istemlerini karşılamaktan aciz hale geldiklerinden, borçlandırmadan çok sermaye hareketlerini tercih eden emperyalist devletlerin bu ülkelere dayattığı yeni ekonomik politikalar da yaşam hakkı bulamamakta ve ne sözkonusu devletlerin ne de efendileri emperyalistlerin krizine çözüm olamamaktadır.

ABD'de gelir dağılımındaki eşitsizlik son derece artarken, özellikle Avrupa Birliği (AB) ülkelerinde işsizliğin vardığı boyut, artan iç ve dış borçlar ve bütçe açıkları; aralarındaki çelişkiler daha da fazla derinleşen emperyalist devletlerin gündelikleri resesyona dönmesini aşmak amacıyla "neo-liberal" politikalarını hayata geçirmelerini dayatmıştır.

Emperyalizm "neo-liberalizm", "globalleşme" ve "Yeni Dünya Düzeni" diye tabir edilen ekonomi politikaları ve politikaları açıktır ki sadece sömürge, yarı-sömürge ülke halklarının daha da köleleştirilmesi yolunda ekonomik, politik ve ideolojik saldırı değil, aynı zamanda, kendi ülkelerinde de başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen emekçi yığınlar için de işsizliğin, yoksulluğun ve sefaletin artarak boyutlanması anlamına gelmektedir.

AB ülkelerinde işsizlik %2-12 gibi yüksek bir oranda seyrederken, ekonomi dışına çıkan istihdam sayısının II. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi toplam istihdamın iki katından fazla olması; 1993'te üretim düzeyi artmasına rağmen istihdam oranında artış görülmemesi; ekonomilerinin aldığı boyut açısından dikkat çekicidir. 1990-94 arasında ekonomideki bunalımla bir milyon işçi işsiz kalmış, çalışan kişi sayısının çalışabilir yaştaki nüfusa oranı 1994'te %60'ın altına düşmüştür. IAB Sosyal İlişkiler Komisyonu Raporu verileri, 01.08.1995, Cumhuriyet

Durum böyleyken, AB ülkelerinde, özelleştirmeler, işten atılmalar ücretlerin dondurulması ve düşürülmesi; eğitim, sağlık, konut giderlerinin kısıtlanması; "sosyal devlet" in parçalanması yani maliyetlerin düşürülerek verimliliğin ve dolayısıyla sömürgeci artırımında somutlanan neo-liberal politikalar, bütçe açıklarının kapatılması ve emperyalistlerin krizlerini aşarak resesyona dönmesine son verilme ve azami kar hedeflerinin hayata geçirilebilmesinin yolu olarak uygulamaya sokuluyor. Bu saldırı politikaları, tüm AB ülkelerinde gündeme gelirken, özellikle Fransa'da "Juppe Planı", Almanya'da "iş için sosyal paket" adı altında kamuoyunun gündemine oturdu.

Rus sosyal-emperyalizminin çöküşü ile birlikte "komünizm öldü" demogojik saldırılarını ayyuka çıkaran emperyalizm, bir yandan da, aralarındaki dalaşla değişen "dengeleri" yeniden yapılandırılma kaygısıyla çeşitli girişimleri içerisinden, bir güçbirliği ihtiyacı duyan Avrupa emperyalist kapitalist devletlerini; Avrupa Birliği, 1992'de gerçekleştirilen Hükümetlerarası Konferans'ta (Maastricht) temel politikalarını belirledi. Açık ki bu, diğerlerinden önce Almanya'nın başını çektiği ve Alman emperyalizminin ABD'ye alternatif bir güç olarak varolması kaygısıyla şekillendiği bir birlik olarak; hedeflediği ekonomik ve politik gücü yakalayabilmek için, Maastricht'in ve Av-

rupa Para Birliği'nin gerektirdiği kriterlerin yerine getirilmesinin belirleyiciliğinin farkındadır. Özellikle emperyalistlerarası çelişkilerin keskinleştiği ve üstelik dünyada genel olarak durumun devrimler lehine olduğu şu süreçte, bu gereklilik kendini daha da fazla dayatmaktadır.

Kohl, 3 Şubat 1996'da, Münih'te başlayan Uluslararası Güvenlik Konferansı'nda, Avrupa'nın bundan böyle Avrupa ve dünyada yaşanan krizin aşılmasında daha fazla sorumluluk alması gerektiğini, Avrupalıların her defasında ABD'nin Avrupa'da jandarma rolünü üstlenmesinin beklemeyeceğini ve hatta, Ortadoğu'da AB'nin Marshall Planı benzeri bir projeyi üstlenebileceğini ifade ederken, tam da Alman emperyalizminin hedeflerini somutlamış oluyordu.

Ancak, Alman markının ve Fransız frankının aşırı değerli olması ve Merkez

Bankası'nın (Genel İşçi Sendikaları Konfederasyonu) çağrısı ile işçi, memur, öğrenci ile gene harekete geçerek, 5-11 Şubat tarihleri arasında eylemlik sürecine girdi.

"...Hükümete yeni saldırılarda bulunma olanağını vermemek ve Maastricht anlaşması sonucunda kamu sektörünün parçalanmasına karşı sessiz kalmayacağına bir kez daha göstermek" amacıyla gerçekleştirilen eylemlerde, temel talepleri, iş saatlerinin düşürülmesi, emeklilik hakkı, Juppe Planı'nın tepten iptali ve ücretlerin yükseltilmesi olan işçilerin yanısıra, kamu çalışanlarının, kadrosuz çalışanların da derhal kadrolu olması, vb. özgül talepleri ile emekliler de, "mezarda emeklilik" girişimlerini protesto amacıyla yerlerini aldılar.

Fransa'daki işçi ve emekçi hareketlerinin dalga dalga tüm Avrupa'ya yayılması, Belçika, İngiltere, İtalya, İspanya ve Por-

Bankalarının faiz düzeylerini yüksek tutmak durumunda kalması ile resesyona koşulları, parasal birleşme ve onunla ilintili Maastricht şartlarının gerçekleştirilmesi pek o kadar da kolay görünmüyor. Bu şartların hayata geçirilmesi, sosyal hakların daha da kısıtlanmasını, işçi ve emekçilerin üzerinde ağır bir yükü gerektirdiğinden, sınıf savaşımının keskinleşmesini ve halk muhalefettinin yükselmesini de beraberinde getirmekte, bu durum da emperyalistlere korku vermektedir.

Oyle ki, aktif nüfusun %12'sini oluşturan 3 milyon 290 bin işsizle, yerinde sayan büyüme hızıyla Fransa'da, Juppe Planı karşısında işçi ve emekçilerin direnişçi tavrı, Avrupa emperyalistlerinde bomba etkisi yaratmış, başta Fransız işçi sınıfı olmak üzere yükselen halk hareketliliği, objektif olarak "globalleşme"ye ve "neo-liberalizme" başkaldırının adı, emperyalistleri Juppe Planı'nı geri çekmek zorunda bırakan anti-emperyalist bir dalga olmuştur.

Geçtiğimiz ay, 20-21 Ocak tarihleri arasında Paris'te G-7 diye bilinen emperyalist devletlerin bürokratlarının bir araya geldiği zirvede, resesyona tesbitlerini ve belirlenmiş neo-liberal ekonomi politikalarının tekrardan başka sonuç alınamamış olması, emperyalistlerin iyiden iyiye sıkışmış olduğunu gösteriyor.

1-6 Şubat tarihleri arasında Davos'ta gerçekleştirilen Dünya Ekonomik Forumu'nda Fransa Endüstri ve Çalışma Bakanlığı'nın "özelleştirmenin tam zamanıdır" sözleri ve daha da ağılaştırılmış bir biçimde yeniden gündeme gelen Juppe Planı'nın karşısında, Fransa kamu çalışanla-

tekiz'de gerçekleştirilmiş olan eylemler, başta Alman emperyalizmi olmak üzere tüm AB ülkelerinde ciddi endişeleri yaratıyor. Kamu sektöründe çalışan işçi ve emekçilerin maaşlarını düşürmeyi, sosyal hakları kısıtlamayı, çeşitli kamu hizmetlerini ortadan kaldırmayı planlayan, iş güvenciliğini tehdit eden uygulamaları devreye sokmaya çalışan AB devletlerinin, Maastricht'te somutlanan girişimleri, bu mücadele karşısında yaşam hakkı bulamıyor.

Ne var ki, bu ekonomik saldırıların yanısıra, "sosyalizm öldü", "sınıf yok", "sınıf sendikacılığının sonu geldi", "sosyal işbirliği, sosyal uzlaşmalar dönemindeyiz" türünden demogojilerle ideolojik saldırıların boyutlandırılan emperyalizmin, işçi sınıfı içerisindeki ajanlarına, bu doğrultuda işçileri sendikacılığa, örgütsüzlüğe itmeye çalışan veya sendikaları atomize etme çabasına giren saldırıların kolaylaşmama yönelik zemin oluşturmaya çalışan, bu şekilde sınıf bilincini bulandırmayı ve sınıf uzlaşmacılığı, teslimiyetli hedefleyen politikalarına da dikkat çekmek gerekiyor.

"Sivil toplum", "sosyal işbirliği", "sosyal uzlaşma" vb. söylemler yeni değil. Yeni olmamakla birlikte, dünya işçi sınıfı açısından "Yeni Dünya Düzeni" aldatmacasının temel halkalarından birini oluşturması itibarıyla ve sendikaların tasfiyesi, sosyal güvenciliğin tasfiyesi ve işçi sınıfının örgütlenmesi dahil haklarının gasp edilmesi noktasında son derece tehlikeli bir akım olarak sendikal hareketler içerisinde yerini alıyor. Bu düşman ideolojik saldırıya karşı silahlanmak ve sınıf

bilinçli karşı koyuşu hayata geçirmek, dünya proletaryası açısından büyük önem arz ediyor.

Açıktır ki, emperyalistlerin işçi sınıfının direnişleri karşısında politikalarını hayata geçirebilmesinin, işçi sınıfının içerisindeki ajanları aracılığıyla dimağlarını bulandırmaktan ve onları örgütlü güçlerinden yoksun kılmaktan başka yolu yoktur. Dolayısıyla bu amaçla, post-fordizm, post-endüstriyalizm gibi demogojik akımlar geliştirmekten geri durmazlar.

Globalleşme ve esnek üretim adı altında piyasaya sürülen bu akımlarla hedeflenen, ekonomik ve politik kriz içerisindeki emperyalist devletlerin krizlerini aşma çabalarının önündeki temel engel olan işçi sınıfının direnişini kırmaktan başka bir şey değildir.

Teknolojinin gelişmesi ile beraber sanayi üretiminin "eski" niteliklerinin değiştiğini, Marksizmin iflas ettiğini, sanayi üretiminin değil, metalaştırılan bilginin, bilgi akışının (enformasyon) esas değere sahip olduğunu iddia eden ultra-emperyalizm "teorileri" ile post-endüstriyalizm; bu çerçevede emek-sermaye çelişkisinin de çözüldüğünü ve "toplumsal faydadan" esas olduğunu, dolayısıyla sınıfların ve sınıf savaşımının döneminin kapandığı aldatmacasını işçi sınıfına "yutturma" çabasının adıdır.

Esnek üretim ve esnek birikim teorileri ile şekillenen post-fordizm de farklı bir amaçla oluşturulmuyor. Kütle üretiminin (mass production) tüketimi ve "küçük bütüklük halinde üretimin, dolayısıyla küçük ölçekli firmaların esas hale gelişi" ile şekillendirilen bu teori ile Japon usulü artı-değer sömürüsü, takım çalışması, toplam kalite, montaj hatı yerine işçinin ayrıntıda uzmanlaşması, işçilerin idari, mali ve üretimle ilgili meselelerin karar alma sürecine katılımı ve denetimi tuzaklarıyla, hayata geçirilmeye çalışılıyor. Açık ki, bu artı-değer sömürüsünün ortadan kalkması bir yana, özünde sermayenin giderek daha da merkezileşmesi sürecinde artı-değer sömürüsünün, örgütsüz, dağınık ve sınıf bilincinden yoksun tutulmaya çalışan işçi sınıfı üzerinden daha da pervasızlaşması anlamına geliyor. Bu "yeniden yapılanma", bir diğer adıyla "Japon Modeli"nin temel çıkartması da, verim ve üretim artışına karşılık, bir kısmı hizmet (özellikle enformasyon) sektöründe istihdam edilen işçilere rağmen, katlanarak artan işsizlik karşısında ekonomik krizlerin bağrında taşması oluyor. Nitekim yüz milyonlarca dolarlık dış ticaret fazlası ile değer kazanan para birimiyle ekonomik krizi boyutlandırılan Japonya, "çare"yi yeni pazar arayışlarında ve sömürge, yarı-sömürge ülkelere sermaye aktarımı ve yatırımlarda buluyor ve emperyalistlerarası dalaş da günden güne dahada kızışıyor.

Yeniden AB'ne dönecek olursak; dünyadaki durum başta Almanya olmak üzere AB devletlerine Maastricht politikalarını bir an önce hayata geçirmeyi dayatıyor demistik. Ancak EMU (Avrupa Para Birliği) kriterleri için devreye sokulan Juppe Planı'nın ardından Fransa'da yaşananlara rağmen işçi ve emekçilerin 2 ay boyunca devam eden genel grev ve gösterileri ve şubatın ilk haftasıyla yeniden hareketliliği EMU kriterlerinde ısrarcı olan Almanya ve diğer AB devletleri arasındaki çelişkilerin artmasına da sebep oluyor. Bu süreçte Almanya'da artan işsizliğin %10 ile rekor seviyeye ulaşması, Almanya'yı da EMU kriterleri noktasında zor duruma sokuyor.

Son olarak 23 Ocak'ta Almanya'da işçi sendikaları, "işsizlik sorununun çözümünde bir adım atmaya hazır" Helmut

KOHU'nun başkanlığında bir çalışma zirvesi için bir araya geldiler. Bu görüşmeyi önemli kılan, Almanya'nın en büyük ve önemli işçi sendikalarından biri olan IG Metall Başkanı Klaus ZWICKEL'in, delegelere danışmadan ortaya attığı, sınıf uzlaşmacılığı ve teslimiyetin diğer adı olan "İş için Birlik" önerisidir. "İş için Birlik" önerisi özetle şöyle:

- İşyeri durumu gerekçelerine dayandırılan çıkış verimlerinden vazgeçilmesi

- 1998'e kadar yılda 100.000 işyeri (toplam 300.000) açılması ve yılda 10.000 işçinin işe alınması (uzun süreli işsiz olan toplam 30.000 işçi)

- Her yıl meslek öğrenimi yeri sayısının %5 artırılması

- İşsizlere ve yoksullara yardım ve hizmet sunulması

- Meslek öğrenimi yapılmayan işletmelerden "dengeleme finansmanı" adı altında, yapanlara aktarım yapılması

- Bunlara karşılık IG Metall'in tavizleri.

- 1997'de sadece enflasyon oranında zam talabı

- Belirli bir süre anlaşmanın altında ücret ödenmesi

Açık ki, Almanya'daki resmi rakamlarla 4 milyondan fazla ve gizli 8 milyon civarında olan işsizliğin ve sefaletin tek sorumlusu olan Alman emperyalizminin işçi sınıfının ve sosyal güvenliğinin peşkeş çekilmesinden başka bir şey olmayan

bu öneriler, sadece Alman emperyalizminin rekabet gücünü arttırmayı ve EMU kriterlerinin gerçekleştirilmesini hedeflemektedir. "Ulusun (hele ki emperyalist tekelin çıkarlarının bu) sınıfın yerine geçtiği yerde, artık Marksizm yoktur" IG Metall bürokrasisinin bu önerisinin üzerine atfayan Alman sermayesi, "sosyal devlet", "sosyal işbirliği" demogojisiyle, 2000 yılına kadar işsizliği yanı sıra düştürme vaadinde bulunmaktan ve özerki "iş ve rekabet için birlik" formülasyonuna dönmekten geri durmamıştır. Sermayenin kanını maksimize etmesi ve yeni işyerleri açmasını işçi sınıfının yararıymış gibi göstererek, işçi sınıfının önünü kapatmak isteyen emperyalistler, "iş ve yatırımlar için" 50 maddelik "eylem programı" ile saldırılara girişmeyi görev bilmiş, işsizlik parasında kısıtlamalara, emeklilik yaşının yükseltilmesine, işletme ve servet vergilerinin azaltılması ve kaldırılmasına kalkışmışken, sendika bürokratlarının işbirlikçi tutumu, işçi sınıfı için ibret verici olmalıdır.

Öyleki Metal İşverenler Birliğinin Toplu İş Sözleşmeleri'nin (TİS) bağlayıcı niteliğinin kaldırılması ve anlaşmaların işyerlerinin "özgül" durumlarına göre (krizden etkilenen etkilenmeyen sektörler, vs) yapılması yani TİS'lerin işsizleştirilmesi, sendikaların parçalanması söylemi dahil, IG Metall'den yanıt bulabilmiş; "Milli mutabakat", "Alman sermayesinin rekabet gücünün artırılması" adına IG Metall ikinci başkanı W. RIESTER, "Esnek TİS"ler önerisini, "özel işyeri anlaşmaları için işçi temsilcilerine daha fazla yetki verilmesi" biçimiyle dile getirebilmiştir.

Genel Sendikalar Birliği (DGB) Başkanı'nın "sadece emekçilerin değil, tüm toplumun çıkarlarının gözetilmesi" sözleri, emek-sermaye çelişkisinin inkarının ibret verici boyutunu gözler önüne sererken; ister istemez bize Hitler Almanya'sındaki "nasyonel sosyalist" söylemleri ve işçi sınıfını kitle tabanı edinen faşizmin (nazizmin) sınıf sendikacılığına, "alternatif", işçisinden kapitalistlere "ulusal mutabakat" içerisinde "yapıcı birliklilik" oluşturduğu, sektörel kooperatif örgütleri çağırıyor.

Faşizmin, emperyalizm çağına özgü ve emperyalistlerin derin ekonomik, politik ve ideolojik kriz döneminde kendisi dayatan bir olağanüstü devlet biçimi olduğu gözünde bulundurulursa; "milli mutabakat" söylemleri, işçi sınıfı ve emekçilere yönelik artan baskı ve saldırılara paralel olarak krizini aşmaya çalışan Alman emperyalizminin yeniden bir faşistleşme süreci veya faşist dalga yükselme çabasına yakın olarak Lübeck katliamı tüm bunlar rastlantı olmasa gerek.

Şunu ifade etmek gerekir ki, Alman işçi sınıfı önemli bir dönemden geçiyor. Frankfurt'ta bir araya gelen 200 muhalif sendikacının "modernleşme" adı altında

sermayenin görüşlerinin ilkesel programlara alınmak istendiğini vurgulaması ve dünyadaki çelişkilerin azalmadığı, aksine arttığı gerçeğini ifade etmesi umut vericidir. Fransız işçi ve emekçilerden, Almanya işçi sınıfının ve diğer dünya işçi ve emekçilerinin, özellikle de faşizmin sürekli hüküm sürdüğü, emperyalizme göbekten bağımlı bir ülke olan Türkiye'nin işçi ve emekçilerinin öğeneceği çok şey var.

Aynı eksenlerdeki ekonomik ve ideolojik saldırılar, sosyo-ekonomik yapı koşulları da gözönünde bulundurulduğunda, (yarı-sömürgecilik ve yarı-feodalite gerçeği), tamamen köleleştirmeye dönük bir hatta Türkiye'de de uygulamaya konulmaya çalışılıyor. Saldırının boyutunun da, sonuçlarının da Türkiye ve Kürdistanı halkları açısından çok daha ağır olacağı açık. Dolayısıyla, emperyalizme ve saldırılarına karşı da, sendika ağalarının işbirlikçi ve teslimiyetçi tutumuna karşı da bilinçle silahlanması gerekiyor. Enternasyonal proletaryaya ve tüm dünya ezilen halklarına düşen görev nettir. Birlik ve dayanışma içerisinde emperyalizmin saldırılarına püskürtmek ve anti-faşist, anti-emperyalist savaşımları, halk savaşlarını yükseltmek. Hiç kuşkusuz, sınıf bilinçli proletarya, "sosyal işbirliği" demogojilerini verile bir edecek ve emperyalizmi, tüm politikaları ile beraber iflas ettirecek tarihin çöplüğüne atacaktır. ■

Dünya Ekonomik Formu (WEF)

1-6 Şubat tarihleri arasında Davos'ta gerçekleşen Dünya Ekonomik Formu'na binbeşyüz kişinin üzerinde katılım oldu. Yaklaşık 100 dolayında basın görevlisinin izlediği dünya ekonomik formu, emperyalist tekelin temsilcilerinin bir araya gelerek, YDD ve bunun bir ayağı olan globalleşme stratejilerini ne kadar hayata geçirebildiklerini ve bunları oluşturmada karşılaştıkları engelleri nasıl bertaraf edecekleri konusunda görüş alışverişinde buldukları bir zirve niteliğini taşıdı.

Dünya Ekonomik Formu'nda gündem; işdünyası, bilim ve teknoloji, ekonomik ve sosyal konular, global politika ve güvenlik problemi, bölgesel ve ulusal konular, kültürel ve felsefi sorunlar adı altında 6 ana başlık çerçevesinde düzenlenmişti.

Yelpaze her ne kadar geniş çalıştırılsa çalıştırılsın, Dünya Ekonomik Formu'nun ana teması, globalleşme olarak belirlendi. Bu, emperyalist tekelin bilinçli bir tercihi oldu. Çünkü bu güne kadar YDD'nin oluşturmada vazgeçilmez bir önem taşıyan "globalleşme" ve "neo-liberalizasyon" stratejileri çeşitli kesintilere uğramış ve bu stratejilerini hayata geçirmede çeşitli zorluklarla karşılaşmışlardır. Emperyalistler açısından hayati önem taşıyan "globalleşmenin sürdürülmesinin" yanında bölgesel politikalar ve bunların dünyaya yansımaları da önemli konular arasında.

Globalleşmenin sürdürülmesi başlığı altında, globalleşme sürecindeki belirsizlikler ve çelişkileri minimuma indirebilecek için, uluslararası tekelin ortak stratejiler üretmeye çalışılan gözlenirken; "Bölgesel Politikalar ve Dünyaya Etkileri" konusunda ise, Avrupa, G. Afrika, Rusya, Çin, Kuba, Balkanlar, Baltık, Ukrayna, Ortadoğu, Meksika, Tunus ve Özbekistan ekonomilerinin, karşılaştığı "dönüşüm" sorunları ve 21. yy'da alacağı görünüme ilişkin senaryolar, bu ülkelerin hem yöneticileri tarafından, hem de bunları yönlendiren emperyalist tekel tarafından tartışılmaya açıldı. Esas olarak bölgesel politikalar konusunda ise, emperyalistler arası çıkar-

lar tartışılmak zorunda kalındı. Dünya ekonomisinden sıyrılan güçlü emperyalist devletlerin, bölgesel politikalarıyla dünyada daha fazla güç kazanma hevesleri karşısında, daha güçsüz durumda olan emperyalist ülkelerin tepkileri dile getirildi.

Bir de kültür alanına giren emperyalistler ve onların yaverleri durumunda olan "felsefe düşünürleri" bu alanda da dünya halklarına karşı saldırıyı yoğunlaştırmada hemfikirdir. Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin sözcüsü felsefi profesörü William Bennett, Dünya Ekonomik Formu'nda "erdem" dersleri vererek, ABD'nin "askeri ve dış politika alanında dünya üzerinde baskın bir güç olduğunu" kabul edip "ürettiğimiz ve tükettiğimiz ürünler kadar ortak bir erdem platformu da bulmalıyız" diyerek, "ABD'nin erdemi de dünyaya yayması gerektiğine" dikkat çekirken, vurgulamak istediği, esasen ekonomik, askeri ve politik saldırıların yanı sıra, dünya halkları üzerinde kültürel bir terörün de estirilmesi gerektiğidir.

Davos zirvesinin en kritik konusu olarak, "para birliği" ele alındı. 1999'da devreye girmesi beklenen EMU'nun ertelenip-ertelenmemesi durumu tartışıldı. EMU'nun ertelenmesi durumunda, AB'nin temelli olan tek pazarını da tehlikeye girebileceği belirdi. EMU konusunda Avrupa emperyalistlerinin ortak kaygısı, özellikle Almanya ve Fransa'daki ekonomik durgunluk, EMU'ya hazırlık döneminde, AB ülkelerinin sıkı para politikaları uygulamak zorunda oldukları Maastricht anlaşmasıyla kararlaştırılmıştı. Maastricht anlaşmasıyla birlikte Avrupalı emperyalistlerin uygulamaya çalıştıkları ekonomik paketlerin, harcamalarda işçi ve emekçilerden daha fazla kesintilerin yapılmasından, özelleştirme, örgütlenişine, vb uygulamaların, işçi ve emekçi yığımlarca çeşitli direnişler, eylemliliklerle karşı koyuşlarını gündeme getirdi. Özellikle Fransa'da Juppe Planı diye bilinen Maastricht anlaşmasının bir kısmının hayata geçirilmeye çalışılması sonucu, başta Fransa olmak üzere İtalya, Belçika, Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde, AB'nin emekçi halklarına yıkılmaya çalışılan ağır yükü en azından dur-

duruldu. Avrupadaki Fransa merkezli bu çalkantılar sonucudur ki Avrupalı emperyalistler, yeni çözüm yolları aramaya ve kara kara düşünmeye yönlendirilmiştir. Halen yirmi milyon resmi işsiz bulunduğu Avrupada, zorlanacakları para birliği meselesinde, emperyalistler "acaba EMU'ya erteleyip büyümeden vazgeçsek mi?" sorusunu sıkça gündeme getiriyorlar. Ancak bir yandan 1999'da mutlaka para birliğine geçme konusunda hemfikir olan Avrupalı emperyalistler bu tip soruları sadece bir manevra olarak kullanmak amaçlı ortaya atıyorlar. Onların, gerçekleştirebilecekleri hiç bir büyümeden vazgeçmek gibi bir niyeti yok, ancak halkların muhalefeti karşısında bir süre erteleyebilirler. Zaten IMF'nin bu konuda kesin tavı var; "EMU ertelenmeyecek!"

Emperyalistler kendi çıkarlarına uygun olarak bugünün dünyasının çözümünde "ülkelerarası ortak anlayış ve stratejilerin oluşturulmasında anahtar" rolün "globalleşme" ve "neo-liberalizasyon" da olduğu konusunda hemfikirdir. Kendi çıkarlarını, stratejilerinin önünde en büyük engel ise, dünya halklarının haklı mücadeleleri ve emperyalist politikalara karşı direnişleridir. Ki bunu emperyalistler de tespit etmiş durumdadır ve Davos zirvesinde de yeniden vurguladılar.

Davos zirvesi, bir yandan emperyalistler arası kızıştıran rekabetin artacağı gerçeğini gözler önüne sererken, bir yandan da ve esas olarak; emperyalistlerin halklar üzerine estirdiği terör boyutlandıracağı habercisi olmuştur. *

Davos zirvesinde YDD oluşumunu sürdürme amacındaki emperyalist tekelin temsilcilerinin, esas olarak kafa yordukları konu, halklara karşı uyguladıkları terörü-sömürüyü daha katmerleştirmekten başka bir şey değildir.

"Yeni Dünya Düzeni", gerçekte başlıca güç mihraklarının, kapitalist emperyalist dünya düzenine yönelik her ilerici-devrimci gelişmeyi birlikte boğmak, ortak gerici emperyalist çıkarları birlikte korumak, gerici çıkar çelişkileri temeli üzerinde ortaya çıkan merkezkaç eğilimleri birlikte dizginlemek, bugünün dünyasına, bugünün güç ilişkileri ve oranla-

rının belirlediği bir çerçevede birlikte hükmetmek arzusunun, buna ilişkin kuralları, kuramları ve somut planları dile getiren bir kavram.

Davos zirvesinin ana teması olan globalleşme ise, bunun sadece bir ayağı, ama önemli bir ayağı; "globalleşmenin sürdürülmesi" için dünyanın "beyninin" toplandığı Davos zirvesinde, emperyalistler; dünya halklarına "layık" olduklarını açık açık tehditler savurarak ortaya koydular. Uzun lafa gerek yok. İşte kendi sözleriyle; "Globalizmi durdurmaya çalışanlar ağır bedeller ödeyecekler!"

"Kapanan binlerce işyeri ve buna bağlı olarak gelişen sosyal endişeler, korkular ve problemler globalizmi durdurmak için neden değildir!"

"Bugün dünya globalizm taraftarları ve karşıtları olarak bölünmüştür."

Karşıtlar her yerde seferber olmuştur. Bu daha çok yalnızlaşma, köktençilik ve kutuplaşmaları getirecektir. Gelişen radikalizme karşı Davosta bir plan ve program oluşturulacaktır!"

"Dünyadaki zenginler daha zengin yoksullar ise daha yoksullaşıyor."

Bu global gelişmenin önünü tıkayabilecek en büyük engel ve sosyal ve politik değişimlerde etkili olabilecek en önemli riziko özelliğini taşıyor.!" vs. vs.

Emperyalistler bir yandan halkların devrimci muhalefetinin boyutlanmasından dolayı korku ve acı içindeyken, diğer yandan da yukarıdaki gibi gerek hava gerek sopa politikasıyla, her nasıl olursa olsun-dünya halkları üzerinde estirecekleri terör naralarını da eksik bırakmıyorlar. "Ağır bedel öderler" tehdidyle gelen emperyalistlerin kendilerinin, dünyanın tüm işçilerin ve ezilen halklarına bedel ödeyecekleri açıktır.

Dünyadaki devrimci-ilerici muhalefeti yok etmek amacıyla kendi aralarındaki çelişkileri dahi taliye iten emperyalistlere indirilecek en büyük darbe; proletarya enternasyonalizminin bayrağını mümkün olduğunca yükseltmek

Her türlü "zirve", "toplantı", "plan ve projelerini" anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleyi geliştirerek geri püskürtmek- tir. ■

12 Mart'ın Hatırlattığı Darbeler

Tarih boyunca egemen sınıflar, kendi saltanatlarını korumak için, emekçi halklara baskı, sömür, şiddet politikası uygulamıştır. Halkın siyasal iktidar mücadelesini engellemek için çeşitli yöntemlerle, özellikle de zora dayalı uygulamalarla kendi siyasal iktidarlarını koruma çabası içine girmişlerdir. Ne var ki dünya döner ve hiç bir şey aynı kalmıyor. Çeşitli evrelerden geçen toplumdur, insanın insanca yaşayacağı çağa doğru adım adım yaklaşmaktadır. Yaşadığımız çağ, emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır. Bu nedenle ki, proletaryanın güçlü kolları halklara kan kusturmuş, kan emici sınıfları boğarak, tarihin çöplüğüne gönderecektir. Elbette bu kolay olmayacaktır. Zoru zorla yenmek ve zafere ulaşmak için uzun bir mücadele süreci gerekmektedir.

Bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, siyasal iktidar mücadelesi daha zor ve daha engemelidir. Emperyalizme göbekten bağımlı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları, yükselen devrimci hareketi, her dönem çeşitli metodlarla, özellikle de kanla bastırmaya çalışmaktadır. Tarihimize göz atarak olursak, 1946'ya kadar ülkemizde tek partili bir sistem söz konusu iken, 1946'da çok partili sözde parlamenter "demokrasiye" geçilmiş, ancak faşist devletin özü ve karakteri değişmemiştir. Sürekli faşizmin hüküm sürdüğü ülkede, 1950'de Demokrat Parti hükümetinin kurulmasıyla birlikte "demokrasi" ve "müreffeh Türkiye" ruzgarları estilmeye çalışıldı. Alman emperyalizminin yerine ABD emperyalizmine bağlı hakim sınıf kılığının iktidara geçmesinden başka bir şey değildi bu. Açık ki parlamento bir egemenlik aracı değildir. Parlamento konusunda Dimitrov'un bir ahını yaparsak sanırım daha açıklayıcı olacaktır.

"Tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşullar, ulusal özellikler, hatta bir ülkenin uluslararası durumu faşizmin ve faşist diktatörlüğün değişen ülkelerde değişik biçimlerde gelişmesine yol açmaktadır. Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulmadığı ve faşist burjuva kamplarının çeşitli grupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu bir takım ülkelerde, bu rejim öncelikle parlamento dağıtma yoluna gitmez. Sosyal demokrat partilerde dahil olmak üzere, öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine göz yumar. Başka ülkelerde eğer yönetici burjuvazi erken bir devrimin patlak vermesinden korkuyorsa, faşizm sınırlandırılmamış siyasi tekelini korur. Bunu ya hemen ya da rakip parti ve gruplara karşı terör yönetimini ve kan kusturmayı artırarak yapar, kendi durumu özellikle açığa kavuşunca, bu durum faşizmin kendi temelini genişletmesine ve sanısal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatöryayı kaba ve aydurma bir Parlamentarizm ile birleşmesini engellemez." Evet öyle anlaşıyor ki, parlamentonun varlığı sadece bir maskeden ibarettir.

Hakim sınıflar, gerçek yüzlerini gizlemeye çalışsa da, içine düştüğü ekonomik ve siyasal kriz karşısında yükselen devrimci muhalefeti bastırmak için, darbeler yaparak, kitleler önünde teşhir olmaktan kurtulamamaktadır. Her on yıl da bir darbe yaparak, kendi çıkarlarını korumaya çalışmaktadır.

1960'larda klikler arası çatışmalar sonucu 27 Mayıs Darbesi yaşanmıştır. 50'li yıllarda Amerikan'cı DP iktidarı halkı sefaletle sürüklerken, demokratik hakları gaspedilen orta burjuvazi ve aydınlar arasında da hoşnutsuzluk yaratmış. Önderlikten yoksun olan kitleler bilinçli bir mücadele yürütmüyor, her geçen gün kırık doluyorlardı.

Şimdi olduğu gibi o dönemde de "demokrasiliği makyaj eden CHP, tekrar devreye girerek, ince bir politika izleyip, kısmi burjuva demokratik haklar" ismi etrafında orta burjuvazi ve bu sınıfa dahil olan aydınları yanına çekerek, ittifak oluşturdu. CHP, muhalefetin önüne geçerek, orta burjuvazi ve gençliği kendi iktidarı yönünde kanalizasyon etti. 27 Mayıs darbesiyle iktidarı ele geçirdi. Darbenin önderleri İnönücu komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıydı. Aralarında Türkiye gibi, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının daha azgın gerici kılığını temsil eden fanatik milliyetçi Hittlervari faşistler de vardı. Orta burjuvazi, siyasal iktidarı elinde bulunduranlar için önemli bir dayanaktır. İktidara gelene kadar, orta burjuvazi ustalıkla kullandı. İktidardayken de onu direkt karşılarına almazlar. Çünkü onu bir çırpıda karşılarına almak iktidardakileri güçsüzeleştirir-

irdi. Onu önce yavaşlattılar, sonra durdurdular. Orta burjuvazinin sınırlı istemlerini de içeren bir anayasa hazırlayarak, bir yandan onun ilerlemesini boğup kendi iktidarlarını korudular, öte yandan da orta burjuvazinin kendilerine olan desteğini korudular. "Egemen sınıfların politik mücadelelerle iyice parçalandığı ve birbirleriyle silahlı çatışmaya girdiği dönemler, onlar açısından korkulu dönemlerdir. İnsiyatifleri ve kontrolleri son derece zayıflar. Bu dönemlerin uzamasını istemezler. 27 Mayıs darbesine önderlik eden gerici kılığında yaptığı budur." İbrahim KAYPAKAYA-Şeyma Yazıcılar) Tabii ki bundan zarar gören yine emekçi halkımızdır.

70'lere gelindiğinde hakim sınıfların derinleşen ekonomik-politik krizle birlikte, emekçi halkın özellikle gençlerin çığ gibi yükselen mücadelesi, dalga dalga yayılan Marksist-Leninist kitaplar, Latin Amerika ve özellikle Çin'de Başkan Mao'nun önderliğinde gelişen Büyük Proleter Kültür Devriminin ülkemize yansması, radikal devrimci örgütlerin ve komünist hareketin doğuşuna sahne oldu. Yıllarca revizyonizmin hakim olduğu halk hareketlilikleri, nihayet kökten devrimci silahlı mücadeleyle tanışılar. Sınıf kınıyla dolmuş olan emekçi halklarımız için bu çok önemli bir dönemdir. Çok kısa bir süreçte, kitleler kendilerine önderlik edecek vîyet evlatlarını sahiplenerek, devrimci hareketin gelişmesinin koşkusunu taşıyorlardı.

Tam da bu sırada geldi, yarı askerî faşist cunta. Hakim sınıflar ekonomik ve politik krizdeyken devrimci muhalefetin hızla yükselmesini kanla bastırdılar. THKO, THKP-C, TKP(ML), 70'li dönemde

damgasını vurmuş, filizlenerek boy atmışlardı. 12 Mart darbesi ile THKO önderleri için idam kararları çıkarılmış. Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan faşist diktatörlük tarafından katledilmişlerdir. Devrimcilerle yönelik saldırılar giderek artmış, yine bu süreçte 30 Mart 1972'de THKO ve THKP-C savaşçıları faşist devletin katletmesi sonucu Kızılderene kana bulanmıştır. Mahir Çayan ve arkadaşlarının katledildiği Kızılderene direnişinin gelenekleştirilmesinde devrimci mücadeleye ışık tutmuştur.

12 Mart darbesi ile alınan geçici yenilgiden sonra, işçi sınıfı ve emekçi halk yeniden doğrularak hareketlenmeye başladı. Ve devrimci durumun yükselmeye, devrimci hareketin giderek kitleselleşmeye başladığı bu dönem 12 Eylül Askerî Faşist Cunta'sı sinsi bir şekilde planlamıyordu. Sıkıyönetim, polis terörü, faşist MHP'nin katliamları, emekçi halkı sindir-

12 Eylül'de yedibin (7.000) kişi için idam cezası istendi. 49 kişi asıldı. Yüzlerce insan gözaltında öldürüldü. Birkaç milyonun üstünde insan işlendi. Halkın "hayır" demesinin yasak olduğu anayasa oylaması sonucu 12 Eylül'ün lider kadrosuna ömür boyu dokunulmazlık tanındı.

70 yıllık faşist diktatörlük yaşamını sıkıyönetimlerle, katliamlarla, darbelerle sürdürmeye çalışmaktadır, 80'lere kadar her on yılda bir darbe yapması ve aradan 16 yıl geçmesine rağmen neden buna gereksinim duymadığı bazılarının kafasında soru işareti uyandırabilir. Oysa nedeni çok açık bir şekilde orta yerde duruyor. Görünürde askerî bir darbe, askerî üniformalı bir darbe olmasa da, halka çektiği acılar darbe dönemlerini aramaz olmuştur. 80'lerden sonra yaptıklarını şöyle bir irdeleyecek olursak; gözaltı kayıpları, sokak infazları, gözaltıların yoğunluğu, toplatılan, kapatılan gazeteler, düşüncelerinden dolayı tutuklanan yazar ve sanatçılar cezaevi üzerindeki baskılar ve buna yönelik katliamlar. Evet katliamlar! Bu dönemde, devletin sıkça başvurduğu bir yöntem. Başta Dersim olmak üzere Türkiye Kürdistan'ında tam bir vahşet uygulanmaktadır. Onbinlerce askerî yığınak yaparak yakıp-yıkıp toplu katliamlar ve göç ettirme politikasıyla buraları insan-sızlaştırmaya, gerillayı desteksiz bırakma politikası gütmektedir. Yükselen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi karşısında pervasızlaşan faşist devlet ekonomik-siyasi-askeri kriz içine girmiştir. Pir Sultan, Kocgiri gibi başkaldırı ve isyanın mirasına sahip olan Sivas'ta, özellikle son dönemlerde bu uygulamalara maruz kalmaktadır. Dağlardaki özgürlük ateşinin buralara yayılması ve jeopolitik konumundan dolayı faşist diktatörlüğün başlıca hedefleri arasına girmiştir. 93'teki Madımak katliamı tesadüf değildi. Adım adım hazırlanan bir tezgahın başka bir şey değildi. Burada Alevi-Sunni çelişkisi yaratılmaya çalışıldı, gerçekte kazın ağacının öyle olmadığı açıkça kendini göstermektedir. Olağanüstü hal, konuculuk, özel tim, kontrogerilla, toptan imha şeklinde uygulanan askerî çizgi, büyük zarar ve kayıplara yol açtı, baskı, isyana neden oldu.

Bunun en yakın örnekleri Gazi, Ümraniye ve cezaevleridir. Tarihte karanlık gün olarak adlandırılan 12 Mart 1995'de kontrogerilla yine gündemdeydi. Çünkü faşizm, 12 Martta Gaziosmanpaşa'yı hedef almış, 27 canı katletmiş, yüzlercesini yaralamıştır.

Bugün devlet ekonomik, siyasal kriz içinde debelenmektedir. Ve iktidarları tehlikeye girmiştir. 24 Aralık erken gelen seçimleri gösemmiştir ki, halk artık faşist diktatörlüğün hiç bir kanadına güvenmemektedir. Hiç bir parti tek başına hükümeti kuramadığı gibi, seçimlerden önce birbirlerini vurgunculukla, hırsızlıkla vs. suçlayanlar, seçimlerden sonra hükümet ortaklığı ve koltuk kapma sevdasıyla "arın balım peteğim" oldular.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları Necdet Menzir, Mehmet Ağar, Ünal Erkan gibi azıllı faşistleri meclise sokarak, aylar öncesinden söylediğimiz Ana-Yol tomülü adı altında en azıllı faşizim uygulamaları pratiğe geçirmenin çabası içine girmişlerdir.

Ne çok partililik, ne de parlamento. Bunlar sistemin vitrini ve kandırmacasından başka bir şey değildi.

Faşist devletin, gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında ne darbeleri, ne de katliamları kendisinin yok olmasına engel olamayacaktır. ■

Yel Dağı Notları (III)

Konaklama yerinde sessizlik egemendi. Küçük harflerle konuşmak esastı. Gerilla birliğinin güvenliği için bu gerektiği. Nöbetçinin belirlenmesiyle, gerilla birliğinin geri kalan üyeleri uyku tulumlarını açarak uyumaya başladılar. Nöbetçinin kalkmasıyla, gerilla birliği hemen uyku tulumlarını ve diğer eşyalarını toplayarak muhtemel durumlara müdahale edecek şekilde hazırlanmışlar. Bu toplanma beş dakikadan fazla sürmezdi. Her gerilla birliğinin bir iç düzenlenmesi vardır. Biz buna iç örgütlenme diyorduk. Her örgütlülüğün kendisine özgü görev ve sorumlulukları vardır. Bu iç örgütlenme gerilla birliğinin hareket tarzında tez davranma ve esnekliği geliştirdiği gibi, iç sistemin aksamadan işlemesini de kolaylaştırır.

Gün ışımtı. laşe görevlilerinin yakığı ateşin dumanı hiç belli olmadan yükselen alevlerinin üzerinde düz ve uzun ağaca takılı çay demlikleri fokur fokur kayıyordu. Közde demlenen çay dillere destandı. Damaklara bambaşka bir tad verirdi. Doyumu olmaz. İç ferahlatıcı ve dinlendiricidir. Ya kaçak tütün! O altın sarısı tütün olursa, keyife diyecek olmaz. Bir bardak çay, bir sigara ödümü götürür insanı taa uzaklara, Haran Ovası'na, Dicle'ye, Fırat'a ve Munzurlara. Düşler öylesine derinleşir ki, sigara dumanından süzülerek yayılır dünyaya.

Gerilla sofrası hazırlanmıştır. Kızarmış ekmeğe, tere yağıyla karıştırılmış çökelek hazırlanmış, ahiyetle yenilmesini bekliyor. Bütün katık bundan ibaret. Çökelek gerillanın tartışmasız günlük katığıdır. Konakladığımız yer, Dersim merkeze yakın bir mevkiydi. Dersim merkezdeki yüksek sesli konuşmalar raftağda işitiliyordu. Konuşulan sesler işitildikçe, o güzelim şehre ne kadar yabancı sesin girdiğini anlamamak mümkün değil! Konuşmalar yapay, suni, alaycı ve sorgulayıcıdır. Yabancı sesler ağırlıkta. Panzer, helikopter, silah sesleri şehir merkezinden yükselen insan seslerini boğuyordu. Adeta askeri kışla olmuştuk. Bu görüntüler, görünüm gerillada değişik çağrışımlarda bulunuyordu.

Silahların gölgesinde özgür yaşam olabile miydi? Halk kendisini özgürce konuşturabilir miydi? Halk mahkemelerinin kurulduğu, halka zarar veren şahısları halk mahkemelerinde yargılandığı ve bir dönemde askeri faşist cuntanın önderlerinden Kenan Evrenin, "istiklal marşı okunuyordu, Türk bayrağı çekilmiyordu, yerine halk mahkemeleri kurulmuştu" dediği şehir, nasıl olmuştuk da askeri kışlaya dönüştürülmüştük. Buna benzer sorular çoğaltılabilir. Ancak bilinmesi gereken bir gerçek vardı, o da savaş durumunun şehire egemen olmasıdır. Şehir merkezinde, düşmanın bütün silahlı güçleri alarm durumunda. Çünkü gerilla savaşı, savaşların en tehlikelidir.

Gerillanın ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli değildir. Düşman açısından tam bir gizdir. Düşman, gerillanın namlusunu her zaman ensesinde hisseder. Gerilla gece de vurur, gündüz de vurur. Gerilla savaşı düzenli değildir. Düşmanın zayıf olduğu, kendisinin güçlü olduğu anda savaşır. Düşman bu durumu iyi bildiği için sürekli elleri titkide, gerillanın saldırısını bekler.

Düşman, gerilla karşısında psikolojik olarak yeniktir, demoralizedir. Biliyor ki, gerilla istediği anda ortaya çıkar, saldırır ve yıldırım hızıyla uzaklaşır. Gerilla düşmanın minderinde değil, kendi minderinde savaşır. Koşulları saldırıya uygun bulunduğu hemen saldırıya geçer. Düşman ne olduğunun farkına varmadan uzaklaşır.

Merkez gerilla birliğine bir istihbarat gelir. Gerillen istihbarata, göre bir takım çevik timin olduğu bir panzerin sürekli gecenin belirdi saatlerinde Dersim merkeze bağlı Körkes (Batman) köyünde devriye gezmektedir. Gerilla birliğinin komutanlık kademesi ve siyasi komiseri verilen bu is-

tihbaratı değerlendirmeye alır. Bu istihbarat ışığında, gerilla birliğinin komutanı, birliğe özel bildirimde bulunur. Bildirim şöyledir: "yoldaşlar, özel bir durum vardır, bu durum ortadan kalkana kadar azami ölçüde askeri kurallara dikkat edilecektir." Gerilla birliği, durumu tam bilinç üzerine çıkarmaz. Ancak ne olabileceğini tahmin eder. Bu tür durumlar sık sık yaşanır.

Gerilla birliğinin komutanlık kademesi, istihbaratçı ile detaylı bir şekilde konuşur. Bizde istihbaratları ikiye ayırılır. Birincisi; doğal istihbaratçılar. Köylülerden gelen istihbarat doğal istihbarat olarak değerlendirilir. İkincisi; özel örgütlülük içinde köylülerden biri, ama görevleri bakımından farklı ve illegal olan milis örgütlülüğü tarafından istihbaratlar vardır. Bunda anlaşılması gereken, düşman hakkında elde edilen bütün bilgilerin ve bir de halk içindeki günlük veya dönemsel değişiklikleri içeren bilgilerin, gerilla birliklerinin yönetici kademesine ulaştırılıp merkezileştirilmesi ve stratejik istihbarat ağına oluşturulmasıdır.

Gerilla birliğine bilgiyi getiren bir milisimizdi. Milisimizin nesnel olmayan yönlerini de hesaplayarak, tekrar düşman hakkında inceleme yapması ve söz konusu düşman devriyesini takip etmesi ve yapıcağı keşif sonucunu bize yeniden aktarması için geri gönderdik. Milis ile yeniden görüşeceğimiz mekanı belirleyerek buluşma saatini ayarladık. Milis, konakladığımız mevkiden ayrılır ayrılmaz güvenlik önlemlerini artırdık. Savaşta her şeyin en ayntısına kadar irdelemesi gerekir. Milis düşmanın eline geçebilir, işkence ve ölüm tehdidiyle çözümlenerek, gerilla birliği hakkında geniş bilgi verebilir. Bütün bu olasılıklar savaşta hesaplanır. Gerilla birlikleri buna çok dikkat ederler. Milise duyulan güven, emniyetli davranılmayı ve rahatlık içinde olmayı gerektirmez. Dolayısıyla, savaşta güven alınan tedbirlerle pekişebilir. Saf güvenin bilimsel olmadığı genel kabul gören görüştür.

Milis gözlerden kaybolduktan sonra, hızla yer değiştirdik. Akşam güneşi kaybolmak üzereydi. Öncü birim gireceğimiz köyü tizlikle gözetliyordu. Görüş mesafesi yüz metreye düşer düşmez, gerilla birliği köye girmek için yürüyüş düzenini aldı. Her yürüyüş düzeni bir savaş düzenidir. Pusulara, düşmanın anlık saldırılarına, ani karşılaşmalara, taciz atış ve çatışmalara karşı yürüyüş düzeni vardır. Bu yürüyüş düzeni, arazinin yapısına göre değişik biçimler alır.

Gerilla birliği köye inmeden, saldırı ve savunmaya göre mevzilenir. Öncü birim, silahların emniyeti açık bir biçimde sessizce köye girer. Köyü iyice kontrol ettikten sonra hemen bir evin kapısı çalınır. Durumdan iyice emin olmaya çalışılır. Endişe edilecek bir tehlike olmadığı anlaşılınca, gerilla birliğinin kendi arasında önceden anlaşılmış parola ile haberleşilerek, mevzilerdeki gerilla birliğine haber verilir. Gerilla birliği, savaş halini bozmadan düzenli bir şekilde köye girer.

Girdiğimiz köy Batman'a bağlı bir mezraydı. O yıl ilk olarak biz uğruyorduk. Gerilla birlikleri uzun bir süre köye girmediler mi, köylüleri büyük bir merak sarar. Artık çeşitli rivayetler dolaylı durur. Hayalleri erebildiği ölçüde çeşitli yorumlar yapılır. Köylülerin hayal dünyası zengindir. Hayallerinde ruhları şeyler olduğu için, onları mitolojilerine göre isimlendirirler. Birileri "Hızırveyselam" olur surlaşır. Her yerde hazır ve nazirdir. Birileri "ermiş"tir, Rüyalar aleminde gezinir. Birileri "Düzgün babaya" çekilmiştir. Kırklar, Munzurlar derken, ne kadar ziyaret varsa, ne kadar kendilerinin yüceltiği şeyler varsa, gerillaları öylesine yüceltirler. Gerçekleştirdikleri hayal ve kurguları kendilerine inanç haline getirirler.

Köylüler, sevinç ve şaşkınlık içinde ge-

rillaları süzüyorlardı. Gözlerine dahi inanmıyorlardı. Düşman, sözlüm ona "bittiler", "kökünü kazıdık" gibi söylemlerle propaganda yaparak, halkın devrimcilere olan desteğini zayıflatmayı düşünüyordu. Bu tür propagandalar düşman tarafından sürekli yapılır. Düşman, özellikle halkın çok sevdiği kişiler hakkında "vuruldu" haberini yayar. Bunda iki amaç güdülür. Birincisi; psikolojiktir. Biz buna psikolojik savaş diyoruz. İkincisi; siyasi ve ideolojiktir.

Gerilla birliklerinin sık sık uğramadığı veya bazı değişik faaliyetlerdeki yoğunlaşmadan dolayı nispi gerillasız kalan köylere, düşman özel ağırlık verir. Köylüleri kazanmak için bütün metodlara baş vurur. Ajanlaşmak için özel politikalar geliştirilir. Uğradığımız köyde düşmanın kiş ve bahar operasyonunda baskılara uğramış, her türlü hakarete maruz kalmıştır. Köylülerin deyimlerle "dini, imanı, vicdanı olmayan" düşmanla kiş boyu hep uğraşma durumlarıdır.

"Ah bralar (kardeş anlamında)" başlayan köylülerin anlatım dilini dinleyen, kendisine insanın diyen her insanı kendisini rahatlıkla ölmeye yatırı. İçimizde bir yoldaş sık sık şunu söylerdi. "Bu halk için bin kere ölünür." Köylülerin uturuplu küfürleriyle başlayan, düşmanı tarif etme tarzı çok enteresandır. Öylesine ilginçlikler yaşamış ki, düşman bu kalemin gibi kılık değiştirmiş. Özel tim, gerilla kılığına girerek, bazen "TIKKO", bazen de "PKK" örgütü görüntüsü altında köylere gidip, köylülerin örgütlerle olan ilişkisini ortaya çıkarmaya çalışmışlardır. Çok ince taktiklerle köylüleri çözmeye çalışmışlardır. Köylülerden bazıları şehir merkezine göndermeye çalışıp, kendilerine erzak aldirtmak istemişler. Köylülerden çekildikten sonra, büyük çaplı operasyonlar düzenleyerek, köylülere yönelik "işte bu tarihte bu kadar gerilla size uğradı", "bu kadar gün kalmışlar", "inkar ediyorsunuz, bakın biz nasıl haber alıyoruz" gibi sorgu faslı ve tehditlerinin ardı arkası kesilmez.

İşkence gören, hakaretlere uğrayan, köylüler, zorla götürülüp operasyon sürecine dolaştırılır. Zorla klavuzluk yaptırılır. Öylesine iğrenç tutum sergilenir ki, zorla götürüldükleri köylü ve köylüleri, köy baskınlarında en önde gönderirler. Evlerin kapısı zorla bunlara açtırılır. Gerillalarla çıkabilecek muhtelif çatışmalarda köylüler öne sürülür. Bu durum düşmanın manevi korkaklığı ve savaş kurallarına aykırı davranış tutumudur. Bu tutum savaş bölgelerinde çok uygulanır. Ne yazık ki, savaş yasalarına, kurallarına uymayan düşmanın tutumu, dünya kamuoyu nezdinde yeterince desifre edilmemiştir. Adına Uluslararası Af Örgütü denilen örgüde, savaş bölgelerinde inceleme yapmamakla adeta kendi örgütünün görev ve sorumluluklarına karşı büyük gaflet içindedir.

Köylülerin çektiği ızdıraplar içler acısıdır. Yoksul oldukları kadar, insanca yaşamı yoksulluğun daha da altındadır. Düşman, köylere yaptığı her baskında veya köylere karakol olarak kullandığı süre içinde, tamamıyla keyfi uygulamalar içindedir. Evlerin içinde ne kadar yiyecek varsa, karşılığı ödenmeksizin tüketilmekte, fazlalıklar dağıtılarak kullanılamaz hale getirilmektedir. Un, çökelek, yağ, peynir vb. temel gıda maddeleri yerlere dökülürler, bir daha yenmeyecek duruma getirilmektedir. Ayaklarındaki potinlerle yataklarının üzerine çıkarak üzerinde oturulamaz ve içinde yatılmaz vaziyete getirilmekte, keçi veya koyunların telef edilmesi de için çabası.

Baskın ve operasyonlardan sonra köylere gidildiğinde korkunç bir manzara ile karşı karşıya kalınır. Bu rezillikle çok yakından görmüşüz, iki kelimeyle yağma ve talandı. Bu, düşman ordusunun genel karakteridir. Osmanlı ordusundan devraldığı bir gelenektir.

Köylüler ile söyleşimiz gitikçe derinleşiyordu. Devrimin çözmesi gereken ana sorunları en ayrıntılarına kadar dinliyorlardı. Propaganda ve ajitasyon faaliyetlerimize hiç ara vermiyorduk. Basit ve sade bir dille kullanarak, köylülerin anladığı dilden bıkmadan, usanmadan anlatıyorduk. Siyasi kamiserimizden tutalım, diğer gerilla birliklerinin üyelerine kadar, herkes kapasitesi ölçüsünde devrimin sorunlarını anlatıyordu.

Propagandanın ağırlık merkezini savaş oluştuyordu. Savaş köylüleri doğrudan ilgilendiriyordu. Köylü gerilla savaşının temel güçleri olduğu gibi, savaşın zorluğunu doğrudan yaşıyorlardı. En temel mesele buydu. Düşmanın zulmünün, ancak düşmana karşı savaşarak ortadan kaldırılabileceğini gerçeği kavratılmaya çalışılıyordu.

Köylüler, konuşmalarımızı pür dikkatle dinliyor, bazen de kendilerini tutamaya, bize alışılmış bürokraside yer biçiyorlardı. Çeşitli atıflarda bulunarak "sizin hakkınız avukatlık, öğretmenlik, mühendislik, profesörlük, doktorluk vb." diyorlardı. Bizim yanıtımız sade ve açıktı. "En iyi okulumuz sınıf mücadelesidir" diyor ve hemen şunu ekliyorduk: "Yaşam ve hayat en iyi öğretmendir. Bizim gerçek öğretmenimiz sizlersiniz. Biz sizlerden, kitlelerden öğrenerek, onlara bağlı kalarak hak edeceğimiz yere geliriz" İnanın ki, bazen köylülerin gözleri sevinç gölcüklerine dönüşüyordu. Partilili damlacıklar halinde gözlerden süzülen yaşlar, görevimizin daha ağır olduğunu anımsatarak, devrime karşı olan sorumluluğumuzun bilincini kamçıyordu.

Gece vansında, tam tekmil köyden ayrıldık. İstihbaratı getirecek olan milisler anlaşılmış noktayı kontrol edebilecek alanda hazır kta durdık. Bir yaz sığacıydı. Sabahın serinliği yeni yeni vücudumuzda temas ediyordu. Değişik değişik kuş ötüşlerinin müzik korosunu dinliyorduk. Beyin ve fiziki yorgunluğumuzu kuşların şarkılarını dinleyerek gederiyorduk. Tan ağarmaya başladığında, gözetleyici gerilla yoldaşlarımız arazinin sakin olduğunu, çevrede bizden başka değişik kuşların olmadığını söylediler. Ve hemen harekete geçerek anlaşılmış noktaya geldik.

Gündüz saat 9 -10 sularında milis yanımıza geldi. Önce milise takip edilip edilmediğini sorduk. Milis, "gören olmadı, takip edende olmadı" cevabını verdikten sonra kısa bir muhabbet yaptık. Komutanlık kademesi toplanarak milisi yanına çağırdı. Yapılması düşünülen eylem hakkında milisten yeni bilgiler alındı, önceki bilgiler ile bir karşılaştırma yapılarak, durumun yeniden değerlendirilmesi yapıldı. Milisin verdiği bilgiler yetersiz ve nesnel değildi. Bu istihbarata dayanılarak eylemin yapılacağı açığa çıkmıştı. Eylem planı nesnel durumun üzerine inşa edilmiştir. Nesnel duruma dayanmayan eylem planı, eylem sırasında büyük tehlikeleri içinde barındırır. Eylemi yenilgiye de uğratabilir. Çünkü savaşla oynanmaz. Savaşta hassasiyet, ciddiyet, büyük sorumluluk ve siyasi esneklik şarttır. Savaşta her günün bir taktiksel süresi vardır. Anlık değişimlerde ve gelişmelerde değişiklik, taktik değişikliğini beraberinde getirir.

Bir milis daha görevlendirilerek, istihbaratçıların sayısı ikiye çıkarılır. Nasıl bilgiler ile gelinmesi gerektiği ayrıntılarına kadar anlatılır.

Gerilla birliğinin komutanlığı milislere kesin talimat verir. Verdiği talimatta, "bugün her şey bitecek, sonuca ulaşarak geleceksiniz" denilir.

Ayrıca "şüphe uyandıracak hiç bir davranışta bulunmayacaksınız" şeklinde itiraz edilmeyecek talimatta bulunulur. Milisler gerilla birliğinin komutanlığına "olur" verdikten sonra, araziden evlerine dönen köylüler gibi, gerilla birliklerinden ayrılırlar. ■

Ahmet Muharrem Çiçek

Ahmet Muharrem Çiçek gerici ve yoksul bir ailenin çocuğu olarak Elazığ'da doğdu.

İstanbul'da Cerrahpaşa Tıp Fakültesine girene dek gericiliğin cendesi altındaydı. Üniversite gençliğinin akademik ve demokratik mücadelesi, onda birşeylerin kıpırdanmasına yaladı. Okuldaki anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerden etkilenerek gençliğin pratik eylemleri içerisinde yer almaya başladı. Üniversite çağına gelene dek kendisine asılan din öğüsünü, kendisini geliştirmeye başladığı andan itibaren samimiyetle inandığı MLM bilimi perspektifiyle bilincinden kazıyıp attı. Ahmet Muharrem Çiçek gelişmeye çok açık biri olduğundan devamlı suretle araştırıyor, inceliyordu. Araştırmaları neticesinde de TKP(ML) düşüncesiyle tanıştı. Kısa bir süre sonra bir an daha kararsızlıkta kalmayarak saflara katıldı.

TKP(ML) içerisinde yürüttüğü mücadele nedeniyle düşmanın korkulu rüyası olmuş ve düşman tarafından aranır hale gelmişti.

Ahmet Muharrem Çiçek ve üç yoldaşının kaldığı Şehremindeki ev bir hainin yaptığı ihbar sonucu faşist kolluk güçlerince kuşatılır. Faşist kolluk güçlerinin göstermelik olarak yaptığı "teslim olun" çağrısına, partizanlar kızıl kurşunlarla cevap verirler. Çatışma uzadıkça dört yigidinde cephaneleri azalıyor. Düşmanın açtığı yoğun ateş sonucu Ahmet Muharrem Çiçek

ve bir yoldaşı çeşitli yerlerinden yaralandı. Çiçek yaralandığı sırada, elindeki mermileri biten silahını kırıp düşmana teslim etmeyerek bir gelenek başlattı. Partizanların mermilerinin bittiğini gören düşman güçleri kapıları kırarak içeri girdiler. İçeride giren kana süsünmüş kuduz köpekler yaralı haldeki Ahmet Muharrem Çiçek'i tarayarak katlederken, Diğer iki yoldaşını sağ, birini de yaralı olarak ele geçirdiler.

Örnek yaşamı, militan mücadelesi, silahını kırıp düşmana teslim etmeye tavrıyla bir gelenek başlatan yigit komünist Ahmet Muharrem Çiçek ölümsüzdür.

*Var ulun köpek dölü
Vardugun her bir ölü
Canlanır çiçek acır
Her çiçekten bir tohum
Her tohumda vardugun
Bir yigit doğar yasur ■*

Tutuştu Amed 6 Mart 88'de

Tarih 6 Mart 1988, yer Diyarbakır-Dicle. TKP(ML) TIKKO gerillaları ile beyaz ordu güçleri arasında 1 Mart günü Elazığ Palu'da başlayan çatışma 5 gün sonra dağlar, ovalar, tepeler aşarak Diyarbakır-Dicle'ye ulaşmıştı.

Beyaz ordu güçlerinin tüm imkânlarını seferber ettiği, fakat partizanların karşısında aciz kaldığı çatışmayı Mehmetçik basın bile "TIKKO azdır", "Dağlarda TKP(ML) ile amansız çatışma", "Çatışma 100 saat sürüyor", vb. başlıklı haberlerle vererek acizliklerini, çaresizliklerini dile getiriyordu.

Evet bir destan yazılıyordu Diyarbakır'da. Bir mağaraya mevzilenmiş TIKKO gerillaları, düşmana altı gündür korku dolu saatler yaşıyorlardı. Çatışma alanına OHAL valisi Kan emici azıllı halk düşmanı Hayri Kozakçıoğlu'nu getiren helikopterde gerillaların kızıl kurşunlarına hedef olup gerisin geri gitmek zorunda kalmıştı. TIKKO gerillaları karşısında aciz ka-

lan beyaz ordu güçleri, çatışma 104. saatine vardığında gerillaların mevzilediği mağarayı yerleştirdikleri 500 kilo TNT bombası ile yerle bir ettiler. Bu bombalama sonucu mağarada bu-

U n a n
Seyfi Batar, Halil Kaya ve Hüseyin Babayiğit şehit düşerek gün e ş u uğurlandılar.

Seyfi Batar: Dersimli, Parti Üyesi, Bingöl-Elazığ-Diyarbakır Alt Bölge Komitesi sekreteri.

Halil Kaya: Erzincanlı, Parti ve Bingöl-Elazığ-Diyarbakır Alt Bölge Komitesi Üyesi.

Seyfi Batar

Hüseyin Babayiğit: Dersimli, Savaşçı. Seyfi, Halil, Hüseyin üç yigit partizan, partilerine, devrime ve halka olan sonsuz inançları, komünist bilinçleri ile 6 Mart 88'de Diyarbakır-Dicle'de bir destan yazdılar. Eşi görülmemiş bir direnişle şehit olan üç yigit partizani saygıyla anıyoruz.

*Ve biz gerillalar
Halkın ordusu
Kosuyoruz hedefe doğru
Kalabalığı yarıp gürüyoruz aruz
Silahlarımızla zafer auzları yapıyoruz.
İnletiyoruz yeri göğü
Sloganlarımızı haykırıyoruz hep bir ağızdan
Marşlarımızı söylüyoruz.
İşçyle, köylüyle elele
Altıncağ'a yürüyoruz
Fastame rağmen
Faşizme inat ■*

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

8 Mart 1857 yılında Amerika'da New-York eyaletinde tekstil iş kolunda çalışan emekçi kadınların mücadelesi, o süreçte, dönemin tarihsel koşulları içinde kadın hareketinin en yüksek boyutuydu. 8 Mart 1857 yılında tekstil işçisi emekçi kadınlar daha iyi yaşam, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, eşit işe eşit ücret talepleri ile direnişe başladılar. Emekçi kadınların direnişinden korkan burjuvazi direnişçi emekçi kadınların üzerine saldırdı ve eylemi kanla bastırdı.

1910 yılında Danimarka'nın Kopenhag şehrinde toplanan Sosyalist Kadın Enternasyonal 2. Kongresinde Clara Zetkin'in önderliğinde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi. O tarihten itibaren 8 Mart her yıl dünyanın dört bir yanında coşkuyla kutlanmaktadır.

8 Mart zulme, zorbalığa, sömürüye karşı bir başkaldırıdır.

8 Mart insanca yaşamak isteyen ve bunu sağlamak için kendini ateşe atarların günüdür.

8 Mart sorunların üstesinden gelebilmek için örgütü olmanın zorunluluğunun kavrandığı gündür.

8 Mart "hak verilmez alınır" şiarının haykırıldığı gündür.

8 Mart umudun, özgürlüğün, sevdanın can, kan pahasına yaşandığı anlamlı bir gündür.

8 Mart sadece emekçi kadınların

birlik, dayanışma ve mücadele günü değildir. İnsanca yaşamı, emeği, onuru savunan, zulme başkaldıran herkesin günüdür.

8 Mart ancak bu anlayışla adına layık olabilir.

Kadınların olduğu kadar erkeklerinde kurtuluş sorunları vardır. Sadece kadın hakları için "şu" veya "bu" örgütlenme ile bir yere varılmayacağı, sorunun kaynağında sınıf olgusunun bulunduğu bilincine ve bu bilincin gerçekliği ile hareketle proletarya önderliğinde kadın, erkek tüm emekçilerin birlikte örgütlenerek Demokratik Halk Devrimi yoluyla nihai hedef olan Altıncağ'a varmak olduğu kavranmalıdır.

"Kadın ve erkek yoldaşlar! Özel bir komünist kadınlar örgütü yoktur. Yalnızca bir hareket, komünist kadınların, komünist partiler içinde, komünist erkeklerle birlikte tek bir örgütü vardır. Komünist erkeklerin hedef ve görevleri bizimde hedef ve görevlerimizdir."

CLARA ZETKİN

YÜZ ÇİÇEK YANYANA AÇSIN, YÜZ FİKİR AKIMI TARTIŞSIN

"Yüz Çiçek Yanyana Açsın, Yüz Fikir Akımı Tartışsın" İlkesi Üzerine 1

"Yüz çiçek yanyana açsın, yüz fikir akımı tartışsın", "Uzun süreli birarada yaşama ve karşılıklı denetim" sloganları nasıl ortaya çıktı?

Bunlar, Çin'deki özel koşulların ışığı altında, sosyalist bir toplumda, çeşitli çelişkilerin hala var oluşunun kabulüne dayanılarak ve ülkenin ekonomik ve kültürel kalkınmasının hızlandırılması gereğine uyularak ortaya atılmıştır.

Yüz çiçek yanyana açsın, yüz fikir akımı tartışsın, siyaseti, sanatın gelişmesini ve bilimin ilerlemesini sağlamak için saptandı. Ülkemizde sosyalist bir kültürün serpilip gelişmesi için bu yol tutuldu. Sanatta çeşitli biçimler ve üsluplar serbestçe gelişebilir ve bilimde farklı okullar serbestçe birbiriyle yarışabilir. Belli bir sanat üslubunu ya da belli bir fikir akımını yenesel öylemlerle kabul ettirmek ve bunun yanısıra başka bir üslup ya da akımı yasaklamak, bizce, sanat ve bilimin gelişmesine zarar verir. Sanat ve bilimde "doğru" ve "yanlış" sorunlar, sanat ve bilim çevrelerindeki serbest tartışmalar ve bu alanlardaki uygulamalı çalışmalar yoluyla çözümlenmelidir. Bunlar, bir çırpıda kestirilip atılarak çözümlenmeye kalkışılmamalıdır. Bir şeyin doğru ya da yanlış olduğuna karar vermek için bir deneme dönemi gereklidir. Geçmişte yeni ve doğru şeyler, çoğu zaman halkın çoğunluğuna hemen kendisini kabul ettirememiş ve bir savaşım içinde zıkkınlar çizerek gelişebilmişlerdir. Doğru ve iyi şeylere, başlangıçta, güzel kokulu çiçekler gözüyle değil, zehirli otlar gözüyle bakıldığı çok olmuştur. Copernicus'un güneş sistemi teorisi ile Darwin'in evrim teorisi, bir zamanlar, yanlış diye reddedilmiş, ancak çetin tartışmalar sonunda kendini kabul ettirebilmiş. Çin tarihinde de buna benzer örnekler çoktur. Sosyalist bir toplumda yeni şeylerin gelişmesinin koşulları, eski toplumdakilere hem çok başka, hem de ölçülemez kadar üstündür. Gene de yeni ve doğru olan güçlerin dizginlediği, akla-uygun önerilerin basıraltı edilmek istendiği hala görülmektedir. Yeni şeylerin gelişmeleri, yalnızca kasıtlı baskılar yüzünden değil, anlayışsızlıktan da engellenebilir. İşte bu nedenle, sanatta ve bilimde, doğru-yanlış konusunda çok dikkatli davranmalıyız ve serbest tartışmaları özendirilmeli, acele kararlardan kaçınmalıyız. Bu tutumun, sanatın ve bilimlerin gelişmesini kolaylaştıracağına inanıyoruz. Marksizm de savaşım yoluyla gelişmiştir. Başlangıçta Marksizm, her türlü saldırıya uğramış ve zehirli bir ot gibi görülmüştü. Dünyanın bir çok yerinde hala saldırıya uğramakta ve zehirli bir ot gibi görülmektedir. Oysa sosyalist ülkelerde marksizm, farklı bir işlem görmektedir. Kaldı ki, bu ülkelerde bile, marksist olmayan ve hatta ona karşı olan ideolojiler de vardır. Çin'de sosyalist dönüşüm, üretim araçları mülkiyeti sisteminde bir değişiklik diye kabul edilirse, esasında tamamlanmış sayılabilir. Devrim dönemine özgü, karışık, dalgalı ve geniş sınıf savaşmaları, esas olarak, sona ermiştir. Ama hala toprak ağaları ile komprador sınıfların artıkları kalmış; hala bir burjuvazi vardır. Küçük-burjuvazi ise, kendisine yeni bir biçim vermeye yeni yeni başlamıştır. Sınıf savaşımı hala sürüp gitmektedir. Proletarya ile burjuvazi arasında ki sınıf savaşımı farklı siyasal güçler arasındaki sınıf savaşımı ve proletarya ile burjuvazi arasındaki ideolojik alandaki sınıf savaşımı, uzun zaman ve zıkkınlar çizerek ve zaman zaman pek şiddetlenerek devam edecektir. Proletarya olsun, burjuvazi olsun, dünyayı kendi görüşlerine göre değiştirmeye çalışmaktadır. Bu bakımdan sosyalizm mi, kapitalizm mi kazanacak sorunu, henüz gerçekten çözümlenmemiştir. Marksistler, bugün, bütün nüfusun ve aydınların azınlığını oluşturmaktadırlar. Marksizm, bu çelişkiler içinde gelişecektir. Marksizmin savaşım içinde gelişeceği fikri, geçmişte olduğu kadar gelecekte de doğrudur. Doğru, daima yanlış ile savaşım vererek gelişir. Doğru, iyi, güzel; daima yanlış, kötü ve çirkinle karşılaştırma içinde varolur ve bunlarla çatışarak gelişir. İnsanlık doğru olmayı reddedip belli bir doğruyu kabul eder etmez, yeni doğrular da yeni yanlışlarla savaşım tutuşacaktır. Bu savaşım hiç bitmez. Bu, doğrunun ve doğal olarak, marksizmin gelişme yasasıdır ■

Mao ÇETUNG Teori ve Pratik Sf. 91-93

Size Açlığı Ve Zulmü Reva Gören Bu Zorba Devleti Köylü Gerilla Savaşımızın Yükselttiği İsyan Atesinin Kızgın Kızıl Alevleriyle Eritip Yok Edeceğiz!

Dünden bugüne süren, bugün daha da azgınlaşarak süregiden dizginsiz bir sömürü, vahşice bir zulüm... Bu zulüm cenderesinde yaşamı cehenneme çevrilmiş emekçiler.

Çocuklar-çocuklarımız, daha doğmadan yaşamı ipotek edilmiş çocuklar.

Şeker yiyerek büyümeleri şilrlerde temenni edilen, uçurtma peşinde ancak masallarda koşabilen çocuklar. Artık uçurtma peşinde değil, ekme peşinde koşmak zorunda bırakılan, ekmeği çöplüklerde toplamaya mahkum edilen çocuklar.

Sizler çöplüklerde karın doyurmak zorunda kalırken, beyler-ağalar içtikleri çorbaların içine altın tozu serpecek kadar bolluğu nereden bulurlar? O altınları yerin altındaki madenlerden çıkaranlar kim?

Sizlere yaşamı çöplüklerde aramayı reva görenler, kendi ayaklarının altına halılar serilmesi hakkını nereden alıyorlar? El emeği, göz nuru dökerek o halıları ilmik ilmik örenler kim?

Ey dünya yükünü yüklenir gibi evladının önünde boynu bükülen baba; yüzündeki endişe, soğuktan ve hastalıktan gözleri bel bel açılmış çocuğunun yarınından duyduğun ümitsizlik midir?

Ey bebesine emzirecek sütü bulamayan ana; gözlerin nereye kilitlenmiş öyle? Bakışlarındaki hınc, dudaklarındaki acı nendir? Acep, ateşe verilmiş köyünün üzerinde yükselen kara kara dumandan mıdır? Yoksa, bundan sonrası için bebeleri nasıl büyüteceğinin, yaşamını neyle sürdüreceğinin kaygısından mıdır?

Ey çadırlarda yaşamaya terk edilmiş çilekeş köylü; evine, hayvanına, tarlana, köyüne ne oldu da sersefil çadırlarda yaşamaya terk edildin? Çektiklerin kimin eseridir? Seni bu sefalete sürükleyen nedir? Köyüne bombalar yağdıran savaş uçakları kimin?

Ya sen, işçi kardeş; döktüğün alınteri nereye akıyor? Ürettiğini asalakça tüketen kim? Evine iki ekme götürülebilmek için seni aylarca kapı kapı dolaştıran kim? Alınterinin karşılığını istediğinde seni kapı önüne koyan, hakkını almak için greve, yürüyüşe, mitinge gittiğinde karşına çıkan panzerler kimin? Vergi ödediğin parayla bu devlet tarafından emperyalistlerden satın alınan panzerler değil mi?

Emekçi memurun, öğrencinin sırtına inen joplar kimin? Aydın, yurtsever, devrimciyi, komünisti işkencelere çeken, katleden, zindanlara tıkan da aynı devlet değil mi? İşte, hepimize yapılanların sorumlusu, bu faşist devlettir. Devleti elinde tutanlar ise, bir avuç komprador patron-ağadır.

Ey kuru ekmeğe, bir tas çorbaya, başını sokaçak bir barakaya muhtaç edilmiş halkımız;

Horlanmış, mezalime uğramış, sürgünlere gönderilmiş halkımız;

Evlatları kurşunlara tutulmuş, bugünü karartılmış, yaşamı cehenneme çevrilmiş halkımız;

Koçgiri'ler, Dersim'ler, Çorum'lar, Sivas'lar, Gazi'ler, Ümraniyeler görmüş;

Kıyımlara -kırana uğramış, ölmüş ölmüş dirilmiş;

Bağrında Bedreddi'ni, Pir sultan'ı, Köroğlu'nu, İnce Memed'i çıkarmış; ve

Düşe-kalka yürümüş, İbrahim'leri, Ali Haydar'ları, Nuray'ları, Cebo'ları yetiştirmiş, bu günlere yürümüş halkımız;

Çektığın acılar kader değil! Düzen böyle gelmiş, ama böyle gitmeyecektir. Yaşamınızı cehenneme çeviren komprador patron-ağa devletine, elbette söyleyecek bir çift sözümüz vardır: Ey karanlığın sahibi! SÖZ OLSUN; SENİ, PARÇA PARÇA EDİP TARİHİN EN DERİN MEZARINA GÖMECEĞİZ! ■

Görkemli Direnişe Güç Kat! Dersim Gene Kuşatmada!

Faşist Türk ordusu "Bahar Operasyonu" adı altında Dersim'de yeni bir kıyım hareketine daha başladı. Resmi açıklamalara göre, sadece Ovacık Hazat Çemişgezek ilçesinde sürdürülen operasyona, savaş uçak ve helikopterlerin desteğinde 20 bini aşkın asker katılıyor. Ki gerçek sayının bunun çok üzerinde olduğu ve bölgeye asker sevkiyatının sürdüğü de gelen bilgiler arasında. Uçak ve kobra'lar yine bomba yağdırıyorlar. Operasyonun başladığı üçüncü günde, köy ve kasabalarda 100'un üzerinde halk gözaltına alındı. Gözetilme devam ediyor. Daha bu ilk günlerde bazı köylerin yakılacağı tehditleri savrulmakta, köylüler yone göçe zorlanmaktadır.

BU KAÇINCI?

Eveliyatın tamamını sıralamak çokta gerekli değil. Çünkü, daha geçen yıl yaşananlar dahi, başlı başına bir 18'dir. Bu bir yıl içinde onlarca köylü Türk ordusu tarafından kaçırılıp katıldı. Binlerce insan işkencelerden geçirildi. Yüzlercesi tutuklandı. Yüzlerce köy yakılıp-yıkılarak boşaltıldı. Binlerce köylü, yemenden yurdundan sürüldü.

PEKİ NEDEN TÜM BUNLAR?

Nedeni şu: Maoist Parti Önderliğindeki Köylü Gerilla Savaşının heybetli yükselişi! Bu son operasyonu başlatırken "TİK-KO'yu temizleme" hedeflerini açıkça dile getirmeleri de bunu ispatlar. Hatırlanacağı gibi, geçen yıl da "Alan hakimiyeti" gibi yüksek perdeden atışlar olmuş ve yüzbin kişilik güçle bölgeye yüklenmişlerdi.

Ne oldu? Halk ordusundan yedikleri kötekle rezilli rüsva oldular.

Şimdi bir kez daha yüklenmekle neyi hedefliyorlar?

'95 yılında girila sürdürülen, ama tamamen başarısız olan bölgeyi insansızlaştırma hareketini tamamlamak. Böylece gerilla dayandığı kitleden koparılıp sudan çıkmış "bağlıca" çevrilerek inha edilecek.

Amaçlanan budur ve bunun adıda ahmaklıktır. Fakat ahmaklığın bir özelliği de şudur ki, her başarısızlığın ardından kudurup daha zor saldırır.

Faşizmin, Kürt Ulusal gerillanın uzlaşmacı politikası ve bu politikanın gelinen aşamadaki somut biçimi olan "ateş kes"ten faydalanarak, Maoist Partiye daha kapsamlı ve yoğun olarak saldıracağı da

bilinen bir olgudur. Dolayısıyla faşist Türk ordusunun başlattığı askeri hareketi esas hedefli ve amacının Maoist Partiyi bitirmek en azından büyük darbeler indirerek bölgeden koparıp atmaya çalıştığı ortadadır. Bunun için, geçen yıldan daha beter olarak bölge halkı üzerinde terör estirmekten, sürgün ve katliam yapmakta, gerillaya karşı kimsiyasal silâlarla kullanılmaktan da çekinmeyecektir.

Böyledir diye elimizi kolumuzu koşturup soyuncu mi kalacağız? Asla!

Nasıl ki, Halk Ordusu geçen yıl olduğu gibi, bu seferde faşizmin hevesini boğazından düğümlemek için, savası daha da yükselteceği aşikarsa, kentlerdeki faaliyetlerde bu duruma karşı kentlerde geçen yıl sergilenen atılıktan dersler çıkarıp, bu görkemli direnişe en aktif desteği sağlamak için saldırı ruhuyla hareket etmek zorundadır.

GÖREV:

Sınıf ve halkın Maoist Parti önderliğindeki devrim mücadelesini boğmak için kuşatma ve inha hareketine başlayan faşist Türk devletine karşı heybetli bir karşı köyüğe tutuşan Maoist Parti ve Halk Ordusu ferillalarına güç katmak üzere saldırı ruhuyla harekete geçip var gücümüzle devrimci pratiği yükseltmek. Faşist devletin hiçbir saldırısı yarıtsız kalmamalı!

MAOİZME SARIL, KAYPAKAYA GÜZERGAHINDA SEBATLA İLERLE, ZAFER KESİNDİR!

Sivas'lılar! Kurtuluş Göç'te Değil, Köylü Gerilla Savaşındadır! Göç Etme, Diren!

Faşist devletin köy boşaltma, köylüleri toplu olarak kışlalara doldurup işkencelerden geçirmesi, yeni değildir. Atalar Osmanlıdan devraldıkları ve şimdi daha modernize edilmiş olarak uyguladıkları bir yöntemdir. Ama doğrusu, bu aşağılık yöntemi hayli geliştirdiler. Diğer ülkelerin halldarı tarafından yürütülen mücadeleleri bastırma için, ora devletler de bu yöntemlere bas varmaktan hiç çekinmediler. Dün Vietnam'da, Uruguay'da ve daha birçok yerde, bugün Peru'da ve Türkiye'de sürgünden bir uygulamadır. Ama nasilki Vietnam'da ABD haydutları ve yerli uçakları, Vietnam halkının karşısında tutunamadıysalar, Türkiye'de de faşist Türk devleti ve onun ağababaları olan emperyalist haydutlarda, yürüyen devrim kervanımızın önünde tutunamayacaktır.

Ne zaman ki yoksul köylü egemenlere karşı mücadeleye girmiş, ya da en azından böyle bir eğilime meyillenmişse, asilmiş, kesilmiş orada oraday sürülerek büyük haksızlıklara uğramıştır. Bedreddin önderliğindeki köylü isyanında imperatorluk beyleri köylülerin üzerinde tam bir Ortaçağ mezalimi uygulamamışlardır. Dağ köylerinden sarayların kapısına dek yolların her iki yanına dikirdikleri her direğe bir köylüyü çarmlamışlardır.

Hızır Paşa'nın Sivas'ta kırkıktan geçirdiği yoksul köylülerin tam sayısını kimse bilmiyor. Hamile kadınların karınlarından oklayarak öldürülmesi için ferman çıkardığını söylersek, sanırım zalimlerin boyutu rahatlıkla anlaşılabilir.

Sivas köylüsünün uğradığı zulüm, Hızır Paşa'dan sonra da bitmedi. Çünkü, Hızır Paşa'lar hiç eksik olmadı.

Koçgiri İsyanı'nı bastırma için de yeterli kadar Hızır Paşa'lar vardı.

Alışer ve Haydar bey önderliğindeki Koçgiri İsyanı; İmranlı, Şuşehri, Divriği, Kuruçay, Kemah, Refahiye ve Dersim'e kadar yayılmıştı. Köylüler silahlıyor, haklarını almak için mücadele ediyorlardı. Ancak isyanın Komünist bir önderlikten yoksun olması, köylülerin en büyük dezavantajıydı.

İsyanın bastırılması için önce Topal Osman Çeteleri kullanıldı. Topal Osman Çeteleri köylere saldırarak tam bir vahşet ve katliam yaptılar. Daha sonra, Nurettin Paşa adında bir celladın komutasında Koçgiri'ye büyük seferler düzenlendi.

Bu seferler, yore köylülerinin karşılaştığı mezalimlerin belkide en barbarıydı. Çocuklar ağaçlara asıldı. Kadınlara tecavüz edildi. İhtiyarlar sakallarından tutularak yerlerde süründürüldü. Hayvan, yiyecek ve tüm mallara devletçe el konuldu. Yüz-

lerce köy tamamen inha edildi. Sürgünler yapıldı. Sürgüne gidenler, gittikleri yerlerde açlıkla boğuşup durdular. TBMM "Gizli Celse" Zabıtında bile, Sivas'ın İmranlı ilçesine bağlı 132 köyün yakıldığı, 300 kişinin öldürüldüğü yer alır. Yapılan bu mezalime dönemin milletvekilleri dahi "Bu çariliği Afrika barbarları bile yapmamışlardır." diyerek tepki gösterirler; ve Nurettin Paşa denilen celladın görevden alınarak yargılanmasını isterler. Nurettin Paşa görevden alınıp yargılandığı sıra yaptığı savunmada "bastırma emrinin Mustafa Kemal Atatürk ve hükümet tarafından kendisine verildiğini" söyler. Ve Mustafa Kemal'in müdahalesiyle cezalandırılmaz.

Böylece "Afrika barbarları" bile geride bırakarak en kanlı Hızır Paşa olan Mustafa Kemal'de sahneye çıkar. Ve zaten artık Sivas'ın Hızır Paşa'larında hiç eksik olmaz.

Çünkü:

Devlet biçiminin faşizm olduğu bu sistemi, halkların başına Hızır Paşa'lar üreten bir sistemdir ve Hızır Paşa'ların eli hep kanlıdır. Türkiye Kürdistanı'nda yerle bir edilen 4000 civarındaki köyün, katledilen onbinlerce köylünün, sürgün edilen milyonlarca köylünün yaşadığı sefaletin sorumlusu, icraatçısı aynı Hızır Paşa'ların elindedir. İçinin abirlerini çalan, memurun ümüğünü sıkan, küçük esnafın kepengini

indiren, öğrenciyi hantajca bağlayan, komünist, devrimci ve yurtseverleri katleden, aynı Hızır Paşa'ların elleridir. Bunca soygun, zulüm, kan ve karanlığın yaratıcısı aynı ellerdir. Bu eller devlettindir!

Şimdi Hızır Paşa Devleti!

Bundandır ki, nereye göç edersen et, karşında hep Hızır Paşa'yı bulacaksınız. Göç edip büyük kentlere gidenlerle sersefil bir yaşama mahkum ediliyor, devletin baskısı, terörü, hep eresinde oluyor. Vel-haul göç etmekte kurtuluş değil.

Ama bir bir kader, değişmez bir yazgı değildir.

Kurtuluş; ellerimde, dağ da, Köylü Gerilla Savaşındadır! Sivas'ın dışına çıkmış Sivas halkımızla birlikte kurtuluşu bu savaftadır! Bu savaş; bizi Hızır Paşa'lardan kurtarmaya muktedir tek savaştır. Çünkü; savaşımıza önderlik yapan bir Maoist Parti'miz ve savaşın uygulayıcısı Halk Ordumuz var. Bu safarda yerimizi alalım. Alalım ki; halkın başına Hızır Paşa'ları musallat eden Feodal-Faşist devleti mezara gömeşin!

Bunun için;
HALK ORDUSUYLA ZULMÜN ÜZERİNE, PARTİYLE İKTİDARA, HAYDI DAĞLARA!...

Partizan Sesi

ALTINÇAĞ YAYIMCILIK

Basım Sanayi Limited Şirketi

- Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Özlem DALMAZ
- Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI

■ Yönetim Yeri: Simbirdelek mah. Fıyadılı c.d. Çınar Apt. 41 / B. D:İ Çemberlitaş - İstanbul

Tel: (0212) 517 15 12 - (0212) 518 89 49 Fax: (0212) 631 17 59

■ Diziği: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

BÜROLAR

- KARTAL: İstasyon arkası, Pınar ıfhanı-pasajı Kat:4 / 57 Tel:fax : (0216) 353 30 11
- İZMİR: B53.sk. Bilen ıfhanı No:27 kat:6/610 KONAK-İZMİR Tel:fax: (0232)445 26 17
- KAYSERİ: Sivas cd. Stad ıfhanı, K: 6 no: 605 Tel:fax : (0352) 221 52 10
- GAZİ OSMAN PAŞA: Zübeyde-Hamm Mah. Sultanlık Mahallesi K:1/D:7 Gazî Mahallesi Köçköy
- ADANA: Cernah Günsel cd. Özgül ıfhanı, K:5 No: 26 ADANA Tel: (0322)351 74 30
- HAZİCİ: 1. Harput cad. Korkmaz ıfhanı no:3 kat:6/ 502 Tel: (0424) 236 48 76
- MERSİN: Mesudiye mah. 32. sk. no: 35/15 Tel:fax: (0324)336 22 73
- ÜMİLANIYE: Eski Ankara Yolu Tosunlar ıfhanı no: 43 Kat:4 Sarıgazi/İstanbul
- YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 58670 Köln DEUTSCHELAND Tel: 221 130 1629 - Fax: 221 130 1630
- ATINA: Bepenzepoy-3, 7 OSN 6 Plaka Katiligs ATHENS-GREECE Tel:fax: (0030) 1 381 05 71